

Natsu Hyuuga

Minh họa: Touko Shino

Hoàng Ly dịch

DƯỢC

SƯ

1

tư sư

KIM DONG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

DƯỢC SỰ TỰ SỰ #1

Tác giả: Natsu Hyuuga
Người dịch: Hoàng Ly
Phát hành: WingsBooks
Nhà xuất bản Kim Đồng 2022

ebook©hotaru-team

Chương 1

MIÊU MIÊU

(Thèm ăn xiên nướng ở mấy hàng bán rong quá đi mất.)

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời âm u đầy mây mù, Miêu Miêu trút một tiếng thở dài.

Xung quanh cô là một thế giới đẹp đẽ, hào nhoáng và lộng lẫy, nhưng cũng ngập trong vũng lầy với chướng khí cuộn trào.

(Đã ba tháng rồi sao...? Không biết cha ở nhà có ăn uống đàng hoàng không nữa?)

Vài hôm trước, trong lúc vào rừng hái thuốc, Miêu Miêu vô tình đụng phải một toán thổ phỉ vốn là dân trong làng, tên lần lượt là Nhất, Nhị, Tam.

Chúng là những kẻ chuyên lòng bắt phụ nữ cho hoàng cung, hoặc phục vụ hoạt động cưỡng ép kết hôn thô bạo và vô cùng phiến nhiễu, gọi tắt là “ép hôn”.

Dù sao ở đây cũng được trả công, làm việc chăm chỉ khoảng hai năm thì vẫn có cơ hội được trở về nhà. Nếu đơn thuần xem xét với vai trò chỗ làm thì nơi này không tệ, nhưng điều đó chỉ đúng trong trường hợp tự nguyện tới đây bằng ý chí của bản thân.

Còn đối với một dược sư có cuộc sống tương đối ổn như Miêu Miêu thì đây đúng là tay bay vạ gió.

Đối với Miêu Miêu, cô chẳng quan tâm lũ người này bắt cóc các thiếu nữ về là để bán cho đám hoạn quan đổi lấy vài xu tiền rượu, hay gán thay cho con gái ruột của bọn chúng, bởi bất kể là lí do gì, cái tai hoạ đã rơi xuống đầu cô cũng không thay đổi được.

Chứ vốn dĩ, cả đời này, cô chẳng muốn dính dáng chút xíu nào đến cái nơi gọi là “hậu cung” ấy cả.

Các cung nữ luôn toả ra mùi son phấn và nước hoa nồng nặc, khoác lên mình những bộ xiêm y lộng lẫy cùng nụ cười giả lả nở trên môi.

Trong suốt quãng thời gian hành nghề bốc thuốc, Miêu Miêu đã nghiệm ra một điều, rằng trên đời này không có chất độc nào đáng sợ bằng nụ cười của nữ nhân.

Dù có là chốn lầu son gác tía nơi những bậc cao quý cư ngụ, hay là nơi ngõ liễu tường hoa xô bồ ngoài phố thị, đều không khác gì nhau.

Miêu Miêu ôm giỏ quần áo dưới chân lên, đi vòng ra phía sau toà nhà. Khác với vẻ hào nhoáng bên ngoài, sân trong nom thật tuềnh toàng: một ao nước lát đá dưới đáy, một đám hạ nhân bất phân nam nữ đang lúi húi giặt cả núi quần áo bẩn.

Hậu cung vốn là nơi nghiêm cấm đàn ông. Chỉ có người mang thân phận cao quý nhất thiên hạ, cùng hoàng thân quốc thích mới được phép ra vào. Kể đến là những kẻ từng là nam nhân nhưng đã mất đi của quý. Đương nhiên, ở đây toàn là loại thứ hai.

Miêu Miêu cảm thấy điều này thật quái dị, nhưng có lẽ người ta làm thế cũng có cái lí của họ.

Cô đặt chiếc giỏ mình đang cầm xuống rồi nhìn những chiếc giỏ khác được xếp ngay hàng thẳng lối ở ven hông toà nhà. Đựng trong giỏ không phải đồ bẩn, mà là y phục đã được giặt sạch và phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Nhìn những tấm thẻ gỗ treo trên quai giỏ sẽ thấy hình vẽ cây cỏ cùng vài con số.

Trong số các cung nữ cũng có người không biết chữ. Cũng chẳng lạ, bởi có cả người bị bắt cóc tới đây kia mà. Tuy trước khi bị dẫn vào cung, họ đều được chỉ dạy một số lễ nghi cung đình cơ bản, nhưng

chữ thì khó hơn. Chỉ cần hơn nửa đám thôn nữ quê mùa này biết chữ đã là tốt lắm rồi.

Có thể nói vấn nạn này xảy ra do quy mô hậu cung quá lớn. Số lượng cứ ngày một tăng, nhưng chất lượng thì lại tệ.

Tuy không thể so bì với hậu cung của Tiên đế, nhưng hiện nay nơi này cũng đã là một đại trang viên chứa đến hai nghìn phi tần cung nữ, cộng cả hoạn quan thì lên tới ba nghìn người.

Miêu Miêu là nô tì cấp bậc thấp nhất ở đây, thậm chí còn chưa được nhận chức danh “nữ quan”. Với một cô gái chẳng có ai chống lưng, bị bắt vào đây cho đủ nhân số, như thế âu cũng hợp lẽ thường. Nếu sở hữu cơ thể đầy đặn nảy nở như bông mầu đơn, hay làn da trắng sáng như trăng đêm rằm thì có lẽ vẫn có cơ hội được phong cho một chức phi tần hạ cấp nào đó. Tiếc rằng, Miêu Miêu chỉ có một nước da răn rỏi lấm tẩm tàn nhang, còn tay chân khẳng khiu như cành củi khô vậy.

(Mau làm cho xong việc thôi.)

Miêu Miêu xách chiếc giỏ có gắn tấm thẻ gỗ vẽ hình hoa mai cùng chữ “Nhất Thất”, rồi hối hả bước đi. Cô muốn về phòng trước khi bầu trời âm u mây mù bắt đầu đổ lệ.

Chủ nhân của giỏ quần áo này là một phi tần hạ cấp. So với các phi tần khác cùng cấp bậc, vị phi tần này được cấp cho một gian phòng riêng với đồ đạc vật dụng xa hoa lộng lẫy hơn, nhưng lại quá loè loẹt. Có lẽ chủ nhân gian phòng này là thiên kim tiểu thư của một phú thương nào đó.

Phi tần đã được sắc phong sẽ có quyền sở hữu thị nữ chuyên hầu hạ mình, nhưng phi tần cấp thấp chỉ được có tối đa hai thị nữ. Vì vậy, các nô tì không được chỉ định chủ nhân để theo hầu như Miêu Miêu phải làm những công việc dạng như vận chuyển đồ giặt giống thế này.

Tuy phi tần hạ cấp được ban cho một gian phòng riêng trong hậu cung, nhưng vị trí thường nằm ở các góc khuất hẻo lánh, hầu như không có cơ hội lọt vào tầm mắt Hoàng đế. Dù vậy, chỉ cần được thị tẩm một lần là sẽ được chuyển sang phòng khác, và nếu được ân sủng đến lần thứ hai thì điều đó có nghĩa là đã một bước lên trời.

Mặt khác, những phi tần nào đã quá một độ tuổi nhất định mà vẫn không thể làm Hoàng đế động lòng, trừ phi gia tộc phía sau có thế lực, bằng không ắt sẽ bị giáng cấp, hoặc bị đem làm tặng phẩm ban thưởng cho quan viên. Đây có phải điều bất hạnh hay không thì còn tùy thuộc vào việc bị ban cho ai, nhưng có vẻ như đối với các cung nữ, điều khủng khiếp nhất chính là bị ban hôn cho một hoạn quan nào đó.

Miêu Miêu nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cứ để đấy.”

Người thị nữ theo hầu tại phòng ra mở cửa rồi đáp chông lòn.

Trong phòng, vị phi tần toả hương ngọt ngào đang lắc nhẹ chén rượu trên tay.

Trước khi vào cung, dung mạo điểm lệ tuyệt trần của nàng vốn luôn được người người ca ngợi, nào hay chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Bị áp đảo bởi trăm hoa khoe sắc, muôn màu muôn vẻ ở nơi này, nàng rốt cuộc chẳng còn nhuệ khí, gần đây không buồn bước chân ra khỏi phòng.

(Cứ ở lì trong phòng như vậy thì chẳng ai thèm đếm xỉa đến cô đâu.)

Miêu Miêu nhận lấy giỏ đồ giặt ở gian phòng tiếp theo, rồi quay lại khu giặt giũ.

Vẫn còn nhiều việc phải làm. Tuy chẳng tự nguyện đến đây làm việc, nhưng dù sao cũng được nhận tiền công, được trả bao nhiêu thì làm

việc ngàn ấy vậy.

Dược sư Miêu Miêu vốn là một người nghiêm túc như vậy đấy.

Cứ ngoan ngoãn làm việc rồi chẳng mấy chốc mà được xuất cung. Chắc không thể nào có chuyện cô được Hoàng đế để mắt tới.

Đáng tiếc phải nói rằng suy nghĩ của Miêu Miêu vẫn còn ngây thơ quá. Cuộc đời là thứ chúng ta chẳng thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Có thể nói cô đã nhìn thấu được sự đời so với một thiếu nữ mười bảy tuổi, nhưng vẫn có thứ khiến cô không thể nào kiềm chế.

Đó là lòng hiếu kì và niềm khát khao học hỏi. Thêm cả một chút tinh thần chính nghĩa nữa.

Chỉ vài ngày sau, Miêu Miêu sẽ vạch trần chân tướng của một sự kiện vô cùng kì quái.

Đó là các cái chết liên hoàn của những đứa trẻ sinh ra ở hậu cung.

Người ta đồn rằng đó là do lời nguyền của một vị trắc phi từ thời Tiên đế, nhưng đối với Miêu Miêu, đó chẳng phải chuyện quái lạ gì.

Chương 2

HAI VỊ PHI TÂN

“Ôi, quả nhiên là vậy rồi!”

“Phải đấy, tôi thấy ngài Thái y đi vào mà.”

Miêu Miêu vừa húp chén canh, vừa dỏng tai lắng nghe. Hàng trăm nô tì đang dùng bữa trong nhà ăn rộng lớn. Bữa sáng chỉ có canh và cháo kê.

Mấy nô tì ngồi chếch mé phía trước Miêu Miêu vẫn liên tục xì xào bàn tán về những lời đồn thổi lan truyền gần đây. Nét mặt họ trông có vẻ thương xót, nhưng đôi mắt lại sáng bừng lên bởi sự hiếu kì.

“Thái y đến cả bên Ngọc Diệp nương nương lẫn bên Lê Hoa nương nương.”

“Ôi trời, cả hai vị nương nương cơ à! Nhớ là mới chỉ được nửa năm với ba tháng thôi thì phải?”

“Vậy mới nói chứ, rõ ràng là lời nguyên thật rồi.”

Hai cái tên vừa được nhắc đến thuộc về hai vị phi tần được Hoàng đế sủng ái. Nửa năm và ba tháng lần lượt là tuổi của hai hài nhi mà họ vừa mới sinh hạ.

Những chuyện đồn thổi bao giờ cũng lan tràn khắp cung đình. Đó có thể là chuyện về các cung nữ được Hoàng đế lâm hạnh, về những đứa con thừa tự của người, hoặc những lời nói xấu nhỏ nhen xuất phát từ thành kiến hay thói ưa bắt nạt, cho tới các câu chuyện ma quỷ rùng rợn thích hợp để kể trong những ngày nóng đến cả người.

“Thật đó, nếu không thì sao lại mất những ba mạng người như vậy được.”

Cô ta đang nhắc tới những đứa bé do các phi tần của Hoàng đế sinh hạ, hay nói cách khác là các vị hoàng tử. Ngài có một đứa con từ thời còn ở Đông Cung^[1] và thêm hai người nữa sau khi trở thành Hoàng đế, nhưng cả ba đều đã hoẵng thệ ngay khi còn ẵm ngửa. Tuy trẻ sơ sinh có xác suất tử vong cao là điều không cần bàn cãi, nhưng cả ba đứa con của Hoàng đế đều yếu mệnh như vậy thì nghĩ sao cũng thấy bất thường.

Hiện nay chỉ có hai người con của Ngọc Diệp phi và Lê Hoa phi là vẫn còn tại thế.

(Có phải bị hạ độc không nhỉ?)

Miêu Miêu thầm nghĩ trong lúc nhấp một ngụm nước nóng, nhưng cuối cùng đưa ra kết luận là “không phải”.

Bởi vì trong ba đứa trẻ thì có đến hai là công chúa. Chỉ có con trai mới có quyền kế thừa ngôi vị, nên không có lí do gì để hạ sát công chúa cả.

Hai nô tì ngồi phía trước Miêu Miêu chẳng hề đụng đũa, chỉ chăm chăm bàn tán về bùa chú hoặc nguyên rửa nọ kia.

(Kể cả thế cũng không thể nào là nguyên rửa.)

Chỉ có một câu để nói về chuyện đó thôi, thật là nhảm nhí. Chỉ cần dám hạ lời nguyên, cả gia tộc ắt sẽ bị giết sạch không chừa một mống.

Suy nghĩ ấy của Miêu Miêu thậm chí có thể xem là dị thường, nhưng đó là vì trong đầu cô có chút hiểu biết đủ để làm căn cứ khiến cô tự tin khẳng định được điều này.

(Vây là một chứng bệnh nào đó chẳng? Có lẽ nào là bệnh di truyền? Không biết họ đã chết như thế nào nhỉ?)

Giây phút đó, cô nàng nô tì lạnh nhạt, kiệm lời, kém hoà đồng có tiếng đã chủ động bắt chuyện với đám nô tì "mồm mép tép nháy" kia.

Và chỉ một thời gian sau, cô sẽ thấy hối hận vì đã để lòng hiếu kì đánh bại lí trí của mình.

"Cụ thể ra sao thì muội không biết, nhưng nghe nói là tất cả đều suy kiệt dần dần mà chết..."

Nô tì nhiều chuyện tên Tiểu Lan, có vẻ rất lấy làm thích thú khi được Miêu Miêu chủ động bắt chuyện, đến nỗi kể cả sau này, cứ mỗi khi có chuyện gì, cô bé lại đem hết mấy lời đồn thổi mình hóng hót được về kể tuốt tuột cho Miêu Miêu.

"Dựa vào sổ lần Thái y vào cung thì xem ra bệnh tình của Lê Hoa nương nương nghiêm trọng hơn thì phải?"

Tiểu Lan cầm giẻ lau đã vắt khô, vừa lau chùi song cửa sổ vừa nói.

"Cả Lê Hoa nương nương nữa à?"

"Phải, cả mẹ lẫn con luôn."

Chuyện Thái y thường xuyên lui tới chỗ Lê Hoa phi để xem bệnh, chưa hẳn đã là vì độ nặng nhẹ của bệnh tình, mà có khi là bởi đứa trẻ đó sẽ là Đông Cung Thái tử tương lai. Con của Ngọc Diệp phi thì lại là công chúa.

Tuy Hoàng đế sủng ái Ngọc Diệp phi hơn, nhưng nếu giới tính của hai đứa bé có sự khác biệt thì chuyện bên nào được xem trọng hẳn đã rõ như ban ngày.

“Triệu chứng cụ thể thì thú thực là muội không rõ, chỉ nghe nói là đau đầu, đau bụng, lại còn cả buồn nôn.”

Sau khi kể hết toàn bộ những gì mình biết, Tiểu Lan có vẻ rất hài lòng, quay sang xử lí công việc tiếp theo.

Miêu Miêu pha cho Tiểu Lan tách trà cam thảo làm quà cảm ơn. Cô hái cam thảo mọc ở góc sân để nấu trà, tuy mùi thuốc hơi nồng, nhưng vị rất ngọt. Hiếm có dịp được ăn đồ ngọt, cô nàng kia mừng rỡ vô cùng.

(Đau đầu, đau bụng, buồn nôn à?)

Những triệu chứng này khiến Miêu Miêu nghĩ đến một loại bệnh, nhưng chưa thể chắc chắn được.

Cha cô suốt ngày bảo rằng không thể chỉ dựa vào phỏng đoán mà suy xét mọi việc.

(Thử đến đó ngó qua một chút xem sao.)

Miêu Miêu quyết định hoàn thành công việc của mình thật nhanh.

Tuy gọi chung là hậu cung, nhưng quy mô nơi này vô cùng rộng lớn. Trong cung lúc nào cũng có khoảng hai nghìn cung nữ cùng hơn năm trăm hoạn quan túc trực.

Những nô tì cấp thấp như Miêu Miêu sẽ bị nhồi nhét trong một căn phòng lớn, trung bình cứ mười người một phòng. Phi tần hạ cấp có phòng riêng, phi tần trung cấp được một dãy nhà riêng, còn phi tần thượng cấp sở hữu cả một tẩm cung riêng, thứ bậc càng cao thì quy mô tẩm cung càng lớn, có cả nhà ăn và sân vườn, thậm chí rộng lớn hơn cả một thị trấn.

Bởi vậy, Miêu Miêu không cần phải rời khỏi khu vực phía Đông nơi mình phụ trách, cùng lắm chỉ khi nào bị sai đi làm việc này việc kia mới được ra ngoài.

(Không có việc thì cứ tự bày ra.)

Miêu Miêu bèn bắt chuyện với một nữ quan đang xách giỏ mây. Trong giỏ là tơ lụa thượng hạng, phải mang đến giặt ở ao nước phía Tây. Người ta nói nếu giặt ở ao phía Đông, chất vải sẽ bị xơ hỏng rất nhanh, không biết là do chất nước không đồng đều hay khác người giặt nữa.

Miêu Miêu thì biết lí do tơ lụa nhanh hỏng nằm ở việc có đem phơi trong bóng râm hay không, nhưng cô cũng chẳng hơi đâu nói ra chuyện ấy.

“Nghe nói khu trung tâm có viên hoạn quan cực kì xinh đẹp nên tôi muốn đi xem.”

Khi Miêu Miêu nhắc đến chuyện mình đã được nghe Tiểu Lan kể, nữ quan đó liền vui vẻ nhận lời đối với cô.

Nơi hậu cung vốn không có chỗ cho tình yêu nam nữ cháy bỏng, nên xem ra ngay cả những kẻ không còn là đàn ông như hoạn quan cũng trở thành đối tượng gợi lên niềm khao khát yêu đương. Chuyện cung nữ sau khi rời bỏ chức vụ liền trở thành vợ của hoạn quan cũng không phải là hiếm. So với việc si mê phụ nữ thì như vậy có lẽ vẫn xem là lành mạnh, nhưng Miêu Miêu thì không thể không cảm thấy băn khoăn.

(Chẳng lẽ một ngày nào đó mình cũng như vậy?)

Miêu Miêu khoanh tay trầm ngâm bởi câu tự vấn của bản thân mình. Cô không có chút hứng thú nào với những chuyện như thế.

Sau khi mang giỏ đựng đồ giặt giao đến nơi cần đến, Miêu Miêu nhìn ngắm toà kiến trúc sơn son toạ lạc ở khu trung tâm. Các hoạ tiết chạm trổ tinh xảo xuất hiện ở khắp mọi nơi, mỗi cây cột đều có thể gọi là một tác phẩm nghệ thuật. Nơi đây là một cung điện tráng lệ và được chăm chút hơn khu phía Đông nhiều.

Hiện giờ, người sống trong căn phòng rộng lớn nhất hậu cung là Lê Hoa phi, thân mẫu Đông Cung Thái tử tương lai. Do Hoàng đế vẫn chưa lập hậu (chính thất), nên phi tử duy nhất đã sinh được con trai là Lê Hoa phi có thể xem như người có quyền lực cao nhất ở nơi này.

Thế mà, cảnh tượng Miêu Miêu bắt gặp lại chẳng khác gì ở ngoài phố thị dân gian.

Một người đàn bà đang chửi mắng té tát, một người phụ nữ mặt cúi gằm, đám nữ nhi lúng túng như gà mắc tóc, cùng gã đàn ông đứng ở giữa cố gắng khuyên can.

(Trông có khác gì thanh lâu đâu nhỉ?)

Miêu Miêu bình thản nghĩ, rồi gia nhập vào hàng ngũ hóng hớt bên ngoài.

Dựa theo những lời xì xào bàn tán của đám đông xung quanh cùng diện mạo của những người hiện có mặt, nữ nhân đang mắng chửi kia chính là người quyền lực nhất hậu cung, người phụ nữ đang cúi đầu là nhân vật quyền lực thứ hai, nhóm con gái đang rúm ró là đám thị nữ, còn kẻ xen vào khuyên can là Thái y đã không còn là đàn ông. Kể theo thứ tự sẽ là thân mẫu của Hoàng tử - Lê Hoa phi; tiếp đó là phi tử được lòng Hoàng đế nhất, đã sinh hạ một công chúa - Ngọc Diệp phi; về phần viên Thái y, Miêu Miêu không biết người này. Nhưng nghe nói, giữa hậu cung rộng lớn này, người được xưng là Thái y thì chỉ có một.

“Tất cả là tại ngươi! Chỉ vì đứa trẻ ngươi sinh ra nữ nhi, nên ngươi mới muốn nguyên rủa để hại chết con trai của bản cung chứ gì!”

Gương mặt xinh đẹp trở nên vằn vẹo, toát lên vẻ hung ác đáng sợ. Đôi mắt dữ tợn như ác quỷ cùng nước da trắng bệch như u hồn hướng thẳng về phía nữ nhân đang áp tay lên má. Đôi má nơi bàn tay chạm vào sưng đỏ, xem ra người ấy vừa phải ăn một cái tát rất thẳng tay.

“Nương nương cũng biết không thể có chuyện như vậy mà! Bởi lẽ, Tiểu Linh cũng đang phải chịu khổ đó thôi.”

Người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc đỏ và đôi mắt màu ngọc bích bình tĩnh trả lời. Ngọc Diệp phi có lẽ đã thừa hưởng dòng máu Tây phương. Nàng ngẩng đầu lên nhìn viên Thái y.

“Vì vậy, ta mới muốn mời Thái y đến xem bệnh cho con gái.”

Dù là kẻ đứng giữa hoà giải, nhưng xem ra nguyên nhân của vụ lùm xùm lại nằm ở Thái y.

Dường như vị nương nương này quyết định đến kháng nghị là vì Thái y chỉ lo xem bệnh cho Đông Cung Thái tử tương lai mà không đếm xỉa gì đến con gái mình.

Dù Miêu Miêu có thể thông cảm với tâm trạng của người phụ nữ ấy, nhưng nơi này là hậu cung, ưu tiên chữa trị cho con trai đã thành điều hiển nhiên rồi.

Về phần Thái y, vẻ mặt hắn như muốn nói rằng hắn đang bị chỉ trích vô cớ.

(Tay lang băm đó bị ngu hả?)

Hắn ở gần hai vị nương nương đến vậy mà vẫn chưa phát hiện ra. Mà không, e là hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Cái chết của những đứa bé sơ sinh, triệu chứng đau đầu, đau bụng, buồn nôn. Ngoài ra, còn cả nước da trắng bệch và cơ thể tiêu tụy của Lê Hoa phi.

Miêu Miêu vừa lăm bằm một mình, vừa rời khỏi nơi nhốn nháo ấy.

(Không biết... có cái gì để viết không nhỉ?)

Vừa đi, cô vừa ngẫm nghĩ.

Vì vậy, cô không để ý thấy một người vừa lướt ngang qua.

Chương 3

NHÂM THỊ

“Lại nữa rồi.”

Nhâm Thị lẩm bẩm, khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ âu lo.

Những con người mặt hoa da phấn nơi cung cấm lại gây lộn ỉ xèo ở chỗ thế này, thật chẳng ra thể thống gì cả. Dọn dẹp mấy vụ náo loạn này là một trong những công việc của Nhâm Thị.

Trong lúc cố gắng gạt đám đông hóng hớt sang hai bên để đi qua, Nhâm Thị thấy có duy nhất một người đang bước tới với thái độ thờ ơ, chẳng buồn để ý đến sự nhốn nháo quanh mình.

Đó là một nô tì nhỏ con, tàn nhang chi chít từ mũi sang đến hai bên má. Dung mạo không có gì nổi bật, nhưng dáng vẻ không buồn ngó ngang tới Nhâm Thị, cứ vừa đi vừa tự lẩm bẩm điều gì ấy của cô để lại trong lòng hằn ấn tượng khá sâu.

Đáng lẽ, mọi chuyện chỉ có vậy.

Chưa đầy một tháng sau, tin tức Đông Cung Thái tử tương lai đã hoẵng thệ lan ra khắp hoàng cung.

Lê Hoa phi khóc than ròn rã, mỗi ngày trôi qua lại càng thêm tiều tụy héo hon, chẳng còn dáng vẻ của đoá hồng mơn mớn được người đời ca tụng ngày nào. Không biết là do nàng mắc cùng một loại bệnh với con trai, hay là vì tâm bệnh nặng hơn nữa.

Thế này thì thật chẳng dám hi vọng về đứa trẻ tiếp theo.

Ngược lại, người chị cùng cha khác mẹ của Hoàng tử là Công chúa Linh Lệ đã hồi phục sức khoẻ sau một thời gian ốm yếu, cùng với mẫu thân trở thành niềm an ủi của Hoàng đế vừa mới mất con trai.

Hoàng đế ghé thăm thường xuyên như vậy, có lẽ cái ngày Ngọc Diệp phi mang thai đứa thứ hai không còn xa nữa.

Cả Công chúa lẫn Hoàng tử đều mắc một căn bệnh kì lạ không rõ nguyên nhân. Kết quả thì một bên khoẻ lại, còn bên kia đã lìa đời.

Là do cách biệt tuổi tác ư? Dù cách biệt chỉ là ba tháng thì cũng đã ảnh hưởng rất lớn đến thể chất của trẻ sơ sinh rồi.

Nhưng Lê Hoa phi thì sao?

Nếu Công chúa đã hồi phục thì Lê Hoa phi hẳn cũng phải khoẻ lại mới đúng. Chẳng lẽ là do tinh thần của người đó quá đổi suy sụp trước cái chết của con trai?

Dù đang nghĩ ngợi hết chuyện này sang chuyện khác trong đầu, Nhâm Thị vẫn miệt mài đưa mắt đọc đồng văn kiện rồi đóng dấu.

Nếu có gì khác lạ xảy ra thì hẳn là ở phía Ngọc Diệp phi.

“Ta ra ngoài một lát.”

Đóng xong cái dấu cuối cùng, Nhâm Thị rời khỏi phòng.

Tiểu công chúa có đôi má tròn ửng như cặp bánh bao mới hấp, nhoẻn miệng nở một nụ cười hồn nhiên của con trẻ. Bàn tay bé xíu nắm chặt lại, túm lấy ngón trỏ của Nhâm Thị.

“Coi kìa, mau thả ra nào.”

Mĩ nhân tóc hung nhẹ nhàng bọc con gái trong chăn, rồi đặt vào nôi để ru bé ngủ. Đứa trẻ đạp tung chăn vì nóng, giường đôi mắt to tròn nhìn vị khách viếng thăm, trợn trợn mấy tiếng không rõ nghĩa.

“Hình như nhà ngươi có điều gì đó muốn hỏi bản cung nhỉ?”

Vị phi tử thông minh này xem ra đã đoán được mỗi nghi hoặc trong lòng Nhâm Thị.

“Nương nương có thể cho thần biết Công chúa Điện hạ đã bình phục như thế nào được không ạ?”

Nhâm Thị đưa ra một câu hỏi đi thẳng vào vấn đề. Ngọc Diệp phi mỉm cười rồi rút ra một mảnh vải nhỏ từ trong ngực áo.

Đó là một mảnh vải bị xé vụn chứ không phải được cắt bằng kéo, trên đó có viết mấy chữ nguệch ngoạc. Không hẳn là chữ xấu, mà do viết bằng nhựa cỏ, nên chữ bị nhoè, nhìn chung là rất khó đọc.

“Phần trắng là độc, đừng để đưa trẻ tiếp xúc với nó.”

Kiểu viết vụng về đấy là do cố tình ư?

Nhâm Thị nghiêng đầu suy tư.

“Là phần trắng à?”

“Phải.”

Ngọc Diệp phi giao Công chúa đang nằm trong nôi lại cho nhũ mẫu chăm, rồi lấy ra một vật từ trong ngăn kéo tủ.

Đó là một bình sứ, được gói trong miếng vải. Vừa mở nắp ra một cái, bột phần trắng liền bay lên.

“Phần trắng?”

“Phải, là phần trắng.”

Nhâm Thị nhón một ít phần lên, tự hỏi trong loại phần chỉ rất một màu trắng thế kia thì liệu có chứa cái gì.

Nhắc mới nhớ, Ngọc Diệp phi vốn đã có nước da rất đẹp và trắng mịn, nên không cần thoa phấn, trong khi Lê Hoa phi lại bôi rất đậm để che giấu sắc mặt nhợt nhạt của mình.

“Công chúa rất háu ăn, sữa của ta không đủ, nên ta có nhờ nhũ mẫu cho Công chúa bú thêm.”

Ngọc Diệp phi từng cho vời một người phụ nữ bị mất con từ khi mới lọt lòng về làm nhũ mẫu cho Công chúa.

“Kia là thứ mà nhũ mẫu đó đã dùng. Bà ta rất thích loại phẩn này, bởi nó trắng hơn các loại phẩn khác.”

“Nương nương, nhũ mẫu đó hiện giờ sao rồi ạ?”

“Sức khoẻ bà ta có vẻ không tốt, nên ta đã cho nghỉ rồi. Cũng đã chu cấp cho bà ta một món tiền kha khá.”

Những lời nương nương nói thật nhân từ độ lượng, có tình có lí.

Giả như trong phẩn trắng này có độc thì sao?

Nếu người mẹ sử dụng nó, có thể sẽ gây ảnh hưởng đến thai nhi, sau khi sinh ra cũng có khả năng con trẻ nuốt phải thông qua đường bú mớm.

Cả Nhâm Thị và Ngọc Diệp phi đều không biết loại phẩn này là thứ như thế nào, nhưng nếu tin theo lời nhắn bí ẩn được viết trên miếng vải thì có thể hiểu nó chính là thứ đã tước đi sinh mạng của Hoàng tử.

Một loại phẩn trắng tằm thường không có gì đặc biệt, chẳng rõ còn bao nhiêu người khác trong hậu cung cũng dùng loại phẩn này.

“Vô tri cũng là tội lỗi. Đáng ra ta phải chú ý hơn đến những thứ trẻ sơ sinh có thể vô tình nuốt phải.”

“Thần cũng vậy.”

Hậu quả là, thiên hạ lại mất đi một hoàng tử. Nếu tính cả những sinh linh đã chết non ngay trong bụng mẹ thì có lẽ số lượng còn nhiều hơn.

“Ta đã gửi lời nhắc nhở về loại phấn trắng này đến Lê Hoa phi, nhưng xem ra dù ta có nói gì thì cũng đều phản tác dụng.”

Ngay cả lúc này, Lê Hoa phi vẫn tiếp tục thoa phấn trắng để che đi làn da tái nhợt cùng những vết thâm quầng, mà không hề hay biết rằng thứ đó có độc.

Nhâm Thị lại nhìn mảnh vải xé vụn kia, không hiểu sao hẳn có cảm giác quen mắt lạ lùng.

Những con chữ xiêu vẹo trông như để che giấu nét chữ thật. Tuy nhiên, vẫn có thể nhìn ra được một chút nữ tính từ nét chữ này.

“Rốt cuộc, vật này là do ai gửi và vào lúc nào nhỉ?”

“Là ngày ta nói rằng muốn Thái y xem bệnh cho Công chúa. Mặc dù rốt cuộc chỉ đem thêm phiền phức cho nhà người, nhưng sau đó, ta thấy thứ này ở bên bậu cửa sổ, được buộc vào cành hoa thạch nam.”

Nói vậy tức là, vụ nhốn nháo hôm ấy là nguyên nhân khiến một người nào đó nhận thấy điều gì đấy, rồi quyết định đưa ra lời khuyên ư?

Rốt cuộc, kẻ đó là ai?

“Quan ngự y trong cung ắt sẽ không dùng cách vòng vo Tam Quốc như vậy.”

“Phải, vả lại, có vẻ Thái y đến tận lúc cuối vẫn chẳng biết làm thế nào để chữa trị cho Hoàng tử.”

Vụ nhốn nháo ngày hôm đó...

Nói mới nhớ, trong đám đông hiếu kì khi ấy, có một nô tì mang dáng vẻ thờ ơ và lãnh đạm.

Cô ta đã lăm bắm gì đó.

Lúc ấy cô ta đã nói gì?

“Không biết... có cái gì để viết không nhỉ?”

Một suy nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu Nhâm Thị. Hắn không tìm được nụ cười.

“Ngọc Diệp nương nương, nếu tìm ra chủ nhân của những dòng này, người tính làm gì ạ?”

“Đó là ân nhân của ta mà, đương nhiên ta phải cảm tạ ân nhân cho phải phép.”

Hai mắt Ngọc Diệp phi sáng bừng lên. Ra vậy, nàng ta xem ra rất hứng thú với chuyện này.

“Thần đã hiểu. Nương nương cho phép thần tạm giữ thứ này có được không?”

“Ta sẽ chờ tin tốt của nhà ngươi.”

Ngọc Diệp phi trao cho Nhâm Thị một nụ cười kiều diễm. Nhâm Thị cũng mỉm cười đáp lại, sau đó cầm lấy lọ phấn trắng cùng mảnh vải ghi chữ kia. Sờ chất liệu tấm vải, hắn bắt đầu lục lại trí nhớ của mình.

“Nếu là nguyện vọng đến từ sủng phi của Hoàng đế, mình nhất định sẽ tìm ra.”

Nụ cười của Nhâm Thị giờ pha thêm nét ngây thơ tinh nghịch của một đứa trẻ đang chơi trò tìm kho báu.

Chương 4

NỤ CƯỜI CỦA TIÊN NỮ

Phải đến bữa tối, khi được phát những dải băng đen, Miêu Miêu mới hay tin Hoàng tử đã hoăng thệ.

Tất cả đều phải đeo băng đen với ý nghĩa để tang trong bảy ngày liền.

Trong khoảng thời gian này, các bữa cơm vốn đã ít thịt nay hoàn toàn không có chút thịt nào, việc ấy cũng khiến nhiều người dầu mỡ ra bất mãn.

Đám tì nữ mỗi ngày được ăn hai bữa, chỉ có cơm hạt kê và canh, thi thoảng khá lắm thì được thêm một món rau dưa. Đối với Miêu Miêu gầy nhẳng thì ngần đó là vừa phải, nhưng đa số mọi người thì e là chẳng thấy đủ chút nào.

Dù gọi chung là nô tì, nhưng thân thế, hoàn cảnh mỗi người lại vô cùng đa dạng.

Có người xuất thân nông dân, có người là dân vùng thành trấn, thậm chí có cả tiểu thư con nhà quan lại dù số lượng không nhiều. Có phụ mẫu làm quan chắc chắn đãi ngộ cũng tốt hơn chút đỉnh, nhưng như thế mà vẫn cứ chỉ ở đây làm tạp vụ thì hẳn là do vấn đề giáo dục rồi. Chẳng bao giờ có thể biến một kẻ không biết đọc biết viết thành phi tần có phòng riêng. "Phi tần" đích thị là một dạng nghề nghiệp, mỗi tháng còn được hưởng bổng lộc kia mà.

(Rốt cuộc, việc mình làm chẳng thay đổi được gì nhỉ?)

Miêu Miêu biết nguyên nhân bệnh tình của Hoàng tử. Lê Hoa phi và đám thị nữ thường xuyên sử dụng rất nhiều phấn trắng để trang điểm. Đó là loại phấn thượng hạng mà dân thường không thể nào với tới.

Thứ đó cũng được các kĩ nữ cao cấp ở thanh lâu sử dụng. Có những kĩ nữ chỉ trong một đêm là kiếm được lượng bạc bằng một người nông dân phải làm lụng cả đời. Có những kĩ nữ tự bỏ tiền mua phấn trắng, và cũng có người được tặng làm quà.

Loại phấn trắng toát được các kĩ nữ trát khắp mặt và cổ đã dần ăn mòn cơ thể họ, cuối cùng thậm chí còn cướp đi sinh mạng của nhiều người.

Bởi họ vẫn cố chấp tiếp tục sử dụng nó, mặc cho cha Miêu Miêu đã bao lần khuyên bảo can ngăn.

Ở bên cạnh cha, Miêu Miêu đã tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu là kĩ nữ gầy mòn, tàn tạ rồi chết đi vì phấn trắng.

Bọn họ đặt sắc đẹp và tính mạng lên cân đo đong đếm, để rồi đánh mất cả hai.

Bởi vậy, Miêu Miêu đã tiện tay bẻ một cành cây, viết một câu đơn giản rồi tìm cách để lại cho hai vị phi tần. Mà thực ra cô cũng chẳng trông mong hai vị phi tử cao quý đó sẽ tin lời cảnh báo do một ả kĩ nữ chẳng có nổi giấy và bút tử tế viết ra.

Khi thời gian để tang kết thúc, các dải băng đen cũng dần biến mất khỏi tầm mắt, tin đồn về Ngọc Diệp phi lại nổi lên. Có vẻ sau khi mất đi Hoàng tử, Hoàng đế quá đau lòng nên đã dồn hết yêu thương cho tiểu công chúa còn sống sót.

Nhưng chẳng nghe thấy ai nói đến chuyện Hoàng đế ghé thăm Lê Hoa phi, người mẹ khốn khổ vừa mất đi cốt nhục của mình.

(Khéo thật.)

Miêu Miêu húp cạn bát canh loãng bỏ chút cá vụn, sau đó thu dọn chén bát rồi đi đến nơi làm việc của mình.

“Có lệnh triệu kiến ạ?”

Miêu Miêu đang ôm giỏ đồ giặt trên tay, bỗng bị một tên hoạn quan gọi lại, bảo cô tới thư phòng của Cung quan trưởng ở khu trung tâm.

Hậu cung được chia làm ba bộ phận lớn, và Cung quan là một trong số đó, ám chỉ các nữ quan có địa vị thấp. Hai bộ phận còn lại là những phi tần có phòng riêng gọi là Nội quan, còn hoạn quan thì tương ứng với Nội thị tỉnh^[2].

(Có chuyện gì vậy nhỉ?)

Tên hoạn quan tiếp tục đi thông báo tin này cho các nô tì khác, xem ra không phải chỉ triệu kiến một mình cô.

Miêu Miêu thầm nghĩ chắc là bên đấy thiếu người làm việc gì đó.

Miêu Miêu đặt giỏ đồ xuống trước cửa phòng, rồi đi theo tên hoạn quan.

Gian nhà của Cung quan trưởng nằm ở ngay bên cạnh Chính môn, một trong bốn cánh cổng lớn nối liền hậu cung với thế giới bên ngoài. Mỗi khi vào hậu cung, Hoàng đế chắc chắn đều sẽ đi qua cánh cổng này.

Dù bị triệu kiến tới đây, nhưng Miêu Miêu cảm thấy chỗ này chẳng phải là một địa điểm dễ chịu gì.

Gian nhà này dù so ra vẫn khiêm tốn hơn gian của Nội quan trưởng bên cạnh, nhưng lại có lối kiến trúc bề thế, xa xỉ hơn cả gian riêng của một phi tần trung cấp. Mỗi một thanh lan can đều được chạm trổ tinh xảo, các cột trụ sơn son đều có hình rồng rực rỡ uốn quanh.

Bị thúc giục, Miêu Miêu bước vào trong phòng và thấy độc một chiếc bàn to nằm chình ình ở đó, nom ảm đạm hơn tưởng tượng của cô. Ngoài Miêu Miêu ra, đang có khoảng mười nô tì khác túm tụm lại bên trong, ai nấy đều mang nét mặt vừa dè dặt lo sợ lại vừa có vẻ mong chờ, đầu đầu còn toát lên chút gì phẫn khích.

“Đến đây được rồi. Các người có thể ra về.”

(Hả?)

Câu chuyện bị cắt ngang một cách khá là thiếu tự nhiên. Chỉ mình Miêu Miêu vào gian trong, đám nô tì còn lại thì ngơ ngác đi về.

Trong khi căn phòng vẫn còn đủ rộng để chứa thêm nhiều người nữa.

Miêu Miêu nghiêng đầu khó hiểu trong lúc nhìn quanh. Khi làm vậy, cô chợt phát hiện ra ánh mắt của đám cung nữ đều đổ dồn về một phía.

Trong góc phòng có một người phụ nữ đang ngồi thăm lặng và một hoạn quan theo hầu bên cạnh, cách đó không xa là một người phụ nữ khác đứng tuổi hơn. Miêu Miêu nhớ rằng người phụ nữ trung niên là Cung quan trưởng, vậy còn người trông có vẻ mang vị thế cao hơn kia không biết là ai?

(Hừm hừm?)

Nếu là phụ nữ thì bả vai hơi rộng, y phục cũng giản đơn. Mái tóc búi lại bằng một dải khăn, mấy lọn tóc dư ra thì được buông xoã xuống.

(Đàn ông à?)

Người đó nở nụ cười ôn hoà dịu dàng như tiên nữ và nhìn đám cung nữ một lượt. Ngay cả Cung quan trưởng đã gần ấy tuổi rồi mà mặt vẫn đỏ ửng lên.

Ra vậy, Miêu Miêu liền hiểu ra lí do tất cả mọi người ai nấy đều ửng hồng đôi má.

Nhớ tới viên hoạn quan cực kì xinh đẹp thường được nhắc đến trong các lời đồn, Miêu Miêu chợt nghĩ, “liệu có phải là người này không nhỉ?”

Suối tóc dài mượt như tơ lụa, vóc dáng yếu điệu, đôi mắt phượng hẹp dài cùng cặp chân mày lá liễu, có lẽ tiên nữ trong các bức họa cũng chỉ đẹp đến thế là cùng.

(Uổng thật đấy.)

Miêu Miêu chẳng hề đỏ mặt, nghĩ trong bụng đúng một câu như vừa rồi. Tất cả đàn ông trong hậu cung đều là hoạn quan đã mất sinh thực khí. Của quý không còn, nên chẳng thể sinh con đẻ cái. Chứ nếu người đàn ông kia có con, không biết đứa trẻ sẽ được mọi người tán thưởng đến mức nào?

Tuy vậy, nếu có sắc đẹp thoát tục đến nhường này, biết đâu hẳn còn có thể quyến rũ được cả Hoàng đế. Trong lúc Miêu Miêu đang mải mê với những suy nghĩ thô tục và vô lễ đó, người đàn ông kia ung dung đứng dậy.

Hắn bước đến trước bàn, cầm bút viết ra mấy chữ, động tác vô cùng thanh thoát.

Nở một nụ cười ngọt ngào như cam lộ^[3], hắn giơ tờ giấy viết chữ lên cho tất cả xem.

Nhìn thấy hàng chữ đó, Miêu Miêu cứng cả người.

“Nha đầu mặt tàn nhang kia, người ở lại đây.”

Nội dung đại khái chỉ có vậy.

Kẻ kia hẳn đã không hề bỏ lỡ phản ứng thất thố của Miêu Miêu. Người đàn ông đẹp như tiên nữ đang nhìn cô với nụ cười tươi rói.

Hắn cất tờ giấy đi và vỗ tay hai lần.

“Hôm nay giải tán được rồi. Các người có thể về phòng.”

Đám nô tì ngơ ngác rời khỏi phòng, vẫn tỏ vẻ bịn rịn đầy luyến tiếc. Tất cả đều không hiểu dòng chữ vừa rồi có ý nghĩa gì.

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhận ra, tất cả những nô tì vừa rời đi đều có vóc dáng thấp bé, mặt đầy tàn nhang. Bọn họ nhìn thấy dòng chữ kia mà không có phản ứng gì, dĩ nhiên là bởi không ai đọc được.

Dòng chữ đó không phải là thứ ám chỉ đích danh một mình Miêu Miêu.

Ngay khi Miêu Miêu vừa định cùng các nô tì khác rời khỏi phòng, một bàn tay rắn chắc đã chộp lấy vai cô.

Miêu Miêu sợ sệt quay đầu lại và bắt gặp nụ cười của tiên nữ, rạng rỡ đến mức như muốn làm người ta mù mắt.

“Không được đâu, nhà ngươi phải ở lại chứ nhỉ?”

Đó là một nụ cười cực kì quyền lực, không cho phép đối phương hó hê tiếng nào.

Chương 5

THỊ NỮ THÂN CẬN

“Thế thì lạ thật, rõ ràng bản quan nghe nói là người mù chữ.”

Viên hoạn quan xinh đẹp nói một cách có chủ ý. Miêu Miêu đi theo sau hẩn, tâm trạng không thoải mái chút nào.

“Vâng thưa ngài, nô tì xuất thân hèn mọn. Chắc là có nhầm lẫn gì rồi.”

(Ai ngu gì mà nói thật chứ.)

Dù có bị cạy miệng thì Miêu Miêu cũng không dám nói thành tiếng về sau.

Miêu Miêu quyết tâm giả ngơ tới bến. Có lẽ cách dùng từ hơi sai, nhưng việc xuất thân thấp kém là sự thực, đành phải chịu thôi.

Những nô tì biết chữ và không biết chữ sẽ nhận được sự đối đãi khác nhau. Biết chữ, hay không biết chữ, đều có những lợi ích riêng, nhưng giả vờ không hiểu biết lại dễ sống hơn trong cái thế gian này.

Hoạn quan xinh đẹp kia tự xưng là Nhâm Thị.

Hẩn có nụ cười tao nhã của người sẽ không dám giết đến cả một con kiến, nhưng không hiểu sao Miêu Miêu cứ cảm thấy người này lòng dạ không đơn giản. Nếu không, hẩn đã chẳng thể khiến cô lâm vào tình thế khó xử như lúc này.

Nhâm Thị ra lệnh cho Miêu Miêu im lặng đi theo mình. Và rồi cơ sự thành ra như bây giờ.

Dám kháng lệnh là mất đầu như chơi, nên cô tì nữ thấp cổ bé họng đành phải ngoan ngoãn đi theo. Trong đầu Miêu Miêu lúc này quay

cuồng những suy nghĩ, liệu chuyện gì sắp xảy ra đây, rồi thì mình phải làm thế nào để đối phó.

Đương nhiên Miêu Miêu có thể đoán ra lí do khiến mình bị Nhâm Thị đưa đi như thế này, chỉ là cô không hiểu vì sao chuyện ấy lại bại lộ.

Chính là chuyện cô đã gửi thư cho hai vị phi tần.

Trong tay Nhâm Thị là một mảnh vải bị xé ra. Hành động này dường như là cố ý. Trên mảnh vải đó chắc hẳn có mấy chữ vừa xấu xí vừa nguệch ngoạc. Miêu Miêu chưa từng tiết lộ với ai việc mình biết chữ, cũng chưa từng đề cập đến việc gia đình mở tiệm thuốc và mình rất rành độc dược. Cho nên, bị lộ vì nét chữ là chuyện chắc chắn không thể nào xảy ra.

Miêu Miêu chắc chắn cũng đã kiểm tra xung quanh không có ai rồi mới để lại thư, nhưng phải chăng cô đã bị ai trông thấy? Kẻ nhìn thấy khi đó đã chủ động nhắm vào những nô tì vóc dáng thấp bé và mặt đầy tàn nhang.

Đầu tiên, hẳn tập hợp những nô tì biết chữ, thu thập mẫu chữ viết tay của từng người. Nét chữ là thứ mà cho dù có cố ý viết xiên viết xẹo cũng vẫn để lại dấu vết đặc trưng của chủ nhân.

Khi không tìm được người phù hợp trong số đó, bước tiếp theo là chuyển đối tượng tìm kiếm sang những người mù chữ.

Và cách để đánh giá ai đó biết chữ hay không, thì như vừa nãy ta đã thấy.

(Đa nghi đến thế là cùng. Lại còn ăn no rửng mỡ quá mức.)

Trong lúc Miêu Miêu đang chửi thề trong bụng, hai người đã đến nơi cần đến.

Quả nhiên là tấm cung của Ngọc Diệp phi. Khi Nhâm Thị gõ cửa, một giọng nói nghiêm nghị đáp ngắn gọn: "Mời vào."

Bước vào trong, Miêu Miêu thấy một mỹ nhân tóc hung đỏ đang âu yếm bế một đứa bé tóc xoăn mềm lơ thơ mấy lọn. Em bé có đôi má hồng hào, nước da trắng nõn di truyền từ mẹ. Bé nom rất khỏe mạnh, tiếng thở đều đều trong giấc ngủ thoát ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn đang hé mở.

“Thần đã dẫn người đến rồi đây.”

“Vất vả cho người rồi.”

Không còn là giọng điệu tùy tiện như khi nãy. Lời nói cùng hành động của viên hoạn quan đều kính cẩn và đúng mực.

Ngọc Diệp phi nở nụ cười nồng ấm, khác hẳn với kiểu cười của Nhâm Thị, rồi cúi đầu với Miêu Miêu.

Miêu Miêu kinh hoàng trợn tròn hai mắt.

“Thân phận của nô tì không đáng để nương nường hạ mình như thế đâu ạ!”

Miêu Miêu vừa nói vừa cố gắng lựa chọn ngôn từ sao cho không trở nên thất lễ. Nhưng do xuất thân thấp kém, cô cũng không biết nói vậy có đúng lễ nghĩa hay không.

“Không hề, chừng này chưa đủ để bày tỏ lòng biết ơn của ta với người đâu. Người dù gì cũng là ân nhân của đứa bé này mà.”

“Chỉ là có gì đó nhằm lẫn thôi ạ. Phải chăng nương nường đã nhận nhầm người?”

Miêu Miêu toát mồ hôi lạnh. Cho dù câu từ có lẽ độ thì phủ định vẫn là phủ định.

Cô không muốn bị chém đầu, nhưng cũng không muốn dính líu gì đến mấy người này. Lại càng không muốn luồn cúi phục tùng những kẻ có quyền có thế.

Thấy vẻ bối rối trên gương mặt Ngọc Diệp phi, Nhâm Thị bèn phe phẩy mảnh vải rách trước mắt Miêu Miêu.

“Đây là vải từ y phục làm việc của các nô tì cấp thấp, người biết chứ?”

“Nghe ngài nói thì thấy cũng khá giống ạ.”

Miêu Miêu quyết tâm giả ngơ đến cùng, dù bản thân cũng biết rõ là vô ích.

“Phải, là vải từ y phục của nô tì làm việc tại Thượng phục.”

Cung quan được chia thành “lục thượng”, trong đó, Thượng phục là nơi quản các vấn đề về y phục trong hậu cung. Miêu Miêu vốn được phân tới đó, phụ trách công việc chính là giặt giũ.

Vạt váy giản dị của Miêu Miêu có cùng màu với mảnh vải trên tay Nhâm Thị. Hơn nữa, nếu kiểm tra kỹ lưỡng cũng sẽ phát hiện ra mặt trong váy có một vết vá kì cục ẩn giữa những nếp gấp vải một cách vô cùng khéo léo.

Tóm lại là, chứng cứ đã rành rành trước mắt rồi.

Miêu Miêu không nghĩ Nhâm Thị dám có hành vi vô lễ với mình ngay trước mặt Ngọc Diệp phi, nhưng cũng không dám chắc. Cuối cùng, trước khi mất hết mặt mũi, cô chỉ còn cách thành khẩn thừa nhận mà thôi.

“Nô tì phải làm gì đây ạ?”

Hai người kia nhìn nhau, coi câu vừa rồi của Miêu Miêu như một lời thừa nhận.

Cả hai đều nở nụ cười dịu dàng đến chói mắt. Trong lúc nghe tiếng thở đều bình yên của đứa bé, Miêu Miêu khẽ buông tiếng thở dài.

Hôm sau, Miêu Miêu phải gói ghém đồ đạc vào một tay nải nhỏ.

Tiểu Lan và các nô tì khác ở cùng phòng với cô đều tỏ ra ghen tị thấy rõ. Bọn họ bám riết theo cô, gặng hỏi vì sao chuyện này lại xảy ra. Miêu Miêu chỉ biết nở nụ cười khô khốc, trả lời đăi bôi mấy câu để né tránh.

Miêu Miêu đã trở thành thị nữ theo hầu sủng phi của Hoàng đế.

Thôi thì, việc đó được gọi là “thăng chức” đấy.

Chương 6

THỬ ĐỌC

Thật nhẹ cả người, Nhâm Thị nghĩ.

Hôm trước, nhờ tìm được một nô tì kì lạ, một vấn đề hiện tại đang làm hấn đau đầu đã trở nên nhẹ gánh phần nào.

Hiện nay, bên cạnh sủng phi của Hoàng đế là Ngọc Diệp phi đang có bốn thị nữ theo hầu. Nếu là phi tần hạ cấp thì thôi chẳng nói làm gì, nhưng Ngọc Diệp phi là phi tử thượng cấp, số lượng thị nữ như vậy quả thực là quá ít.

Đám thị nữ đều nói mình đủ sức hoàn thành tất cả mọi công việc, còn bản thân Ngọc Diệp phi cũng khá thờ ơ với việc chọn thêm thị nữ theo hầu.

Nhâm Thị biết nguyên nhân là do đâu. Ngọc Diệp phi tuy tính tình cởi mở và điềm đạm, nhưng đồng thời cũng là người rất thông minh và thận trọng. Là nữ nhân được Hoàng đế sủng ái, sống giữa hậu cung ba nghìn giai lệ này, nếu không biết nghi ngờ người khác thì có bao nhiêu cái mạng cũng là không đủ.

Thực tế, trước nay cũng đã có vài vụ ám sát không thành, đặc biệt là trong khoảng thời gian nàng mang thai Công chúa Linh Lệ.

Đó chính là nguyên nhân mà số lượng thị nữ của Ngọc Diệp phi ban đầu lên tới mười người, nay giảm xuống còn chưa đầy một nửa. Không tính ngoại lệ thì nàng chỉ dẫn theo thị nữ từ nhà mẹ đẻ lúc vào cung. Và nhắc đến ngoại lệ thì đó là người nhũ mẫu mà chúng ta đã biết.

Ngọc Diệp phi không thu nhận cung nữ lai lịch bất minh trong hậu cung về làm thị nữ bên mình. Tuy nhiên, nếu cứ như vậy, nàng

không thể giữ vững được thể diện của một phi tử thượng cấp. Đúng lúc Nhâm Thị đang muốn bổ sung cho nàng ít nhất một người...

Vì vậy, hần đã chọn nô tì mặt tàn nhang đó.

Ngọc Diệp phi cũng ở vị thế chịu ơn cô ta vì đã cứu mạng con gái, hần sẽ chẳng chối từ. Quan trọng nhất là nô tì đó có vẻ am hiểu về độc dược, nếu không lợi dụng điểm này thì thật là uổng phí.

Tuy không thể loại trừ khả năng nha đầu mặt tàn nhang sẽ tận dụng sự hiểu biết đó để trục lợi, nhưng khi ấy chỉ đẩy cô ta vào tình thế khiến cô ta không thể làm được điều đó là xong. Rất đơn giản.

Để phòng ngừa thì chắc nên dùng đến "mỹ nam kế" với cô ta. Nhâm Thị nhếch miệng cười. Tự Nhâm Thị cũng biết mình thật là tồi tệ.

Nhưng hần không có ý định thay đổi chuyện ấy. Đó là giá trị tồn tại của Nhâm Thị mà.

•§•

Một khi được thăng cấp làm cung nữ, đặc biệt lại còn là thị nữ bên cạnh sủng phi của Hoàng đế, đãi ngộ được hưởng dĩ nhiên sẽ rất cao.

Xét theo kim tự tháp cấp bậc, vị trí của Miêu Miêu đang từ dưới đáy nhảy vọt lên tận tầng trung. Người ta giải thích rằng khoản bổng lộc cô được hưởng cũng sẽ tăng theo, nhưng hai mươi phần trăm số đó sẽ bị trích ra gửi về "nhà mẹ đẻ", tức là chảy vào túi bọn buôn người đã bán Miêu Miêu. Thật là một cơ chế lằng nhằng phức tạp, nhất định là do bọn quan tham nghĩ ra để tìm cách bòn rút cho đầy túi riêng.

Miêu Miêu không phải chung đụng với cả đồng người trong dãy nhà chung như trước nữa, mà được cấp cho một căn phòng tuy nhỏ hẹp nhưng vẫn là phòng riêng.

Từ chỗ ngủ chỉ lót mấy lớp chiếu rơm xơ cứng rồi trải một lớp vải lên trên, nay đã thăng cấp thành một gian phòng có giường nệm đàn hoàng. Tuy diện tích phòng chỉ bằng hai chiếc giường đơn ghép lại, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc mỗi sáng không phải giẫm lên người nhau mà dậy đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

Vẫn còn một lí do nữa khiến Miêu Miêu vô cùng vui vẻ, nhưng sẽ được tiết lộ sau.

Nơi sinh sống của Ngọc Diệp phi có tên là cung Phỉ Thuý. Ngoài Miêu Miêu ra, ở đây đã có bốn thị nữ khác. Nghe nói một nhũ mẫu vừa mới bị cho nghỉ do Công chúa đã bắt đầu ăn dặm, nhưng Miêu Miêu vẫn có thể mừng tượng được lí do thật sự đằng sau.

So với Lê Hoa phi có đến hơn mười thị nữ hầu hạ, số lượng thị nữ của Ngọc Diệp phi quả thực rất ít. Thăng thấn mà nói, khi biết tin có một nha đầu hạng bét đột nhiên trở thành đồng sự cùng cấp bậc với mình, nét mặt bốn thị nữ kia đều lộ vẻ không tán thành, nhưng lại không hề có sự ghét bỏ khó chịu như Miêu Miêu tưởng. Trái lại, họ dành cho cô ánh mắt đầy thương cảm.

(Tại sao vậy?)

Rất nhanh sau đó, cô đã hiểu lí do.

Bữa ăn cung đình đầy ắp các vị thuốc^[4] được bày ra trước mắt Miêu Miêu.

Thị nữ trưởng của Ngọc Diệp phi là Hồng Nương chia mỗi món một ít ra từng đĩa nhỏ rồi đặt trước mặt Miêu Miêu. Ngọc Diệp phi nhìn cô áy náy, nhưng không có vẻ gì là sẽ ngăn cản. Ba thị nữ còn lại cũng dành cho cô ánh mắt thương hại.

Địa điểm là phòng riêng của Ngọc Diệp phi. Lần nào cũng vậy, các món ăn được chế biến dành cho vị nương nương cao quý sẽ được bưng lên tận gian phòng tao nhã bốn bề đầy những đồ đạc tinh xảo này. Thức ăn đều nấu nướng bên ngoài, nên đã qua tay nhiều người

trước khi được bưng vào phòng. Là phi tử được Hoàng đế yêu chiều, không thể không cân nhắc đến khả năng có kẻ bỏ độc trong quá trình bữa ăn được vận chuyển ấy.

Bởi vậy nên mới cần một người thử độc.

Vì chuyện của Hoàng tử, ai nấy đều trở nên nhạy cảm.

Cũng bởi trong cung đang lan truyền lời đồn nói rằng, Công chúa mắc bệnh có lẽ là do bị hạ độc. Đám thị nữ không được biết về nguồn gốc của chất độc, chắc chắn sẽ vô cùng sợ hãi thứ độc được mà họ không rõ đang có lẫn trong món ăn nào.

Thế rồi, nếu đúng lúc đó lại có một nô tì chuyên thử độc được phái tới, cũng chẳng lạ nếu họ nhìn nhận cô ta như quân cờ thí mạng. Không chỉ thức ăn của Ngọc Diệp phi, mà cả đồ ăn dặm của tiểu công chúa, lẫn các món ăn bồi bổ dành cho Hoàng đế thi thoảng giá lâm, đều nằm trong phạm vi công việc của người thử độc.

Nghe nói khi Ngọc Diệp phi có thai, người đã bị hạ độc những hai lần. Người thử độc đầu tiên chỉ chịu ảnh hưởng nhẹ, nhưng người còn lại bị tổn hại thần kinh, tay chân trở thành tàn phế.

Các thị nữ trước giờ đã phải làm nhiệm vụ thử độc trong sợ sệt, nay chắc hẳn biết ơn Miêu Miêu lắm.

Miêu Miêu nhìn đĩa đựng thức ăn và nhú mào. Đều là đồ sứ.

(Nếu sợ bị hạ độc đến thế, dùng đồ bạc là chuyện cơ bản mà.)

Miêu Miêu cầm đũa gắp một miếng đồ ngâm lên, quan sát kĩ rồi ngửi mùi.

Cô đặt miếng thức ăn lên mặt lưỡi, sau khi xác định chắc chắn không có cảm giác tê, cô mới chậm rãi nhai rồi nuốt.

(Thực sự thì mình chẳng thích hợp làm người thử độc chút nào.)

Nếu là kịch độc có tác dụng ngay tức khắc thì không nói, nhưng nếu là loại độc có tác dụng chậm thì dù có nhờ Miêu Miêu thử độc cũng chẳng có ý nghĩa gì. Miêu Miêu đã cho cơ thể mình làm quen với các loại độc bằng liều lượng nhỏ trong thời gian dài dưới danh nghĩa “thí nghiệm”, nên có lẽ nhiều loại độc đã không còn công hiệu với Miêu Miêu.

Đây vốn không phải là việc của một dược sư. Miêu Miêu làm vậy chỉ đơn thuần là để thoả mãn niềm đam mê học hỏi của mình. Nghe nói ở phương Tây, những nhà nghiên cứu hay làm những việc mà người thường không thể lí giải được thường bị gọi là... “nhà bác học điên”.

Ngay cả cha cô, người truyền dạy cho Miêu Miêu cái nghề dược sư này, cũng phải bàng hoàng trước thói quen ấy của cô.

Sau khi Miêu Miêu chắc chắn cơ thể không xuất hiện dấu hiệu nào bất thường, cũng không nhận thấy thứ gì giống với những chất độc nằm trong phạm vi hiểu biết của bản thân, bữa ăn của Ngọc Diệp phi mới chính thức bắt đầu.

Tiếp đến là món ăn đậm nhạt nhẽo vô vị của em bé.

“Tiểu nữ thấy nên thay chén đĩa sứ sang đồ bạc thì tốt hơn.”

Miêu Miêu nói với cấp trên trực tiếp của mình là Hồng Nương, giọng nói không hề mang theo cảm xúc.

Miêu Miêu được triệu đến phòng của Hồng Nương để báo cáo công việc trong ngày đầu tiên. Gian phòng này tuy rộng rãi, nhưng không bày trí gì nhiều, có vẻ thể hiện được tính cách thực dụng của chủ nhân.

Thị nữ trưởng tóc đen xinh đẹp tuổi chừng chưa quá ba mươi liền thở dài.

“Quả đúng như lời Nhâm Thị đại nhân nói.”

Hồng Nương thú nhận việc mình đã cố ý không sử dụng chén đĩa bạc với vẻ mặt có chút ngờ ngàng.

Là mệnh lệnh của Nhâm Thị.

Có lẽ kẻ đã ra lệnh giao cho Miêu Miêu công việc của người thử độc cũng là gã đàn ông đó.

Miêu Miêu vừa nghe Hồng Nương nói vừa cố giữ cho vẻ mặt vốn đã thiếu thân thiện của mình không trở nên khó chịu hơn.

“Ta không biết lí do vì sao người che giấu những tri thức ấy, nhưng khả năng đó quả nhiên vừa có thể là độc dược giết người, vừa có thể là phương thuốc cứu mạng. Nếu người nói ra chuyện biết chữ từ đầu thì đã có thể được hưởng nhiều bổng lộc hơn rồi.”

“Là do trước kia, tiểu nữ mưu sinh bằng nghề bốc thuốc. Cứ nghĩ đến việc rõ ràng mình bị bắt cóc rồi lừa bán vào đây, thế mà một phần lương bổng do mình vất vả kiếm ra giờ vẫn chảy vào túi bọn buôn người, là lửa giận lại còn cào trong gan ruột.”

Tâm trạng Miêu Miêu có phần kích động, ngôn từ cũng kém chuẩn mực đi đôi chút, nhưng thị nữ trưởng không hề trách móc cô.

“Vậy tức là, người thà bị cắt bớt tiền lương, chứ nhất quyết không muốn chúng nhận được một xu tiền rệu nào nhỉ?”

Có vẻ như người cung nữ thông minh này đã hiểu được động cơ của Miêu Miêu. Miêu Miêu thấy nhẹ nhõm vì những điều mình vô thức nói ra đã không bị đối phương trách tội.

“Nếu không có năng lực thì phục dịch hai năm là sẽ bị thay thế thôi mà.”

Người này đã nhìn thấu ngay cả điều đáng ra không cần phải hiểu.

Hồng Nương cầm lấy bình nước trên bàn, sai Miêu Miêu nhận lấy.

“Đây là...”

Miêu Miêu chưa kịp hỏi thì một cơn đau chợt nhói lên nơi cổ tay cô. Tác động đó khiến cô tuột tay, đánh rơi chiếc bình xuống sàn. Một vết nứt lớn xuất hiện trên chiếc bình sứ.

“Ôi trời ơi, chiếc bình này quý giá lắm đấy, bổng lộc của một cung nữ không đủ để bồi thường đâu. Thế này thì làm gì còn tiền mà gửi về nhà được nữa. Có khi còn phải yêu cầu đền bù thêm nữa đây này.”

Miêu Miêu lập tức hiểu ý của Hồng Nương, một nụ cười xen chút mỉa mai thoáng hiện lên trên khuôn mặt không cảm xúc.

“Tiểu nữ biết tội. Xin hãy cắt khoản tiền gửi về nhà mỗi tháng của tiểu nữ để đền bù. Nếu không đủ, xin hãy khấu trừ cả lương bổng của tiểu nữ nữa.”

“Được, ta sẽ báo cáo chuyện này lên Cung quan trưởng để thu xếp. Ngoài ra...”

Hồng Nương đặt lại chiếc bình nứt lên bàn, rút một cuộn thẻ tre từ trong ngăn kéo, cầm bút viết nhanh mấy chữ.

“Đây là khoản thưởng thêm đối với công việc thử độc của ngươi, coi như là một khoản phụ cấp độc hại.”

Số tiền này gần như tương đương bổng lộc một tháng hiện tại của Miêu Miêu. Hơn nữa, do không còn bị trừ mất khoản phí hoa hồng, nên Miêu Miêu lại thành ra được lợi.

(Cách hành xử thật là khôn khéo.)

Miêu Miêu cúi đầu thật thấp rồi rời khỏi căn phòng.

Chương 7

CÀNH CÂY

Bốn thị nữ hầu hạ bên cạnh Ngọc Diệp phi từ trước đều là những người vô cùng chăm chỉ.

Mặc dù cung Phi Thuý không quá rộng, nhưng bốn thị nữ luôn phải quán xuyến hầu hết tất cả mọi việc trong cung. Mặc dù nô tì của Thượng tẩm, tức là các nô tì chuyên dọn dẹp phòng ốc, cũng có tới đây để làm việc, nhưng việc dọn dẹp quét tước không chỉ phòng ngủ mà cả không gian trong tẩm cung đều do nhóm thị nữ bốn người này đảm nhiệm. Nhân tiện, công việc nặng nhọc này vốn không thuộc trách nhiệm của thị nữ.

Bởi vậy, công việc của người mới đến Miêu Miêu ngoài ăn ra thì chẳng cần phải làm gì khác nữa.

Không rõ là do áy náy vì đã đẩy phần việc khó chịu nhất cho Miêu Miêu, hay không muốn người ngoài làm nhiễu loạn “lãnh thổ” của mình, mà ngoài Hồng Nương ra, không thị nữ nào nhờ vả Miêu Miêu làm bất cứ việc gì cả. Đúng hơn là khi cô chủ động ngỏ ý muốn giúp đỡ, họ cũng sẽ nhẹ nhàng từ chối rằng “không sao đâu”, rồi đẩy cô về phòng.

(Không làm sao ngồi yên được.)

Miêu Miêu bị nhốt trong gian phòng nhỏ xíu, chỉ được gọi ra làm việc trong hai bữa ăn chính và một bữa trà chiều, cộng thêm thử độc mấy món dưỡng sinh tẩm bổ dành cho Hoàng đế, người vài ngày mới ghé qua một lần. Thi thoảng Hồng Nương sẽ thương tình sai cô làm vài việc vặt, nhưng đó cũng chỉ là những việc đơn giản có thể làm xong trong nháy mắt.

Bên cạnh việc thử độc, các bữa ăn của Miêu Miêu cũng được cải thiện hơn xưa. Với các món đồ ngọt dùng trong buổi trà chiều, nếu

còn thừa, Miêu Miêu cũng sẽ được chia cho một ít.

Do không còn phải làm việc quần quật như trâu như ngựa, nên bao nhiêu dinh dưỡng cô hấp thụ vào đều chuyển hoá thành thịt trên người.

(Cảm giác cứ như bị biến thành gia súc vậy.)

Còn một lí do khác khiến Miêu Miêu cho rằng mình không phù hợp với công việc thử độc này.

Bởi vì Miêu Miêu lúc nào cũng gầy còm, nên rất khó đoán biết cô gầy đi có phải là do chất độc nào đó hay không.

Hơn nữa, liều lượng chất độc đủ để gây chết người tỉ lệ thuận với kích thước cơ thể. Nếu béo thì khả năng sống sót sẽ cao hơn.

Không đời nào có chuyện Miêu Miêu không biết rõ chất độc có thể gây sứt cân, và cô còn tự tin cho rằng mình sẽ sống sót trước đa số các loại độc, ngay cả khi vượt quá liều lượng gây chết người, nhưng có vẻ những người xung quanh cô không nghĩ được như thế.

Người ta bảo Miêu Miêu đã thấp bé lại còn quá gầy, nên nom nhỏ hơn tuổi thật. Dường như các thị nữ đều cảm thấy thương hại quân tốt thí này.

Dù Miêu Miêu đã ăn no căng bụng, bọn họ vẫn múc thêm cho cô bát cháo, món ăn kèm cũng được chia nhiều hơn so với mọi người.

(Họ làm mình nhớ đến các tiểu thư ở thanh lâu quá.)

Miêu Miêu vốn ít nói, không thân thiện, cũng chẳng đáng yêu, nhưng không hiểu sao lại luôn được các cô gái làng chơi yêu quý cưng chiều. Mỗi khi có dịp, họ sẽ cho cô bánh kẹo, hoặc rủ ăn cơm.

... Nhân tiện, dù Miêu Miêu dường như không nhận ra, nhưng kì thực, cô được yêu quý như vậy là có lí do cả.

Trên cánh tay trái của Miêu Miêu có vô số những vết sẹo.

Có vết cắt, vết đâm, vết bỏng, và cả những vết như bị châm kim.

Vừa gầy gò vừa nhỏ bé, trên cánh tay lại có vô số những vết sẹo.

Cánh tay lúc nào cũng quấn băng kín mít, thỉnh thoảng mặt mũi lại tái nhợt đi, rồi ngất xỉu trên đường.

Ai cũng định ninh cái tính lằm lì ít nói của Miêu Miêu là hậu quả từ cách đối xử tệ bạc mà cô phải nhận lấy trong thời gian dài và tỏ lòng thương xót.

Mọi người có vẻ đều lằm tưởng rằng Miêu Miêu đã bị ngược đãi, nhưng sự thật lại khác hẳn.

Tất cả những vết thương đó đều là do Miêu Miêu tự gây ra.

Cô thường tự mình kiểm nghiệm tác dụng của các loại thuốc trị thương hoặc thuốc mỡ kháng viêm, dung nạp chất độc từng chút một để rèn khả năng kháng thuốc, thậm chí đôi khi còn tự cho rắn độc cắn mình.

Thi thoảng cũng có những lần cô bất cẩn nhầm lẫn liều lượng, nên mới ngất xỉu.

Vì vậy, các vết thương chỉ tập trung ở cánh tay trái không phải tay thuận của cô.

Miêu Miêu hoàn toàn không có sở thích “tự ngược” hay thích thú cảm giác đau đớn, chỉ có điều, cô khác xa với những đứa con gái bình thường khác bởi sự khao khát học hỏi của cô tập trung hết vào lĩnh vực thuốc men và độc dược.

Có một đứa con gái như vậy, cha cô cũng vô cùng khổ não.

Là một người cha mong muốn đứa con gái lớn lên ở nơi ngỏ liễu tường hoa tìm được một lối đi riêng chứ không phải trở thành kĩ nữ,

ông đã dạy chữ và tri thức về y dược cho con, thế mà không hiểu từ bao giờ, ông lại phải hứng chịu sự khinh miệt, phỉ báng vô căn cứ.

Một số người hiểu cho ông, nhưng đa phần đều nhìn người cha với ánh mắt lạnh lùng.

Bọn họ chẳng bao giờ nghĩ rằng một cô gái đến tuổi cập kê lại lập đi lập lại những hành động tự gây tổn hại cho bản thân dưới danh nghĩa làm thí nghiệm. Vì vậy, mọi người đều tưởng Miêu Miêu là một đứa con gái đáng thương bị cha mẹ bạo hành, rồi bị bán vào hậu cung, cuối cùng biến thành quân tốt thí.

Trong khi bản thân nhân vật chính lại hoàn toàn chẳng hay biết gì...

(Nếu cứ ăn không ngồi rồi thế này, mình sẽ biến thành heo mỡ.)

Khi Miêu Miêu bắt đầu nghĩ như vậy, một vị khách đáng ghét bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

“Người đến muộn hơn bình thường nhỉ.”

Ngọc Diệp phi nói với vị khách mới tới.

Viên hoạn quan tựa tiên nữ giáng trần dẫn theo một hoạn quan khác theo hầu xuất hiện ở cung Phỉ Thúy. Có vẻ như người thanh niên xinh đẹp này thường định kì ghé thăm các phi tần thượng cấp.

Sau khi thử độc cho mấy món trà bánh mà tên hầu đưa, Miêu Miêu lui về phía sau lưng Ngọc Diệp phi đang ngồi trên trường kỉ. Hồng Nương đã đi thay tã cho Công chúa, nên Miêu Miêu phải đứng hầu ở đây. Dù đối phương là hoạn quan đi nữa, phi tử thượng cấp cũng không được phép gặp riêng nếu không có thị nữ đứng hầu bên cạnh.

“Phải, thần mới nhận được tin báo, cuộc thảo phạt ngoại tộc vừa kết thúc.”

“Vậy sao? Tình hình thế nào?”

Ngọc Diệp phi lộ rõ vẻ tò mò. Đối với cá chậu chim lồng trong chốn hậu cung như nàng, quả thực đây là một đề tài vô cùng hấp dẫn. Tuy là sủng phi của Hoàng đế, nhưng Ngọc Diệp phi vẫn còn trẻ, chắc chỉ cách Miêu Miêu chừng hai, ba tuổi mà thôi.

“E rằng đây không phải chuyện thích hợp để nói trước mặt nương nương.”

“Nếu không dám sẵn sàng uống cả nước trong lẫn nước đục, chấp nhận cả cái tốt và cái xấu, ta đã chẳng thể tồn tại ở đây rồi.”

Ngọc Diệp phi thốt ra một lời đầy can đảm.

Nhâm Thị thoáng liếc Miêu Miêu. Ánh mắt như đang dò xét ấy ngay lập tức trở về vị trí cũ.

Nhâm Thị bắt đầu kể về những chuyện bên ngoài chiếc lồng son bằng câu: “Thực ra cũng chẳng phải chuyện gì thú vị.”

•§•

Mấy hôm trước, các tướng sĩ đã lên đường xuất chinh do nhận được tin tức báo rằng, ngoại tộc ở biên cương lại đang rục rịch mưu đồ gì đó.

Tuy quốc gia này nhìn chung vẫn thiên hạ thái bình, nhưng thi thoảng cũng xảy ra một vài rắc rối như vậy.

Kết quả, các tướng sĩ đã tìm ra và đánh đuổi thành công những tên gian tế lén vào lãnh thổ quốc gia để thám thính mà hầu như không bị thiệt hại gì.

Vấn đề xảy ra trên đường hành quân trở về.

Có kẻ đã bỏ độc vào thức ăn ở nơi đóng trại. Mười mấy người xuất hiện triệu chứng bị trúng độc sau khi ăn một bữa cơm.

Ngoài ra, nghe nói, nhiều binh sĩ khác thấy vậy đã vô cùng tức giận.

Chỗ lương thực đó được bổ sung tại một ngôi làng lân cận từ trước khi đội quân chạm trán với bè lũ ngoại tộc. Tuy ngôi làng nằm trong lãnh thổ quốc gia, nhưng xét về lịch sử, khó mà khẳng định rằng không có quan hệ với dị tộc bên ngoài.

Một quan võ đã dẫn binh sĩ đi bắt trưởng làng. Lúc ấy, những dân làng dám chống đối đều bị chém chết ngay tại chỗ, dưới tội danh cấu kết với ngoại tộc.

Về phần những dân làng còn lại, chờ xét xử xong trưởng làng sẽ xử trí sau.

•§•

Sau khi tóm tắt lại sự tình, Nhâm Thị từ tốn nhấp một ngụm trà.

(Sao lại có chuyện như vậy?)

Miêu Miêu chỉ muốn đưa tay lên ôm đầu. Đây là câu chuyện mà nếu có thể thì cô chẳng muốn nghe. Trên đời này có nhiều chuyện không biết thì sẽ hạnh phúc hơn.

Có lẽ đã phát hiện ra cái nhú mào của Miêu Miêu, con người sở hữu dung mạo tựa tiên nữ kia bèn nhìn về phía cô.

(Làm ơn đừng có nhìn về phía này nữa.)

Miêu Miêu nghĩ vậy, nhưng lại không được như ý nguyện.

Nhìn thấy vẻ mặt của Miêu Miêu, Nhâm Thị bèn cong môi lên. Kiểu cười nhìn đến là khiêu khích.

“Người đã phát hiện được điều gì đó phải không?”

Nếu đối phương ra lệnh “cứ nói thử đi, gì cũng được,” thì Miêu Miêu buộc phải nghĩ ra cái gì đó để nói.

Hơn nữa...

(Giờ nói ra có lẽ cũng là vô nghĩa, nhưng...)

Nếu không nói, một thôn làng nơi biên cương hẳn sẽ bị xoá sổ.

“Nô tì xin phép được bẩm một chuyện dựa theo cách nhìn nhận cá nhân của mình.”

Nói đoạn, Miêu Miêu nhón lấy một cành cây đang cắm trong lọ hoa. Đó là một cành thạch nam không có hoa. Giống với cành cây cô đã buộc thư vào lần trước.

Miêu Miêu ngắt một chiếc lá và bỏ vào miệng.

“Cái đó ăn có ngon không?”

Ngọc Diệp phi hỏi, Miêu Miêu bèn lắc đầu.

“Thưa nương nương, không ạ, nuốt phải lá này sẽ gây buồn nôn và khó thở.”

“Ồ, nhưng không phải người vừa ăn một miếng à?” Nhâm Thị nhìn cô nghi hoặc.

“Xin đại nhân đừng để ý.”

Miêu Miêu né tránh câu hỏi của viên hoạn quan và đặt cành cây lên mặt bàn.

“Ngay cả trong hậu cung, bình thường vẫn trồng một số loại thực vật có độc tính. Ví dụ như loại cây này có độc trong lá, một số loại khác thì có độc ở rễ hoặc cành, thậm chí còn có loại chỉ khi đem củ tươi đốt lên mới chuyển thành chất độc.”

Đưa chừng ấy gợi ý cho hai nhân vật vốn sắc sảo như Ngọc Diệp phi và viên thái giám kia có lẽ là đã đủ rồi. Dù nghĩ rằng không cần thiết lắm, Miêu Miêu vẫn nói thêm.

“Nếu binh sĩ đóng trại trong rừng, rất có thể bọn họ đã dùng nguyên liệu thu được tại chỗ để làm đuă hoặc nhóm lửa.”

“Như thế...”

“Vậ nghĩa là...”

Cả Nhâm Thị và Ngọc Diệp phi đều nhú mảy.

Như vậy có nghĩa là người dân trong ngôi làng đó đã bị xử oan.

Miêu Miêu quan sát Nhâm Thị xoa cằm trầm tư nghĩ ngợi.

(Tuy không biết người này quyền lực lớn bao nhiêu...)

Chỉ hi vọng hần có thể tác động lên cục diện được ít nhiều.

Khi Hồng Nương bế Công chúa Linh Lệ đến, Miêu Miêu bèn thay ca với Hồng Nương và rời khỏi phòng.

Chương 8

XUÂN ĐƯỢC

Người thanh niên sở hữu dung mạo thoát tục liên tục nở nụ cười xinh đẹp tựa thần tiên, tao nhã ngồi trên chiếc ghế lát đệm trong gian tiếp khách.

(Hôm nay lại đến có việc gì đây?)

Trái ngược với thái độ lạnh nhạt của Miêu Miêu, ba thị nữ còn lại đang tất bật pha trà tiếp khách với hai gò má ửng hồng. Dựa vào tiếng cãi cọ nhỏ nho nhỏ vọng sang từ bên kia vách tường, dường như họ đang tranh giành nhau xem ai là người lãnh phần việc chuẩn bị trà nước.

Hồng Nương thấy vậy lấy làm chướng mắt, bèn đích thân chuẩn bị bộ đồ trà và sai ba thị nữ kia trở về buồng trong. Ba cô gái ỉu xiu thấy rõ, miễn cưỡng quay trở về vị trí của mình.

Người phụ trách thử độc là Miêu Miêu nâng chén trà bằng bạc lên ngửi rồi nhấp một ngụm.

Suốt từ nãy đến giờ, Nhâm Thị cứ nhìn Miêu Miêu chăm chăm không rời mắt, khiến cô cảm thấy cực kì bức bối. Cô nheo mắt lại để khỏi phải chạm mắt với hắn ta.

Nếu đổi lại là một thiếu nữ trẻ tuổi khác, được một chàng trai tuấn tú nhường này nhìn chăm chăm thì dù đối phương có là hoạn quan đi nữa, ắt hẳn cũng sẽ không lấy làm khó chịu. Nhưng Miêu Miêu thì khác. Bởi thứ làm cô có hứng thú không giống với mọi người, nên dẫu cảm nhận được vẻ đẹp như tiên tử của Nhâm Thị, cô vẫn vạch ra một ranh giới rất rõ ràng.

“Có người tặng bản quan cái này, người có thể ném thử thay được không?”

Trong giỏ đựng đầy bánh bao hấp. Miêu Miêu nhón một cái và tách vỏ bánh ra xem, bên trong nhồi đầy nhân đậu, rau với thịt băm.

Miêu Miêu ngửi thử và nhận thấy một mùi thảo dược quen thuộc mà cô đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Giống hệt vị thuốc tráng dương mà cô mới nếm hôm kia.

“Bên trong bánh bao có bỏ thuốc tráng dương ạ.”

“Người không ăn thử mà vẫn biết à?”

“Thứ này không gây hại gì đến sức khỏe, nên mời đại nhân hãy mang về từ từ thưởng thức.”

“Không, nghĩ đến người đã đem thứ này cho bản quan thì ai mà có thể nuốt nổi cơ chứ?”

“Vâng, biết đâu đêm nay sẽ có người viếng thăm ngài.”

Nghe Miêu Miêu lãnh đạm trả lời, Nhâm Thị để lộ vẻ mặt khó tả, có lẽ là chùng hững vì phản ứng của cô khác với dự liệu của hắc tã. Hắc biết nhưng vẫn cố tình định cho Miêu Miêu ăn bánh bao có thuốc tráng dương. Miêu Miêu không nhìn hắc với ánh mắt như nhìn sâu bọ đã là khá lắm rồi.

Nhâm tiện thì không biết kẻ nào đã tặng giỏ bánh này cho hắc nhỉ?

Nghe hai người đối đáp, Ngọc Diệp phi cất giọng cười khanh khách nghe như tiếng chuông ngân. Công chúa Linh Lệ vẫn đang nằm ngủ ngon lành dưới chân nàng.

Miêu Miêu hành lễ rồi định lui ra ngoài.

“Gượng đã.”

“Đại nhân có gì sai bảo ạ?”

Nhâm Thị và Ngọc Diệp phi bốn mắt nhìn nhau, rồi cả hai cùng gật đầu. Xem ra, trước khi Miêu Miêu đến đây, cả hai đã kịp bàn bạc với nhau về chủ đề thật sự của cuộc nói chuyện hôm nay.

“Người có thể làm xuân dược không?”

Trong thoáng chốc, vẻ ngạc nhiên và hiếu kì hiện lên trong đôi mắt của Miêu Miêu.

(Nói vậy là có ý gì?)

Tuy không biết bọn họ dùng xuân dược làm gì, nhưng đối với Miêu Miêu, công đoạn điều chế thuốc chính là khoảng thời gian hạnh phúc tốt bậc.

Miêu Miêu cố nén một nụ cười và đáp.

“Thưa đại nhân, chỉ cần có thời gian, nguyên liệu và công cụ...”

Nô tì có thể điều chế ra loại thuốc có tác dụng tương tự như xuân dược, Miêu Miêu nói.

•§•

Biết làm thế nào đây nhỉ, Nhâm Thị nghĩ.

Vẻ phiền muộn toát lên từ đôi chân mày lá liễu, hai tay hằn khoanh trước ngực.

Người ta thường nói, chỉ cần đổi lại giới tính, Nhâm Thị có thể mang danh “khuyên quốc khuyên thành”, và hẳn còn từng nhận được một lời khen nghe không lấy gì làm vui vẻ, đấy là chỉ cần bản thân hẳn muốn, kể cả khi đứng trước Hoàng đế, giới tính cũng không thành vấn đề.

Hôm nay vẫn vậy, một phi tần trung cấp, hai phi tần hạ cấp trong hậu cung, rồi đến một viên quan văn và một viên quan võ trong triều đình lần lượt gọi chuyện với hẳn. Viên quan võ còn quá đà đến

mức tặng hăn món điểm tâm chứa thuốc trắng dương, vì vậy đêm nay, hăn quyết định không trực đêm mà trở về phòng riêng trong cung điện. Đây là để tự vệ, chứ không phải lười biếng.

Nhâm Thị viết mấy cái tên vào quyển trực trên bàn bằng nét chữ rồng bay phượng múa.

Đó là tên của các phi tần đã triệu kiến hăn hôm nay. Chỉ vì không được Hoàng đế lâm hạnh mà lại chèo kéo nam nhân khác vào phòng ngủ của mình, thật là không biết phép tắc. Tuy đây không phải là một bản tấu chính thức, nhưng sau này, bọn họ sẽ phải chịu sự trừng phạt thích đáng.

Nhâm Thị tự hỏi, có bao nhiêu chú chim nhỏ trong chiếc lồng son khổng lồ này biết vẻ đẹp của hăn chỉ là viên đá thử vàng đối với các cung nữ của hậu cung.

Các phi tần được tuyển chọn dựa trên ba tiêu chuẩn, đầu tiên là gia thế của song thân phụ mẫu, sau đó là nhan sắc, cuối cùng là trí tuệ. So với gia thế và nhan sắc thì trí tuệ là thứ khó cầu nhất. Phi tần phải nhận được sự giáo dưỡng phù hợp để trở thành bậc quốc mẫu, bên cạnh đó cũng không thể thiếu phẩm giá và đức hạnh.

Vì vậy, vị Hoàng đế nham hiểm đó đã quyết định lợi dụng Nhâm Thị như một tiêu chuẩn để đánh giá các phi tần.

Nhâm Thị là người đã tiến cử Ngọc Diệp phi và Lê Hoa phi. Ngọc Diệp phi rất khôn khéo, thông tuệ. Lê Hoa phi tuy cảm tính hơn, nhưng sở hữu khí chất đứng trên tất cả mọi người.

Cả hai đều một lòng thủy chung với Hoàng đế, chưa bao giờ thấy họ có một chút ý niệm sai trái nào. Riêng Lê Hoa phi thậm chí đã say mê Hoàng đế đến mù quáng.

Bậc quân vương đúng là tàn nhẫn. Nạp vào hậu cung vô vàn cung tần mỹ nữ phù hợp với lợi ích của bản thân và quốc gia nhằm khai

chi tán diệt, nhưng hễ ai không còn khả năng sinh nở thì sẽ bị vứt bỏ ngay tức khắc.

Về sau, Hoàng đế chắc hẳn vẫn sẽ tiếp tục sủng ái Ngọc Diệp phi.

Lần cuối cùng Hoàng đế ghé thăm Lê Hoa phi, nay đã héo hon tiêu tụy như một bóng ma, là khi Hoàng tử qua đời. Không chỉ Lê Hoa phi, mà còn rất nhiều phi tần khác đã trở nên vô dụng. Những phi tần này đến một lúc nào đó sẽ bị trả về quê mẹ, hoặc bị ban hôn cho một viên quan nào đó.

Nhâm Thị rút một văn kiện khác từ chỗ thư tịch xếp thành chóng trước mặt.

Cấp bậc Chính Tứ phẩm, phi tần trung cấp, tên là Phù Dung.

Đây là phi tử hôm trước đã được ban hôn cho một viên võ quan có công trong trận đánh dẹp loạn dị tộc ngoài biên cương. Thực ra, không phải là viên võ quan này anh dũng tả xung hữu đột lấy một địch trăm gì cả, hẳn được khen ngợi chẳng qua là vì đã có công can gián mấy viên quan võ hành xử kích động khác mà thôi.

Cả một thôn làng bị hàm oan, chuyện đó vĩnh viễn sẽ không bao giờ được công khai. Chính trị là thứ như vậy đó.

“Để xem mọi chuyện có thuận lợi không đã?”

Chỉ cần tiến hành mọi việc theo kế hoạch đã vạch sẵn trong đầu, nhất định sẽ không có vấn đề gì cả.

Trong kế hoạch này có thể bao gồm vài điểm cần nhờ đến sự hợp tác của cô nương được sư lãnh đạm kia. Nhâm Thị cảm thấy cô gái này còn hữu dụng hơn cả kì vọng của hẳn.

Tuy không phải tất cả con người trên thế gian này đều thêm muốn Nhâm Thị, nhưng đây là lần đầu tiên có kẻ nhìn hẳn bằng ánh mắt như nhìn loài sâu bọ kiêu đó. Chính chủ chắc tưởng rằng mình đã

che đậy rất khéo rồi, nhưng thực ra vẫn không giấu hết được vẻ khinh miệt thoáng hiện lên trong ánh mắt.

Nhâm Thị không kìm được mà bật cười. Nụ cười ngọt ngào như nước cam lộ từ trên trời nhỏ xuống xen lẫn một chút toan tính xấu xa.

Tuy hần không phải loại người thích bị ngược đãi, nhưng hần cảm thấy chuyện này hết sức thú vị. Tâm trạng giống như vừa mới kiếm được một món đồ chơi mới.

“Không biết sau này sẽ có chuyện gì xảy ra đây?”

Nhâm Thị lấy nghiên mực chặn trên đồng giấy tờ, rồi quyết định lên giường đi ngủ. Hần không quên cửa chốt then cài thật chặt, đề phòng nửa đêm có khách không mời mà đến.

•§•

Mặc dù có cụm từ “thuốc trị bách bệnh”, nhưng trên thực tế không hề tồn tại loại thuốc vạn năng.

Miêu Miêu cũng từng có thời gian không đồng tình với lời cha dạy.

Cô muốn điều chế ra loại thuốc có thể đối phó được với bất kì loại bệnh nào, có công hiệu với bất kì người nào. Bởi vậy, cô liên tục nghiên cứu điều chế ra các loại thuốc mới, gây ra cho mình những vết thương kinh khủng đến mức chẳng ai dám nhìn, nhưng đến tận bây giờ, hi vọng về một ngày hoàn thành loại thuốc chữa bách bệnh vẫn còn rất xa xôi.

Dù chẳng dễ chịu gì, nhưng lời đề nghị của Nhâm Thị vẫn đủ để khơi gợi trong lòng Miêu Miêu một chút niềm hứng thú.

Từ khi nhập cung đến giờ, cô chỉ được nấu trà ngọt. Dù dược thảo có thể trở thành nguyên liệu điều chế thuốc mọc nhiều trong hậu cung đến mức đáng kinh ngạc, Miêu Miêu vẫn phải cố gắng nhằn

nhịn do không có đủ đồ nghề, và cũng không thể hành xử đáng ngờ trong gian phòng lớn chung đụng với biết bao người khác.

Cho nên, đây là điểm khiến Miêu Miêu hứng khởi nhất khi được phân cho một gian phòng riêng.

Miêu Miêu ra ngoài kiếm nguyên liệu cần thiết, nhưng vẫn đeo giỏ đựng đồ giặt trên lưng. Nhờ sự sắp xếp khôn khéo của Hồng Nương, từ nay, Miêu Miêu trở thành người phụ trách công việc giặt giũ.

Giả vờ như là đang đi giao đồ giặt, cô bước vào được khố, nơi đã được nhắc tới trước đây. Bên trong là gã Thái y chỉ biết lúng ta lúng túng dạo trước, và viên hoạn quan thường hay theo hầu Nhâm Thị.

Thái y mân mê bộ ria mép cá trê lừa thưa, quan sát Miêu Miêu bằng ánh mắt soi xét, chỉ thiếu điều nói toẹt ra rằng, tại sao con nhãi ranh này lại dám bước vào làm nhiễu loạn địa bàn của ta cơ chứ?

(Làm ơn đừng có nhìn chằm chằm vào nha đầu kém sắc này nữa.)

Khác với gã Thái y, viên thái giám chỉ dẫn cho Miêu Miêu bằng tác phong kiêu ngạo như đối đãi với chủ nhân của mình.

Khi bước vào gian trong với ba mặt tường được lấp đầy bởi các tủ thuốc, Miêu Miêu nở nụ cười rạng rỡ nhất tính từ lúc nhập cung. Hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh, đôi môi lúc nào cũng mím chặt nay cong lên thành một đường vòng cung mềm mại.

Viên hoạn quan nhìn Miêu Miêu với vẻ kinh ngạc, song cô chẳng quan tâm.

Miêu Miêu ngẫm nghĩ những nhãn dán trên các ngăn kéo tủ, cứ mỗi lần tìm thấy một vị thuốc hiếm, cô lại làm những động tác kì dị trông như nhảy múa. Niềm vui sướng trào dâng trong lòng, không thể nào kiềm chế được.

“Đây là bị trúng bùa ngải hay gì vậy?”

Khi Miêu Miêu đã lặp đi lặp lại việc đó suốt nửa giờ... Nhâm Thị không biết xuất hiện từ khi nào đang nhìn cô nháy nhót bằng ánh mắt vô cùng thách thức.

Miêu Miêu bắt đầu thu thập những nguyên liệu có thể dùng được lần lượt từ ngăn kéo ngoài cùng trở đi. Cô gói từng món vào bao giấy, dùng bút ghi chú lên trên. Trong hoàn cảnh người ta vẫn chủ yếu sử dụng thẻ gỗ làm vật dụng ghi chép, dùng nhiều giấy như thế này quả thực là một điều xa xỉ.

Viên Thái y có bộ ria cá trê định dòm trộm xem Miêu Miêu rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng viên hoạn quan đã đóng cửa lại. Người này tên là Cao Thuận, một hoạn quan có gương mặt lầm lì và tạng người vạm vỡ, nếu đứng ở nơi khác không chừng còn bị nhầm là một võ quan. Cao Thuận hình như là trợ thủ đắc lực của Nhâm Thị, thường theo hầu bên cạnh hần.

Cao Thuận sẽ giúp Miêu Miêu lấy những thứ nằm ở ngăn kéo trên cao. Còn vị cấp trên kia chỉ khoanh tay đứng nhìn. Đằng sau khuôn mặt vô cảm, Miêu Miêu thầm nghĩ: “Chẳng muốn giúp việc gì thì làm ơn đi chỗ khác đi.”

Miêu Miêu nhìn thấy một cái tên quen thuộc ở ngăn tủ cao nhất, bèn rướn người lên. Khi Cao Thuận lấy xuống đưa cho Miêu Miêu xem, nét mặt cô liền trở nên khó tả.

Có vài hạt gì đó nằm gọn trong lòng bàn tay. Cứ tưởng sắp điều chế ra được thứ mình muốn, không ngờ số lượng lại chỉ còn một nhúm thế này.

“Chỉ có chừng này thì không đủ mất rồi.”

“Thế thì chỉ cần chuẩn bị thêm là được.”

Vị mỹ nam tử này giờ chỉ đứng xem và tươi cười một cách phí phạm nói như thể chuyện rất đơn giản.

“Thứ này có ở phương Tây, chính xác là xa hơn về phía Nam Tây Vực.”

“Tìm ở những nơi giao thương trao đổi hàng hoá thì sẽ thấy thôi.”

Nhâm Thị nhón một hạt lên xem. Hạt này hình dáng nom như hạnh nhân, có mùi hương đặc biệt.

“Cái này gọi là gì?”

Miêu Miêu trả lời câu hỏi của chàng trai.

“Thứ này gọi là ‘cacao’ ạ.”

Chương 9

CACAO

“Tạm thời thì bản quan đã hiểu tác dụng của nó rồi.”

Nhâm Thị nói với Miêu Miêu bằng giọng kinh ngạc.

“Nô tì cũng vậy.”

Nhâm Thị có chút sững sờ trước thảm cảnh bày ra trước mắt.

“Ừ, đúng là vậy thật.”

Không còn nụ cười rạng rỡ chói mắt thường ngày. Đó là một khuôn mặt đầy mệt mỏi.

“Tại sao lại thành thế này?”

Để có câu trả lời, ta phải quay ngược lại vài giờ trước.

Cacao được đưa tới không còn nguyên hạt mà đã nghiền thành bột. Tất cả những nguyên liệu khác mà Miêu Miêu yêu cầu đều đã được chuyển vào trong phòng bếp của cung Phỉ Thúy. Ba người thị nữ cũng chạy tới hóng hớt, nhưng bị Hồng Nương nhắc nhở và phải quay về với vị trí làm việc của mình.

Sữa bò, bơ, đường, mật ong, rượu chưng cất, hoa quả sấy, còn có cả tinh dầu dược thảo để tạo mùi thơm. Tất cả đều là những nguyên liệu cao cấp, có giá trị dinh dưỡng cực cao, đồng thời cũng được sử dụng như thứ chất tăng cường tinh lực.

Miêu Miêu đã từng ăn cacao đúng một lần. Kĩ nữ cho cô thứ đó từng nói, món này gọi là “sô-cô-la”, được chế ra bằng cách nhào cacao với bột, trộn với đường, sau đó làm cứng lại.

Tuy chỉ là một miếng nhỏ bằng đầu ngón tay, nhưng ăn xong có cảm giác ngây ngất như vừa nốc cạn một chén rượu mạnh, tâm trạng trở nên khoan khoái lạ thường.

Một tên khách xấu bụng đã tặng thứ này cho kĩ nữ nức tiếng nhất nhì chốn thanh lâu lúc đó, nói rằng đây là một món kẹo quý hiếm để thu hút sự chú ý của nàng. Tiếc rằng, kĩ nữ đó nhìn thấy dáng vẻ kì lạ của Miêu Miêu sau khi ăn kẹo liền nổi giận đùng đùng, còn tên khách kia nghe nói đã bị tú bà cấm cửa. Về sau mới biết, thứ đó vốn được dân thương lái xem như một loại xuân dược để buôn bán kiếm lời.

Sau này, Miêu Miêu có được vài hạt giống, nhưng cô không dùng nó làm thuốc.

Không vị khách nào lại muốn mua một món hàng thượng hạng như thế tại một hiệu thuốc ở phố hoa.

Sô-cô-la trong kí ức của Miêu Miêu được làm đông đặc lại nhờ dầu mỡ. Vốn có khả năng ghi nhớ mùi vị của rất nhiều loại thuốc và chất độc, Miêu Miêu cũng nhớ rất rõ mùi vị của nguyên liệu nấu ăn.

Giờ vẫn đương trong mùa oi bức, cô không nghĩ bơ có thể đông lại được giữa tiết trời này, nên đã quyết định bọc trái cây khô bên trong sô-cô-la. Nếu có đá lạnh thì hoàn hảo, nhưng thấy thứ này chắc hẳn khó lòng kiếm được, Miêu Miêu đã không liệt kê nó vào trong danh sách nguyên liệu cần dùng.

Thay vào đó, cô chuẩn bị một bình nước lớn bằng gốm không tráng men, đổ nước đầy tầm một nửa. Nhờ nước bay hơi, bên trong bình sẽ mát hơn không khí bên ngoài một chút, suýt soát đủ nhiệt độ để chất béo đông lại được.

Miêu Miêu múc một thìa hỗn hợp đã khuấy đều, bỏ vào miệng nếm thử.

Ngoài vị đắng và ngọt ngấm vào đầu lưỡi, cô còn cảm nhận được những thành phần khiến người ta hưng phấn.

Hiện giờ Miêu Miêu đã có sức đề kháng trước rượu và chất độc tốt hơn hẳn ngày xưa, nên không còn cảm giác hưng phấn như trước nữa, ấy vậy mà cô vẫn cảm nhận được công hiệu cực mạnh của thứ này.

(Có lẽ mình nên làm thành viên nhỏ hơn một chút nữa.)

Miêu Miêu dùng con dao bếp được chế tạm từ miếng kim loại bị đục lỗ, cắt trái cây khô làm đôi và nhúng chúng vào dung dịch màu nâu. Cô đặt chúng lên đĩa rồi nhẹ nhàng cho vào trong bình, tựa như thả nổi giữa chân không.

Sau khi đập nắp bình, lấy rơm phủ kín xong thì chỉ cần chờ cho đến khi thành phẩm đông cứng lại là được.

Khoảng chiều tối Nhâm Thị sẽ đến lấy, lúc đó chắc sô-cô-la đã cứng lại rồi.

(Còn thừa một ít nhĩ.)

Vẫn còn dư một ít hỗn hợp màu nâu. Nguyên liệu để điều chế thứ này toàn hàng thượng phẩm, giá trị dinh dưỡng cũng cao. Tuy là xuân dược, nhưng với Miêu Miêu lại chẳng thấm tháp gì, nên cô quyết định sẽ để lại đánh chén sau. Nghĩ vậy, cô cắt bánh mì thành những khối lập phương, rồi nhúng chúng vào dung dịch còn thừa. Như thế này thì cũng chẳng việc gì phải làm lạnh nữa.

Miêu Miêu đập chỗ bánh mì lại, rồi đặt nó lên giá.

Sau đó, cô thu dọn những nguyên liệu còn thừa, cất về phòng riêng, rồi đem chén bát ra ngoài ao rửa.

Đáng ra lúc đó Miêu Miêu nên cất luôn đĩa bánh mì về phòng, nhưng Miêu Miêu đã không nghĩ đến. Có lẽ là do cô hơi hưng phấn sau khi

nấm thử sô-cô-la.

Và thế là, chuyện hay liền xảy ra sau đó.

Dọn rửa xong, Miêu Miêu đi làm vài việc vặt mà Hồng Nương sai bảo, rồi tiện thể đi hái ít thảo mộc mọc bên ngoài, và sự cố đã xảy ra đúng trong khoảng thời gian ấy. Đĩa bánh mì đặt trên giá đã hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí của Miêu Miêu. Trong lúc cô đang vui vẻ phấn khởi sau khi nhét đầy thảo dược vào giỏ đựng đồ giặt, cô nhìn thấy Hồng Nương mặt mày xanh mét cùng Ngọc Diệp phi tỏ vẻ lo âu đang đứng chờ mình. Cao Thuận cũng có mặt, nghĩa là Nhâm Thị đã đến rồi.

Thấy Hồng Nương ôm trán chỉ về phía bếp, Miêu Miêu bèn đưa giỏ đồ giặt cho Cao Thuận, rồi bước vào trong.

Nhâm Thị đang nhìn cô với vẻ mặt sững sờ.

Nói khéo một chút thì ngay giữa gian bếp là cả một cảnh tượng xuân sắc vô biên. Ba thị nữ đang tựa vào nhau ngủ li bì, y phục không chỉnh tề, bắp đùi trắng nõn lấp ló bên dưới vạt váy xộc xệch.

“Chuyện gì thế này?”

Hồng Nương gặng hỏi Miêu Miêu.

“Tiểu nữ cũng không biết trả lời thế nào nữa.”

Miêu Miêu lại gần ba thị nữ, ngồi xổm xuống, kéo vạt váy từng người lên kiểm tra.

“À, không sao hết, vẫn chưa...”

Còn chưa nói xong, Miêu Miêu đã bị Hồng Nương mặt mũi đỏ bừng cốc một phát vào sau đầu.

Trên bàn là chiếc đĩa đựng những miếng bánh mì màu nâu.

Thiếu mất ba miếng.

Xem ra ba thị nữ này đã tưởng lầm đó là món điểm tâm.

Sau khi khiêng ba cô gái về phòng nghỉ, Miêu Miêu mệt muốn chết đi được.

Trong gian phòng khách, Ngọc Diệp phi và Nhâm Thị đang tò mò nhìn đĩa bánh mì sô-cô-la trên bàn.

“Đây là... xuân dược đó hả?”

“Không phải ạ. Đây mới là xuân dược, thừa nương nương.”

Miêu Miêu lấy ra những viên sô-cô-la bọc hoa quả khô, xếp được khoảng ba mươi viên nhỏ cỡ móng tay cái.

“Thế kia là cái gì?”

“Bữa khuya của nô tì ạ.”

Có lẽ cô đã dùng nhầm từ hay sao đó, vì mấy người kia đều đồng loạt rụt người lại với vẻ kinh hoàng. Cao Thuận và Hồng Nương cũng mang ánh mắt như đang nhìn một vật thể lạ.

“Nô tì đã quen tiếp xúc với rượu và các chất kích thích, chứng này không gây ảnh hưởng gì quá lớn.”

Trước kia, Miêu Miêu từng lấy con rắn độc dùng làm thí nghiệm đem ngâm rượu uống, nên cô có tửu lượng rất cao.

Đối với Miêu Miêu, rượu cũng được tính là một loại thuốc. Càng là những người nhạy cảm với chất kích thích thì thuốc càng có công hiệu hơn. Bởi vậy, thứ bánh mì sô-cô-la có tác dụng như xuân dược ở nơi đây chưa chắc đã có tác dụng gì ghê gớm ở vùng đất mà loại hạt nguyên liệu của nó được gieo trồng.

Nhâm Thị tao nhã nhón lấy một miếng bánh mì.

“Nếu vậy, bản quan ăn cũng không làm sao nhỉ?”

“Xin hãy dừng lại!!”

Hồng Nương và Cao Thuận đồng thanh kêu lên. Miêu Miêu có cảm giác đây là lần đầu cô nghe thấy giọng nói của Cao Thuận.

“Giờn thôi.” Nói xong, Nhâm Thị thả lại miếng bánh mì xuống đĩa.

Dĩ nhiên rồi, ăn xuân được trước mặt sủng phi của Hoàng đế là một việc cực kì vô lễ. Nhưng nghiêm trọng hơn cả, ngộ nhỡ bị tiếp cận bởi cái dung mạo xinh đẹp tựa tiên nữ kia với hai gò má ửng hồng thì e là chẳng ai giữ nổi lí trí.

Bởi người này chỉ có mỗi khuôn mặt là đẹp một cách phí phạm mà.

“Hay lần sau ta nhờ người điều chế cho Hoàng thượng một ít nhĩ, thêm chút tình thú ấy mà.”

Ngọc Diệp phi vui vẻ nói.

“Nhưng thưa nương nương, thứ này có công hiệu hơn thuốc tráng dương bình thường gấp ba lần đấy ạ.”

Nghe Miêu Miêu nói xong, vẻ mặt Ngọc Diệp phi liền pha chút nét khó xử.

“Gấp ba cơ à...”

Ý là kéo dài sao, Ngọc Diệp phi nói vậy nhưng Miêu Miêu quyết định vờ như chưa nghe thấy. Quả nhiên như thế cũng không dễ với nương nương.

Miêu Miêu bỏ xuân dược vào một cái lọ có nắp, rồi đưa cho Nhâm Thị.

“Thứ này có công hiệu rất mạnh, nên mỗi lần xin hãy chỉ dùng một viên thôi. Dùng nhiều có thể khiến máu lưu thông quá nhanh, dẫn

đến chảy máu mũi. Ngoài ra, xin hãy sử dụng khi ngài ở riêng với ý trung nhân.”

Nghe Miêu Miêu dặn dò vài điều cần lưu ý xong, Nhâm Thị đứng dậy.

Cao Thuận và Hồng Nương rời khỏi phòng để chuẩn bị cáo từ.

Ngọc Diệp phi cũng cúi chào một cái rồi rời đi cùng tiểu công chúa đang ngủ trong nôi.

Miêu Miêu định thu dọn đĩa bánh mì thì bỗng thấy từ phía sau, một mùi hương ngọt ngào phả đến.

“Người vất vả rồi. Đa tạ.”

Một giọng nói ngọt ngào như đường mật vang lên.

Tóc Miêu Miêu bị vén lên, cô cảm thấy có thứ gì lạnh lạnh chạm vào sau gáy.

Ngoảnh lại thì thấy Nhâm Thị đang vừa vẫy tay vừa ra khỏi phòng.

“Ra là thế.”

Miêu Miêu thả mắt nhìn xuống đĩa và phát hiện là đã thiếu mất một miếng bánh mì. Cô đoán được ngay ra thủ phạm.

“Miễn không xuất hiện nạn nhân nào thì thôi cũng được.”

Miêu Miêu lẩm bẩm, như thể việc ấy chẳng liên quan gì đến mình.

Đêm nay hăng còn dài lắm.

Chương 10

U HỒN QUẤY PHÁ (1)

Anh Hoa là một trong các thị nữ của sủng phi Ngọc Diệp. Hôm nay, cô vẫn chăm chỉ làm việc bằng tất cả lòng thành.

Hôm trước, cô đã phạm lỗi ngủ gật trong giờ làm việc, nhưng may thay, chủ tử là Ngọc Diệp phi lại không hề trách tội. Chính vì vậy, cô càng thêm quyết tâm làm trâu làm ngựa để đền ơn. Cô lau từng song cửa sổ, từng song lan can thật là cẩn thận.

Vốn dĩ đây không phải việc thị nữ thường làm, dù vậy, Anh Hoa vẫn nguyện ý làm những công việc nặng nhọc của nô tì này. Bởi Ngọc Diệp phi từng nói mình thích những người chăm chỉ.

Cổ hương của Ngọc Diệp phi và tụi Anh Hoa nằm ở phía Tây. Nơi đó khí hậu hanh khô, chẳng có tài nguyên gì đáng kể, hơn nữa còn thường xuyên gặp hạn hán. Đám thị nữ như Anh Hoa vốn là tiểu thư nhà quan lại, nhưng chưa từng được hưởng một ngày sống trong nhung lụa gấm hoa. Nếu không lao động thì sẽ chết đói, đó là nơi nghèo khó như vậy đấy.

Trong tình thế ấy, nhờ chuyện Ngọc Diệp phi nhập cung, quê hương của nàng liền trở thành nơi tập trung rất nhiều sự chú ý. Phi tần nào càng nhận được nhiều sự sủng ái của Hoàng thượng, các quan đại thần càng không dám xem thường quê hương của vị phi tần đó. Ngọc Diệp phi là người phụ nữ khôn ngoan, không phải dạng phi tần xinh đẹp chỉ biết ngồi không chờ được cưng chiều. Và rồi, Anh Hoa đã gia nhập hậu cung, quyết chí đi theo vị nương nương này tới cùng trời cuối đất.

Cô cảm thấy những người còn ở lại phải nỗ lực hơn nữa để bù đắp khoảng trống của những thị nữ đã rời đi.

Anh Hoa vào bếp, định sắp xếp lại bộ đồ trà, thì thấy thị nữ mới đến đang lúi húi pha chế cái gì đó. Thị nữ mới này tên là Miêu Miêu, rất ít khi chủ động bắt chuyện với ai, nên Anh Hoa không rõ cô gái này là người như thế nào.

Khác với dự đoán của nhiều người, Ngọc Diệp phi cũng có chút e dè người lạ, nên nếu đây là người do Ngọc Diệp phi đích thân tuyển chọn, chắc hẳn không thể nào là người xấu.

Về sau, Anh Hoa còn phát hiện ra rằng thị nữ ấy thật đáng thương.

Khi nghe chuyện trên cánh tay Miêu Miêu đầy những vết sẹo do bị ngược đãi, rồi bị ép bán thân, hiện giờ lại được điều vào đây làm nhiệm vụ chuyên thử độc, Anh Hoa không khỏi thấy xót xa.

Anh Hoa tăng khẩu phần ăn của Miêu Miêu lên vì muốn bồi bổ cho cô thị nữ gầy gò ốm yếu, giành lấy phần việc quét tước dọn dẹp vì thấy tội nghiệp nếu các vết sẹo bị lộ ra. Hai thị nữ còn lại dường như cũng có chung suy nghĩ, kết quả là khiến Miêu Miêu gần như chẳng còn việc gì để làm.

Cứ thế đi, Anh Hoa nghĩ. Công việc thì cứ để ba cô làm tất.

Thị nữ trưởng Hồng Nương cho rằng như vậy thì hơi quá, bèn giao việc giặt giũ phơi phóng cho Miêu Miêu. Nói là việc giặt giũ nhưng thực ra chỉ là vận chuyển mấy giỏ quần áo mà thôi, các vết sẹo trên cánh tay sẽ không bị lộ. Ngoài ra, hình như Hồng Nương còn giao cho Miêu Miêu vài việc vặt vãnh khác.

Vốn dĩ, vận chuyển các giỏ đồ giặt không phải là việc của thị nữ, mà là việc của đám nô tì cấp thấp ở trong gian nhà chung rộng lớn kia. Tuy nhiên, do trước kia từng có kẻ lén lút nhét kim độc vào trong xiêm y của Ngọc Diệp phi, nên hiện nay, công việc này đều do đám Anh Hoa đích thân phụ trách.

Cũng chính vì vậy mà bọn họ phải làm những việc nặng nhọc của nô tì. Trong hậu cung, khắp bốn bề toàn là kẻ địch.

“Cô đang làm gì đấy?”

Miêu Miêu đang đun thứ gì đó trông như cỏ trong nồi.

“Là thuốc cảm ạ.”

Lúc nói chuyện, Miêu Miêu luôn nói ngắn gọn hết mức có thể. Cứ nghĩ đến việc có thể Miêu Miêu không giỏi giao tiếp với người khác là do di chứng của quá khứ từng bị ngược đãi, Anh Hoa lại bùi ngùi xúc động đến rơi lệ.

Miêu Miêu am hiểu rất sâu về thuốc, nên thỉnh thoảng lại hí hoáy làm cái gì đó như thế này. Lần nào xong việc, cô cũng dọn dẹp sạch sẽ, lần trước còn cho Anh Hoa thuốc trị nẻ da cực kì hữu dụng, nên Anh Hoa chẳng có gì phải phàn nàn. Hình như thỉnh thoảng Hồng Nương cũng tìm đến nhờ Miêu Miêu điều chế thuốc.

Anh Hoa lấy ra bộ trà cụ bằng bạc rồi cẩn thận dùng vải khô kì cọ.

Tuy Miêu Miêu hiếm khi tự mở miệng, nhưng cũng biết phụ họa đúng nơi đúng lúc, nên nói chuyện phiếm cùng cô cũng là một trải nghiệm không tồi.

Anh Hoa bèn tán gẫu về một câu chuyện ma quái gần đây đang được đồn thổi trong cung.

Lời đồn về một nữ tử áo trắng nhảy múa giữa không trung.

•§•

Miêu Miêu mang theo giỏ đồ giặt cùng thuốc cảm đã chế xong đến được khố.

Dù sao đây cũng là thuốc, tuy việc này chỉ mang tính hình thức, nhưng cô vẫn phải đưa Thái y xem xét trước mới được.

(Chuyện xảy ra từ khoảng một tháng trước thì phải?)

Nhớ đến lời đồn ma quỷ nghe đã mòn cả tai kia, Miêu Miêu nghiêng đầu suy nghĩ.

Trước khi vào cung Phỉ Thuý, Miêu Miêu chưa từng nghe nói đến lời đồn này. Bởi vì, để có chuyện ngồi lê đôi mách gì là Tiểu Lan lại lập tức đem về kể với Miêu Miêu, cho nên, cô có thể biết chắc đây là sự việc mới xảy ra gần đây.

Hậu cung có tường thành cao ngất bao quanh, chỉ có thể ra vào qua bốn cổng nằm ở bốn hướng, ngoài tường rào còn đào hào nước rất sâu, đào thoát hay đột nhập đều là bất khả.

Người ta bảo những phi tần có ý đồ trốn ra khỏi hậu cung giờ vẫn chìm dưới đáy hào nước sâu hun hút ấy.

(Gần cổng thành ư...?)

Gần đó không có toà nhà nào, chỉ có một khoảnh rừng thông rộng lớn.

(Bắt đầu từ khoảng cuối hè thì phải?)

Thời gian ấy là mùa thu hoạch một thứ.

Trong khi Miêu Miêu đang nghĩ ngợi không đầu, một chất giọng đáng ghét nghe đúng lúc này mà vang lên.

“Người làm việc vất vả rồi.”

Đáp lại nụ cười rục rờ như đoá mầu đơn kia, Miêu Miêu vẫn giữ nguyên vẻ vô cảm không thay đổi.

“Bẩm đại nhân, không đến nỗi vất vả đâu ạ.”

Dược khố nằm cạnh cổng trung tâm chếch mé phía Nam. Ba bộ phận coi sóc hậu cung cũng được đặt ở khu vực này.

Nhâm Thị thường xuyên xuất hiện ở đó.

Đáng lẽ ra hoạn quan phải ở Nội thị tỉnh, nhưng gã này lại không trực thuộc bất cứ nơi nào, thay vào đó là đi khắp nơi giám sát mọi thứ.

(Có vẻ địa vị của hắn còn cao hơn cả Cung quan trưởng nữa.)

Không loại trừ khả năng hắn là thái phó của đương kim Hoàng thượng, nhưng nhìn dáng vẻ chỉ như thanh niên chừng hai mươi tuổi, không thể có địa vị cao như vậy được. Mà nếu có là con trai của người đó thì càng không đến mức phải trở thành hoạn quan.

Người này khá thân với Ngọc Diệp phi, chứng tỏ có khả năng hắn là giám hộ của nàng, hoặc cũng có thể là...

(Nam sủng của Hoàng đế?)

Qua những lần Hoàng đế giá lâm, nhìn mối quan hệ gần bó keo sơn của ngài với Ngọc Diệp phi, có vẻ là ngài theo chính đạo, nhưng cũng không thể vì thế nhìn mặt mà bắt hình dong.

Nghĩ nhiều chỉ thêm phiền toái, nên Miêu Miêu tạm kết luận hắn là nam sủng của Hoàng đế, nghĩ như vậy kể ra cũng thấy dễ chịu hơn.

“Mặt người nom như đang suy nghĩ chuyện gì vô cùng thất lễ?”

Nhâm Thị nheo mắt nhìn Miêu Miêu.

“Đại nhân nghĩ nhiều rồi.”

Miêu Miêu hành lễ rồi quay đi, bước vào dược khố, thấy lão lang băm râu cá trê đang mài miết giã thuốc lập cập. Miêu Miêu biết tổng lão Thái y này không làm thế để điều chế thuốc, mà chỉ đang giết thời gian. Bằng không, cô cần gì phải mang thuốc do mình bào chế sẵn sang đây nhiều lần như vậy. Viên Thái y này dường như chỉ biết mỗi mấy phương thuốc cơ bản mà thôi.

Dẫu sao, ở một nơi đặc thù như hậu cung, lúc nào cũng thiếu Thái y. Nữ nhân không thể giữ chức Thái y, và cũng chẳng nam nhân nào lại thích làm Thái y để phải trở thành hoạn quan cả.

Lão lang băm mới đầu còn coi Miêu Miêu như một con nha đầu rạch giới rơi xuống, nhưng sau khi nhìn thấy những phương thuốc mà cô bào chế ra, thái độ của lão cũng dần dần ôn hoà hơn hẳn.

Hiện giờ, lão thậm chí còn mang trà bánh ra mời, hoặc san sẻ với cô một ít dược liệu cần thiết, nhưng nơi này là dược khố, làm thế có vẻ cũng không hay.

Nơi này không quá chú trọng đến nghĩa vụ bảo mật nọ kia sao?

(Làm vậy liệu có ổn không nhỉ?)

Nghĩ vậy chứ Miêu Miêu không có ý định khuyên nhủ gì ai. Bởi vì cứ như thế này thì càng tiện cho cô hơn.

“Xin Thái y đại nhân xem giúp tiểu nữ loại thuốc này.”

“Ồ, là tiểu cô nương đây à? Chờ chút nhé.”

Lão Thái y bưng bánh trái và trà nhạt ra đãi. Không phải bánh màn thầu ngọt, mà là bánh gạo.

Miêu Miêu vốn thích đồ mặn, thấy vậy liền vui vẻ hẳn. Xem ra lão Thái y đã nhớ khẩu vị của cô.

Miêu Miêu cứ có cảm giác dạo này có rất nhiều người lấy đồ ăn ra dụ mình, nhưng cô cũng không để bụng. Lão Thái y tuy là lang băm, nhưng vẫn là người tốt. Là kiểu người thiện lương nhưng dở tệ trong công việc.

“Phiền Thái y chữa cho bản quan một phần với.”

Một giọng nói ngọt ngào uyển chuyển bỗng vang lên từ phía sau lưng.

Không cần quay đầu lại cũng cảm nhận được một bầu không khí sáng bừng rực rỡ lan tràn khắp xung quanh. Khỏi phải nói cũng biết là ai tới.

Còn ai ngoài Nhâm Thị.

Với gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và hưng phấn, lão lang bằm đôi đĩa bánh gạo và trà nhạt mình đã chuẩn bị sang thành bánh trung thu và bạch trà thượng hạng.

(Ôi bánh gạo...)

Chủ nhân nụ cười sáng chói kia đã ngồi lù lù ngay bên cạnh Miêu Miêu.

Miêu Miêu lấy cố cách biệt thân phận để từ chối ngồi chung, nhưng lại bị hấn ấn vai ép ngồi xuống. Bề ngoài thì có vẻ ôn nhu, nhưng hành vi lại cực kì lỗ mãng, điều này khiến Miêu Miêu thấy phiền chết đi được.

“Thật ngại quá, có thể phiền Thái y lấy giùm bản quan mấy thứ này được không?”

Nhâm Thị đưa một mảnh giấy cho lão lang bằm.

Nhìn từ xa cũng thấy trên giấy viết chi chít một loạt tên thuốc. Chắc sẽ mất chút thời gian.

Lão lang bằm nheo mắt rồi bước vào gian phòng trong với ánh nhìn đầy tiếc nuối.

(Xem ra hẳn đã có toan tính ấy ngay từ đầu rồi.)

“Đại nhân đến có việc gì ạ?”

Miêu Miêu vốn tinh ý, vừa nhấp một ngụm trà vừa hỏi.

“Người có biết chuyện hồn ma đang gây xôn xao không?”

“Nô tì từng nghe qua.”

“Vậy người có biết bệnh mộng du là gì không?”

Nhâm Thị không bỏ lỡ tia sáng vừa loé lên trong mắt Miêu Miêu.

Hắn bật cười, nụ cười tiên nữ xen lẫn chút ranh mãnh. Lòng bàn tay to lớn vuốt nhẹ lên má Miêu Miêu.

“Loại bệnh này chữa thế nào?”

Nhâm Thị nói, giọng ngọt lịm như rượu trái cây.

“Nô tì không biết.”

Miêu Miêu đáp, không tự hạ thấp bản thân, cũng không tỏ ra quá phận.

Cô biết đó là bệnh gì, cũng từng nhìn thấy người mắc bệnh. Vì thế, cô chỉ có thể trả lời như thế này:

“Đây không phải loại bệnh có thể chữa bằng thuốc.”

Vì nó là tâm bệnh.

Khi kĩ nữ trong thanh lâu mắc căn bệnh này, cha cô đã không kê đơn thuốc. Bởi đây không phải bệnh có thể trị bằng thuốc.

“Nếu đã như vậy... thì dùng gì mới chữa được?”

Nhâm Thị hỏi.

“Nô tì chỉ am hiểu về thuốc thôi.”

Miêu Miêu muốn đáp thật kiên quyết, nhưng liếc sang bên cạnh thì thấy một khuôn mặt đẹp tựa thần tiên chất chứa nỗi u sầu.

(Không thể nhìn vào mắt tên này được.)

Miêu Miêu bèn áp dụng phương thức đối phó với động vật hoang dã, không nhìn thẳng vào mắt người thanh niên kia nữa. Cô muốn tránh, mà không tránh được. Hắn đã vòng ra đằng trước Miêu Miêu, đối mặt với cô.

Gì mà dai nhanh nhách thế, phiền phức quá đi.

Miêu Miêu đành chịu thua.

“... Nô tì sẽ cố hết sức.”

Cô đáp với vẻ mặt cực kì ghét bỏ.

Nửa đêm hôm đó, hoạn quan Cao Thuận tới đón Miêu Miêu để đi xem người đang mang bệnh.

Cao Thuận là người trầm mặc, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh tanh, có vẻ khó gần, nhưng điểm đó lại khiến Miêu Miêu cảm thấy vô cùng thân thuộc. Dưa góp thích hợp để ăn kèm với đồ ngọt ngấy, nên Cao Thuận cũng thích hợp để đi chung với Nhâm Thị.

(Người này nom chẳng giống hoạn quan gì cả.)

Hoạn quan bị tước bỏ dương khí, nên thường trở nên mềm mại nữ tính hơn.

Lông tóc ít đi, tính cách ôn hoà, hay có cảm giác thèm ăn để bù đắp lại cho ham muốn tình dục, nên rất dễ tăng cân.

Ví dụ tiêu biểu nhất chính là lão lang băm. Lão lang băm thoát trông thì giống một ông chú già, nhưng khi nói chuyện với lão, đôi khi cứ có cảm giác như đang nói chuyện với phu nhân thương gia con nhà gia giáo.

Về phần Cao Thuận, tuy lông tóc không dày, nhưng có vẻ xốc vác, khoẻ mạnh, nếu không ở trong hậu cung khéo đã bị nhầm tưởng là quan võ.

(Tại sao người đó lại lựa chọn con đường này?)

Tuy rất tò mò, nhưng cô biết mình không thể mở miệng hỏi chuyện này được, đành yên lặng lắc đầu.

Cao Thuận một tay xách lồng đèn, đi trước dẫn đường.

Tuy trăng mới chỉ hiện lên một nửa, nhưng bầu trời trong vắt không một gợn mây, khiến không gian vô cùng sáng sủa.

Miêu Miêu vốn chỉ thấy diện mạo hậu cung vào ban ngày, không ngờ cảnh tượng vào buổi đêm lại hoàn toàn khác biệt.

Thình thoảng Miêu Miêu lại nghe thấy những âm thanh sột soạt, hoặc tiếng thở hỗn hển trong bụi cây, nhưng cô quyết định vờ như không nghe thấy.

Vì chốn hậu cung không có một nam nhân chân chính nào khác ngoài Hoàng đế, nên việc tình yêu ở nơi này có hình thái kì quặc một chút cũng là chuyện khó tránh.

“Miêu Miêu cô nương.”

Cao Thuận nói. Bỗng dưng được gọi bằng hai tiếng “cô nương” trang trọng, Miêu Miêu cảm thấy rất không quen.

“Xin đừng dùng kính ngữ như vậy. Cấp bậc của Cao Thuận đại nhân cao hơn tiểu nữ nhiều.”

Miêu Miêu thành thật nói. Nghe xong, Cao Thuận sờ sờ cằm, nghiêng đầu suy tư trong chốc lát.

“Vậy gọi là Tiểu Miêu đi.”

(Sao tự dưng gán thêm chữ "Tiểu" vào thế?)

Chẳng ngờ ông chú này lại có tính cách ăn nói tùy tiện như vậy. Miêu Miêu vừa nghĩ vừa gật đầu.

“Tiểu Miêu có thể đừng nhìn Nhâm Thị đại nhân bằng ánh mắt như nhìn sâu bọ kiêu đó nữa được không?”

(Quả nhiên bị lộ rồi à?)

Xem ra gần đây, phản ứng nét mặt của cô quá lộ liễu, da mặt dày mấy cũng không thể che giấu được.

Miêu Miêu nghĩ rằng trước mắt chắc không đến nỗi bay đầu, nhưng vẫn nên tự kiềm chế một chút. Dù sao thì đối với những nhân vật tầm cỡ như vậy, cô chỉ là hạng con sâu cái kiến thôi.

“Hôm nay cũng thế, đại nhân vừa về đã bảo với ta rằng, ‘có người nhìn ta với ánh mắt như nhìn sên lãi vậy’...”

(Đúng là mình đã nghĩ cái kiểu đu bám người khác của hắc thật là gớm ghiếc...)

Mấy việc con con lông gà vỏ tỏi như vậy mà cũng phải mách với người khác, cũng là một kiểu ám ảnh rồi. Thật chẳng có khí khái nam nhi. À không, đã từng là nam nhi thôi nhỉ...

“Cả người đại nhân run lên bần bật, hai mắt long lanh nhìn ta cười tươi rói. Đó là biểu hiện của sự sung sướng, phải không?”

Cao Thuận nghiêm túc trả lời, bằng một đồng những từ ngữ đặc biệt dễ gây hiểu lầm.

Với khí thế như sắp sửa giáng cấp từ sâu bọ xuống thành đồ dơ bẩn.

“... Sau này tiểu nữ sẽ chú ý.”

“Vâng, mấy người không có khả năng đề kháng, hễ thấy ngài ấy là lăn ra xỉu lên xỉu xuống, xử lí họ vất vả lắm.”

Trong tiếng thở dài náo nức còn lộ ra chút mệt mỏi. Hắc là Cao Thuận thường xuyên phải phụ trách việc giải quyết hậu quả cho

thượng cấp của mình. Có thượng cấp xinh đẹp quá cũng thật là khổ sở.

Trong lúc hai người nói với nhau về một chủ đề vô cùng mệt mỏi, họ đã ra đến cổng thành phía Đông tự khi nào.

Bờ tường hậu cung cao gấp khoảng bốn lần chiều cao của Miêu Miêu. Bên ngoài có hào sâu, mỗi khi vận chuyển thức ăn và nguyên vật liệu ra vào cung hoặc thay thế các nô tì đều phải hạ cầu treo xuống trước.

Ở hậu cung, bỏ trốn đồng nghĩa với án tử hình.

Cửa cung luôn có vệ binh canh gác. Bên trong hai hoạn quan, bên ngoài hai quan võ. Cổng dày hai lớp, trạm gác được bố trí cả ở bên trong lẫn bên ngoài.

Do sức người không đủ để nâng hạ cầu treo, ở đó còn nuôi thêm hai con bò.

Miêu Miêu bị thôi thúc bởi ý muốn vào rừng thông gần đó tìm kiếm một thứ, nhưng có Cao Thuận ở đây nên nguyện ước đó không thành, đành ra một lương đình^[5] trong hoa viên ngồi nghỉ.

Đúng lúc này, trên phong nền là vầng bán nguyệt giữa trời đêm, “u hồn” đó đã xuất hiện.

“Kia rồi.”

Miêu Miêu nhìn về hướng Cao Thuận chỉ, ở đó có một cảnh tượng thật khó tin.

Một cái bóng trắng mang hình hài phụ nữ đang nhảy múa giữa không trung.

Cái bóng mặc y phục dài, khoác phi bạch^[6], bước chân uyển chuyển như đang nhảy múa ở ngay trên bờ tường cung điện.

Xiêm y phấp phới, phi bạch uốn lượn như có sinh mệnh, suối tóc đen dài được soi tỏ giữa màn đêm, làm nổi bật những đường nét mỏng lung đầy hư ảo.

Mĩ lệ đến mức không thực.

Cảnh tượng đẹp tựa ảo mộng, như vừa lạc lối vào cõi tiên.

“Nguyệt hạ phù dung.”

Bốn chữ này chợt hiện lên trong đầu Miêu Miêu.

Cao Thuận làm mặt ngạc nhiên trong giây lát rồi thì thầm.

“Trực giác của Tiểu Miêu tinh thật.”

Thiếu nữ này tên là “Phù Dung”, phi tần trung cấp.

Tháng sau, nàng sẽ bị gả đi làm phần thưởng cho một quan viên.

Chương 11

U HỒN QUẤY PHÁ (2)

Mộng du là một chứng bệnh lạ lùng. Rõ ràng là đang ngủ, nhưng vẫn hoạt động bình thường cứ như còn thức. Nếu phải truy cứu nguyên nhân căn bệnh này thì chỉ có thể nói đó là do áp lực tinh thần nào đó, dù có sắc bao nhiêu thang thuốc cũng vô dụng. Không một loại thảo dược nào có thể chữa được bệnh về mặt tinh thần.

Ngày trước, từng có một kì nữ mắc loại bệnh này.

Đó là một thiếu nữ tính tình tươi sáng, lại giỏi thi ca, từng có người đề nghị chuộc thân cho nàng.

Nhưng chuyện ấy cuối cùng lại đổ bể. Bởi sau đó, nàng cứ như bị ma quỷ ám hồn, hằng đêm đều đi lang thang khắp thanh lâu. Tin đồn không tốt lúc nào cũng bị thổi phồng và lan truyền nhanh chóng mặt. Có lần tú bà định cản nàng, kết quả lại bị nàng dùng móng tay cào đến rách da rách thịt.

Hôm sau, người trong thanh lâu tìm tới gắng hỏi tại sao nàng lại hành xử quái gở như vậy, ngờ đâu người kĩ nữ đó lại đáp thế này bằng giọng tươi vui.

“Ơ kìa, mọi người đang nói gì vậy?”

Nàng không hề nhớ chuyện gì đã xảy ra. Chỉ có đôi chân trần là lấm lem bùn đất và đầy vết xước.

•§•

“Sau đó thế nào?”

Trong gian phòng khách lúc này có Nhâm Thị, Miêu Miêu và Cao Thuận, ngoài ra còn có cả Ngọc Diệp phi. Công chúa đã được giao

cho Hồng Nương chăm sóc.

“Chẳng có gì ạ. Chuyện chuộc thân đã bị huỷ, tử ấy không còn đi lang thang nữa.”

Miêu Miêu lãnh đạm nói.

“Nói cách khác, người kĩ nữ đó không muốn được chuộc thân sao?”

Ngọc Diệp phi nghiêng đầu nói. Miêu Miêu gật đầu.

“E là vậy. Vị khách kia tuy là ông chủ lớn, nhưng chẳng những đã vợ con đầy đủ, mà còn có cả cháu chắt. Huống hồ, tử ấy chỉ cần cố gắng trụ lại thêm một năm nữa là có thể được tự do.”

So với việc bị chuộc ra bởi một kẻ mình không ưng, chẳng thà nhẫn nhịn phục vụ thêm một năm nữa. Kết quả, không ai đề nghị chuộc thân cho nàng kĩ nữ kia nữa, cứ như vậy, sau một năm, nàng có được tự do.

“Nhiều người bệnh trải qua cảm xúc hưng phấn cực độ liền bắt đầu bị mộng du, nên nô tì thường kê cho họ mấy phương thuốc hoặc hương liệu có tác dụng an thần, có điều, chúng cũng chỉ giúp được người bệnh thêm thư giãn.”

Miêu Miêu vẫn luôn thay cha bào chế những loại thuốc này.

“Vậy sao...”

Nhâm Thị chống tay lên má, có vẻ mất hứng.

“Thật sự chỉ có vậy thôi?”

“Chỉ có vậy thôi ạ.”

Lại bắt gặp ánh mắt nhõng nhẽo quẩn người kia, Miêu Miêu phải kiềm chế lắm mới không thể hiện vẻ khinh miệt ra mặt.

Cao Thuận ở bên cạnh âm thầm cổ vũ cô.

“Vậy nô tì xin phép quay về làm việc của mình.”

Miêu Miêu hành lễ rồi bước ra khỏi phòng.

Quay ngược lại thời gian một chút.

Sau cái đêm đi quan sát u hồn, Miêu Miêu đến khu phía Đông tìm cô nàng Tiểu Lan ưa buôn chuyện.

Gặp Miêu Miêu một cái, Tiểu Lan đã hăm hở muốn gặng hỏi tin tức về Ngọc Diệp phi, vì vậy, Miêu Miêu đem một số thông tin nhỏ nhất không gây ảnh hưởng gì lớn ra trao đổi để hỏi rõ ngọn ngành tin đồn về u hồn quấy phá.

Chuyện u hồn lang thang bắt đầu từ khoảng nửa tháng trước, nghe nói người ta phát hiện thấy lần đầu tiên là ở khu phía Bắc.

Chẳng bao lâu sau, lại có người nhìn thấy u hồn ở khu phía Đông, hơn nữa, đêm nào cũng thấy.

Các vệ binh đều bị chuyện ma quỷ này dọa sợ, không ai dám làm gì. Cho đến nay cũng không ai nghĩ cách xử lí, âu cũng là vì trước mắt chuyện này chưa gây nguy hại.

Hậu cung có hào sâu, lại có tường cao, phòng thủ cực kì kiên cố, khiến đám vệ binh đâm ra lười biếng.

Đúng là một đám vệ binh ăn hại.

Sau đó, Miêu Miêu đi hỏi chuyện lão lang băm. Lão lang băm là người hoàn toàn không có khái niệm gì về “giữ bí mật”, ngay cả chuyện Miêu Miêu không hỏi cũng kể ra tuốt tuồn tuột.

Lão nói rằng dạo này Phù Dung công chúa có vẻ ử dột chán chường.

Vị phi tử này vốn là công chúa thứ ba của một nước chư hầu cực kì nhỏ bé, mang danh công chúa, nhưng lại không thể trở thành phi tần thượng cấp được.

Nàng sống trong một gian nhà ở khu Bắc, yêu thích nhảy múa, nhưng tính cách nhút nhát và hay lo, đã từng phạm lỗi trong một lần yết kiến Hoàng đế. Các phi tần khác vì việc ấy mà cười nhạo nàng, khiến nàng công chúa yếu đuối từ đó trốn biệt trong phòng không ra ngoài nữa.

Tuy giỏi nhảy múa, nhưng dung mạo nàng không phải dạng đặc biệt xuất chúng, nghe nói từ lúc nhập cung đến nay đã hai năm trôi qua nhưng vẫn chưa từng được Hoàng đế lâm hạnh lấy một lần.

Dịp này, nàng đã được ban hôn cho một viên quan võ vốn là thanh mai trúc mã, chỉ mong nửa đời còn lại sẽ được hạnh phúc bình an.

(Thì ra là vậy.)

Miêu Miêu đã móc nối thành công một kết luận gì đó trong đầu.

Nhưng nói ra những chuyện chỉ là suy đoán kể ra cũng không hay.

(Cha cũng từng dặn đừng có dựa vào phỏng đoán để nói mò.)

Vì vậy, cô quyết định không nói ra.

Nàng công chúa hiền dịu với nước da trắng nõn cùng đôi má ửng hồng đi qua đại môn ở chính giữa cung.

Dù không có dung mạo sắc nước hương trời, nhưng khuôn mặt tươi sáng tràn đầy hạnh phúc vẫn khiến người ta phải xuýt xoa. Những ánh mắt ngưỡng mộ đổ dồn về phía cổng chính.

Nếu bị ban hôn thì mình cũng muốn được như thế. Cảnh tượng khoảnh khắc không gian lúc đó thể hiện điều này.

“Chẳng lẽ ngay cả ta mà người cũng không kể được hay sao?”

Ngọc Diệp phi nở nụ cười diễm lệ. Tuy đã là người mẹ có một đứa con, song tuổi thực của nàng vẫn chưa đầy hai mươi. Trên gương mặt hiện lên nụ cười có phần tinh nghịch.

Miêu Miêu suy tư trong một chốc.

(Phải làm sao bây giờ?)

Miêu Miêu phải đầu hàng trước cái nhìn chăm chăm của Ngọc Diệp phi, đành thở dài một cách bất đắc dĩ.

“Đây chỉ là phỏng đoán của nô tì thôi. Mong nương nương đừng thấy phật lòng.”

“Là tự thân ta muốn biết, ta sẽ không nổi giận đâu.”

(Ôi...)

Xem ra không nói không được rồi. Miêu Miêu phải xác định tinh thần.

“Nếu nương nương không tiết lộ chuyện này ra ngoài...”

“Ta sẽ kín miệng như bưng.”

Nghe có vẻ không được nghiêm túc cho lắm, nhưng trước mắt, Miêu Miêu vẫn quyết định tin tưởng lời này.

Thế rồi, Miêu Miêu bắt đầu kể về một bệnh nhân bị mộng du trong thanh lâu.

Không phải chuyện về nàng kĩ nữ mà cô từng kể trước mặt đám Nhâm Thị, mà về một bệnh nhân khác cũng bị mộng du.

Tương tự như người trước, sau khi được một vị khách đề nghị chuộc thân, nàng kĩ nữ này liền bị mộng du, khiến thoả thuận bị huỷ bỏ. Cho đến đó thì vẫn giống nhau.

Tuy nhiên, sau đấy, người kĩ nữ ấy vẫn tiếp tục bị mộng du không khỏi. Giống như lần trước, Miêu Miêu kê cho nàng mấy phương thuốc và hương liệu có tác dụng an thần, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Đúng lúc này, lại có một vị khách khác đề nghị chuộc thân cho nàng. Tú bà vốn không đành lòng để khách chuộc một người có bệnh, nhưng vị khách này vẫn khẳng khái cố chấp. Bất đắc dĩ, tú bà đành lập khế ước chuộc thân, nhưng với số bạc chỉ bằng một nửa lần đầu.

“Về sau nô tì mới biết, hoá ra đây là một trò lừa bịp.”

“Lừa bịp?”

Hoá ra, vị khách đầu tiên đề nghị chuộc thân vốn là bằng hữu của vị khách thứ hai. Người này đã biết nàng kĩ nữ kia cố ý giả bệnh và huỷ bỏ lời đề nghị. Sau đó, người thương của nàng sẽ đề nghị chuộc nàng với số bạc chỉ bằng một nửa so với trước kia.

“Khế ước bán mình của người kĩ nữ đó vẫn còn thời hạn rất dài, mà nam tử kia lại không đủ tiền để chuộc thân cho nàng ấy.”

“Vậy tóm lại là, Phù Dung công chúa cũng tương tự thế?”

Dẫu Phù Dung công chúa chỉ là công chúa một nước chư hầu thì viên quan võ thanh mai trúc mã của nàng cũng chẳng có đủ tư cách để cầu thân.

Vì vậy, y quyết chí tòng quân lập công, mong một ngày có thể cầu thân công chúa.

Nhưng không ngờ, do mưu đồ chính trị, công chúa phải tiến cung. Công chúa cũng đem lòng ái mộ viên quan võ, nên nàng cố ý phạm sai lầm trong điệu múa sở trường trước mặt Hoàng đế, cố gắng không làm Hoàng đế động tâm. Sau đó, nàng lánh mình trong phòng, lặng lẽ trải qua cuộc sống trong hậu cung như một cái bóng.

Đúng như ý nguyện của công chúa, Hoàng đế không hề tới thị tẩm nàng suốt hai năm, và nàng vẫn giữ được tẩm thân trong sạch.

Sau khi vị quan võ kia lập được nhiều chiến công hiển hách, chỉ cần thêm một công trạng nữa là có thể được ban hôn với Phù Dung công chúa, nàng bắt đầu đi lang thang khắp nơi mỗi khi đêm xuống một cách đáng ngờ.

Mục đích là để tránh bất cứ sai sót nào khiến Hoàng đế bồng dung luyện tiệc, muốn biến Phù Dung công chúa thành thiếp của mình.

Những kẻ có quyền thế trong tay đều như vậy. Cứ nghĩ đến việc thứ vốn thuộc sở hữu của mình sắp rơi vào tay kẻ khác là lại bắt đầu luyện tiệc.

Một khi được thị tẩm, chuyện ban hôn cũng sẽ bị hoãn lại một thời gian. Huống hồ, đối với một người luôn coi trọng trinh tiết thanh bạch như Phù Dung công chúa, tại thời điểm việc thị tẩm xảy ra, nàng sẽ không còn mặt mũi nào gặp người bạn thanh mai trúc mã của mình nữa.

Việc nàng nhảy múa ở cổng Đông có lẽ cũng là để cầu mong người bạn thanh mai trúc mã sớm bình an trở về.

“Thuần tuý chỉ là phỏng đoán thôi ạ.”

Miêu Miêu bình thản nói.

“Biết nói sao bây giờ? Với tính tình của Hoàng thượng thì cũng có thể lắm, ta khó mà nhận xét được gì.”

Sủng phi làm mặt hơi khó xử.

Không thể khẳng định được rằng vị Hoàng đế đa tình kia sẽ không mảy may hứng thú với nàng công chúa mà viên võ quan khao khát. Hoàng đế vài ngày mới đến thăm Ngọc Diệp phi một lần, nhưng ngày không đến cũng có lúc là vì bận bịu triều chính, nhưng không

chỉ có vậy. Sinh con đẻ cái khai chi tán diệp cũng là một nghĩa vụ của bậc quân vương.

“Nếu ta nói mình ghen tị với Phù Dung công chúa thì có phải là tồi tệ lắm không?”

Miêu Miêu lắc đầu.

“Nô tì không cho là vậy.”

Miêu Miêu cho rằng suy luận của mình đa phần là chính xác, nhưng không có ý định nói cho Nhâm Thị biết.

Bởi vì, chỉ như vậy, hai người kia mới thực sự có được hạnh phúc. Có một số việc tốt nhất không nên biết thì hơn.

Cô muốn bảo vệ cho nụ cười hiền hậu và ngây thơ ấy.

Thoạt nhìn thì dường như mọi vấn đề đã được giải quyết...

Nhưng kì thực vẫn còn một điều bí ẩn.

“Làm sao mà nàng ta trèo lên được tường thành cao như vậy nhỉ?”

Miêu Miêu ngược lên nhìn bờ tường cao gấp bốn lần mình, nghiêng đầu suy nghĩ. Để lần sau tìm hiểu xem.

Đêm hôm đó, Phù Dung công chúa thật xinh đẹp, cứ như nhân vật chính bước ra từ truyện kể bằng tranh. Tới mức không thể tin được đó là cùng một người với nàng công chúa giản dị lúc ban ngày.

Nếu nói tình yêu là thứ khiến người con gái trở nên xinh đẹp, vậy không biết nó là phương thuốc như thế nào nhỉ? Miêu Miêu suy nghĩ vu vơ trong lúc quay trở về cung Phỉ Thúy.

Chương 12

QUÁT MẮNG

Loảng xoảng. Có tiếng thứ gì đó vừa rơi xuống.

Cháo hạt kê nấu với khoai, trà và trái cây bào vung vãi trên nền đất. Miêu Miêu bị dính đầy nước cháo lên y phục, ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt mình.

“Người tính dâng lên Lê Hoa nương nương loại thức ăn thô lậu thấp hèn này à? Đi làm lại ngay.”

Một ả cung nữ trẻ tuổi son phấn loè loẹt trợn mắt lên bù lu bù loa. Đó là thị nữ của Lê Hoa phi.

(Ôi, phiền phức quá đi mất.)

Miêu Miêu vừa thở dài vừa nhặt chén đĩa và lau dọn thức ăn vương vãi.

Lúc này, Miêu Miêu đang ở cung Thuỷ Tinh, cũng là tẩm cung của Lê Hoa phi.

Xung quanh còn có nhiều ánh mắt khác nhìn cô chăm chăm. Có cười nhạo, có khinh bỉ, có địch ý rõ ràng.

Đối với thị nữ hầu hạ Ngọc Diệp phi như Miêu Miêu mà nói, nơi đây không khác gì doanh trại địch, khiến cô bồn chồn như phải đứng đồng lửa, ngồi đồng than.

Số là, tối hôm qua, Hoàng đế ghé thăm tẩm cung của Ngọc Diệp phi.

Như mọi ngày, Miêu Miêu đến thực hiện công việc thử độc của mình, ngay khi cô định rời khỏi phòng...

“Trẫm có việc này muốn nhờ vị được sư trong lời đồn...”

Đây là lần đầu tiên Hoàng đế mở lời với cô.

(Lời đồn ở đâu ra vậy?)

Hoàng đế tuy là bậc đại trượng phu nuôi một bộ râu rất đẹp, song tuổi thực mới khoảng trên dưới ba lăm. Đương tuổi tráng niên, lại còn nắm quyền lực cao nhất của một quốc gia, chẳng trách đám nữ nhân trong hậu cung lúc nào cũng lăm le như hổ rình mồi. Nhưng dù sao, Miêu Miêu vẫn là Miêu Miêu, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: “Râu dài quá, muốn sờ thử xem sao.”

“Hoàng thượng có gì sai bảo ạ?”

Miêu Miêu cung kính cúi đầu chờ nhận lệnh. Với thân phận thấp kém, tính mạng như cọng lông hồng, gió thổi là bay, cô thật sự chỉ muốn rời khỏi căn phòng này ngay trước khi làm gì sơ suất.

“Lê Hoa phi thân thể không được khoẻ, người có thể trông nom nàng ấy một thời gian được không?”

Lời Hoàng thượng nói chính là thánh chỉ.

Miêu Miêu vẫn còn muốn cái đầu này dính vào thân lâu hơn, nên chỉ có thể đáp “tuân chỉ”.

“Trông nom” ở đây có nghĩa là “chữa khỏi”.

Tuy Lê Hoa phi đã bị thất sủng, nhưng Hoàng đế có lẽ vẫn còn chút tình nghĩa, hoặc không muốn bỏ bê nữ nhân có phụ mẫu quyền cao chức trọng, tóm lại là đằng nào thì cũng thế cả.

Nếu chữa không khỏi, có thể sẽ bay đầu.

Giờ là “nhất liên thác sinh”^[7] rồi.

Thế nhưng, vì sao Hoàng đế lại phân phó việc này cho một tiểu nha đầu như Miêu Miêu, chẳng rõ là vì đám Thái y trong hậu cung không đáng tin cậy, hay là người có chết cũng không thành vấn đề? Dù là nguyên nhân nào thì đây vẫn là một yêu cầu vô trách nhiệm. Chỉ có thể nói rằng yêu cầu của Thánh thượng đã thật sự khiến Miêu Miêu gặp phải phiền toái lớn.

(Dù là vậy, việc gì phải nhắc đến chuyện này trước mặt phi tử khác nhỉ?)

Sau khi phó thác cho Miêu Miêu chuyện đó, Hoàng đế thản nhiên dùng nốt bữa khuya, còn mây mưa với Ngọc Diệp phi một đêm, khiến Miêu Miêu cảm nhận sâu sắc rằng “đế vương” quả nhiên là thế.

Để chăm bệnh cho Lê Hoa phi, điều đầu tiên Miêu Miêu phải làm là cải thiện thói quen ăn uống của nàng.

Hiện nay, theo lời Nhâm Thị, hậu cung đã cấm sử dụng loại phần trắng có độc. Nghe nói, nếu có bất kì tên thương buôn nào đến chào hàng, nhất định sẽ bị phạt nặng, tuyệt đối không khoan hồng. Sau này sẽ không ai có thể mua được loại phần đó nữa.

Nếu vậy, việc cấp bách lúc này là tìm cách đào thải hết độc tố còn trong cơ thể.

Thực đơn hằng ngày của Lê Hoa phi tuy có kèm thêm chút cháo hoa, nhưng thức ăn vẫn cơ man các loại của ngon vật lạ, nào là cá chiên rưới sốt, thịt ba chỉ hầm, mận thầu trắng đỏ, vây cá mập, thịt cua. Mặc dù nhiều dinh dưỡng, nhưng lại quá nặng nề để dạ dày suy yếu của người bệnh có thể hấp thu và tiêu hoá được.

Miêu Miêu vừa cố gắng không chảy nước miếng, vừa ra lệnh cho ngự trù làm lại thức ăn. Do Hoàng đế đã ra lệnh, nên lúc này, một thị nữ nhỏ bé như Miêu Miêu tạm thời có được quyền hạn không hề nhỏ.

Cháo giàu chất xơ, nước trà lợi tiểu, hoa quả dễ tiêu.

Tiếc rằng, tất cả những thứ đó đều đã bị hắt đổ xuống đất. Lãng phí thức ăn là điều mà một người lớn lên ở khu phố hoa như Miêu Miêu không thể nào tin nổi.

Đối với đám thị nữ ở cung Thủy Tinh, quan trọng hơn cả thánh chỉ, họ chắc hẳn chỉ thấy không thích thú gì việc đưa thị nữ xấu xí vốn hầu hạ Ngọc Diệp phi có mặt ở đây.

Miêu Miêu có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cố nhịn để lau dọn cho xong.

Một thị nữ khác bưng mâm thức ăn nem công chả phượng vào phòng Lê Hoa phi, nhưng chỉ một lát sau đã lại mang ra, gần như vẫn còn nguyên. Phần thức ăn thừa hẳn là sẽ được đem ban phát cho đám nô tì thấp kém.

Miêu Miêu muốn bắt mạch cho Lê Hoa phi, nhưng đám thị nữ cứ vây xung quanh chiếc giường rủ màn che, cung kính thì có thừa nhưng không hề giúp ích gì trong việc chăm sóc người bệnh. Lại còn đánh phẩn cho người đang nằm đó, bảo sao chẳng khiến người ta ho khan. À thị nữ lại lên giọng.

“Không khí bốc mùi xú uế thật, tất cả là vì có con tiện nhân ở trong này.”

Miêu Miêu bị đuổi ra khỏi phòng. Cũng chẳng làm gì được.

(Nếu cứ tiếp diễn như vậy, thế nào người đó cũng suy nhược đến chết thôi.)

Không biết nguyên nhân sẽ là do độc tố tích tụ quá nhiều không kịp thải ra ngoài, hay là do suy kiệt.

Người không ăn không uống tất nhiên sẽ chết. Hẳn là cũng không còn hơi sức để cố gắng sống nữa rồi.

Miêu Miêu tựa vào vách tường trước cửa phòng, đang đếm ngón tay xem mình còn giữ được cái đầu này bao ngày nữa thì bỗng nghe xung quanh vang lên những tiếng nói cười nũng nịu.

Cô có dự cảm hết sức khó chịu, ngẩng mặt lên một cách hết sức nặng nề, và trông thấy một khuôn mặt hết sức xinh đẹp đang cười toả nắng.

Chính là ngài thái giám như hoa như ngọc kia.

“Hình như người đang gặp chuyện gì khó giải quyết?”

“Trông giống thế ạ?”

Miêu Miêu lơ đãng đáp bằng giọng đều đều.

“Trông giống thế đấy.”

Người kia nhìn Miêu Miêu chăm chăm, khiến cô phải từ từ đưa ánh mắt né sang chỗ khác. Đôi lông mi dài ấy lại áp sát gần hơn. Nếu bốn mắt nhìn nhau, Miêu Miêu sợ mình sẽ lại phản xạ có điều kiện, coi hẵn như thứ gì bản thủ mà đối đãi.

“Con ả kia là ai?”

Miêu Miêu thoáng nghe thấy tiếng chửi đầy hậm hực. Là ả thị nữ đã bưng mâm cơm đi.

Miêu Miêu cảm thấy vô cùng thấp thỏm. Bầu không khí ghê rợn cứ lớn vồn ở xung quanh.

Lòng ghen tuông của nữ nhân đáng sợ là thế, vậy mà Nhâm Thị còn thì thâm vào bên tai Miêu Miêu bằng một giọng ngọt lịm như rót mật.

“Trước mắt cứ vào trong đã nhé?”

Miêu Miêu còn chưa kịp gạt đầu thì đã bị đẩy vào trong phòng.

Khi Miêu Miêu bước vào, đám thị nữ trong phòng gườm gườm nhìn cô bằng sắc mặt còn hung ác hơn lúc trước. Nhưng khi trông thấy dáng vẻ thần tiên của người đi bên cạnh cô, bọn họ lập tức tươi cười dịu dàng để làm dáng ngay tắp lự.

Nữ nhân đúng là những sinh vật đáng sợ.

“Xem thường sự sắp đặt của Hoàng thượng không phải là việc mà các tài nữ nên làm đâu.”

Câu nói của Nhâm Thị khiến đám thị nữ cắn môi, từ từ lùi ra khỏi vị trí đứng trước chiếc giường.

“Được rồi đấy, đi đi.”

Nhâm Thị đẩy lưng Miêu Miêu, làm cô chúí người về phía trước.

Miêu Miêu hành lễ rồi đứng trước giường, nâng cánh tay tái nhợt gầy guộc nổi đầy gân xanh của Lê Hoa phi lên. Mặc dù không am hiểu nhiều như hiểu về thuốc, dầu sao Miêu Miêu cũng có chút kinh nghiệm hành nghề y.

Lê Hoa phi nhắm nghiền hai mắt, không có phản ứng chống cự. Miêu Miêu còn chẳng biết người này đang ngủ hay đang tỉnh. Cứ như thể một nửa hồn phách đã sắp bay xuống hoàng tuyền.

Miêu Miêu thấy cần phải vạch mí mắt ra kiểm tra, nên chạm ngón tay lên mặt Lê Hoa phi.

Cảm giác trơn nhẵn trượt qua ngón tay cô.

Một làn da trắng bóc, không khác gì lúc trước.

(Tại sao màu da vẫn giống hệt như trước đây?)

Mặt Miêu Miêu đan lại. Cô quay người nhìn đám thị nữ kia.

Cô đứng trước mặt một người trong số đó, hỏi với giọng trầm thấp đầy sát khí. À là người khi nãy đã đánh phẫn cho Lê Hoa phi.

“Kẻ trang điểm cho nương nương là người hả?”

“Đúng thế, đây là bốn phận của thị nữ mà.”

Ả thị nữ đáp lời Miêu Miêu đang nhìn mình chòng chọc, thái độ đầu đó có chút khiếp sợ. Nhìn là biết ả đang phải dốc hết sức để ra oai.

“Bởi ta muốn Lê Hoa nương nương luôn luôn xinh đẹp.”

Ả thị nữ khịt mũi một tiếng, như muốn khẳng định rằng hành vi của bản thân là hoàn toàn đúng đắn.

“Thế cơ à?”

Một tiếng “chát” giòn tan vang lên giữa căn phòng.

Ả thị nữ kia chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra đã ngã dúi dụi về một phía.

Má và tai của ả chắc đang nóng lên tới mức dị thường.

Miêu Miêu lắc lắc tay phải. Lòng bàn tay Miêu Miêu cũng nóng lên tương tự như má trái của ả thị nữ. Bởi lẽ, cô vừa vung tay tát ả ta một cú thật mạnh.

“Người làm gì vậy!?”

Tất cả những người đứng đó đều ngây người sửng sốt, chỉ có một thị nữ hùng hổ quát tháo Miêu Miêu.

“Làm sao? Ta chỉ trừng phạt một kẻ ngu xuẩn mà thôi.”

Miêu Miêu nói theo kiểu khinh miệt, túm lấy tóc ả thị nữ đang ngã dưới đất, xềnh xệch lôi ả ta đi. “Đau quá! Đau quá!” Ả ta la oai oái, nhưng cô không thèm đếm xỉa.

Miêu Miêu lúi ỉu ta đến trước bàn trang điểm thì dừng lại, dùng bàn tay còn tự do cầm lấy cái lọ chạm khắc tinh xảo.

Cô mở nắp lọ, dốc hết tất cả những thứ trong lọ lên người ỉu thị nữ kia. Bột phấn trắng bay tung ra, khiến ỉu ta ho sù sụ. Hai mắt ỉu bắt đầu ằng ặng nước mắt.

“Tốt quá rồi còn gì, giờ thì người có thể trở nên xinh đẹp giống nương nương.”

Miêu Miêu túm tóc ỉu thị nữ kéo lên, nở một nụ cười nom như dã thú sẵn mồi vậ.

“Chất độc này sẽ theo đường miệng, mũi, lỗ chân lông mà lan ra khắp toàn thân. Rồi người cũng sẽ trở nên giống như Lê Hoa nương nương mà người hằng ngưỡng mộ, người sẽ có hai cánh tay gầy như củi khô, hai hốc mắt trũng sâu, làn da tái nhợt.”

“Sao... sao có thể như thế...”

Ỉu thị nữ dánh đầy bột phấn khắp người, run rẩy nói.

“Có biết vì sao thứ này bị cấm không!? Vì nó là độc chứ còn gì nữa!!”

Miêu Miêu nổi trợn lúi đình. Không phải vì đám thị nữ này nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, cũng không phải vì bát cháo bị hất đổ, mà là vì đám thị nữ ngu dốt này đã không có đầu óc, còn luôn tự cho là mình đúng.

“Vì, vì... Vì loại phấn này đẹp nhất, ta nghĩ Lê Hoa nương nương cũng sẽ thích.”

Miêu Miêu lấy tay còn lại quệt chỗ phấn trắng rơi vãi dưới sàn nhà, rồi dùng chính tay đó bóp cằm ỉu thị nữ, nghiêng rặng mà nói.

“Có ai lại thích thứ độc dược đã hại chết con mình chứ?”

Cái lí do ngây ngô đó khiến Miêu Miêu tắc lưỡi một cái rồi buông tóc và cầm ả thị nữ ra. Ở kẽ ngón tay cô vẫn còn vương lại vài sợi tóc dài của ả.

“Mau súc miệng và rửa mặt đi.”

Miêu Miêu nhìn theo ả thị nữ vừa khóc rấm rứt vừa lao ra khỏi phòng, sau đó, ánh mắt cô chuyển sang đám thị nữ còn lại đang khiếp hãi.

“Này, cứ để thế thì sẽ ảnh hưởng đến bệnh nhân đấy... Mau quét dọn sạch sẽ đi.”

Miêu Miêu phớt lờ việc bản thân cũng lấm lem để chỉ xuống sàn nhà vương vãi bột phấn. Đám thị nữ run lẩy bẩy, lục tục đi lấy dụng cụ quét dọn. Miêu Miêu khoanh tay trước ngực và khịt mũi. Tuy quần áo cô cũng dính đầy bột phấn, nhưng rồi cũng sẽ hết thôi.

Giữa cảnh này, có duy nhất một người vẫn giữ bình tĩnh suốt từ đầu đến cuối.

“Nữ nhân đáng sợ thật.”

Nhâm Thị giấu hai tay trong tay áo và khẽ thì thầm.

Miêu Miêu đã quên luôn sự tồn tại của hẳn.

“A!”

Miêu Miêu lập tức cảm thấy mặt mình cắt không còn giọt máu và ngồi thụp xuống ngay tại chỗ.

Thôi tiêu rồi.

Chương 13

XEM BỆNH

Bệnh trạng của Lê Hoa phi nghiêm trọng hơn Miêu Miêu nghĩ.

Miêu Miêu đun lại cháo kê cho thật loãng, nhưng không thấy người bệnh chịu húp cháo từ thìa. Cô bèn mở miệng Lê Hoa phi, ép buộc nàng từ từ nuốt cháo, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần. Bây giờ không phải lúc so đo chuyện vô lễ hay không.

Không ăn không uống, đó là vấn đề lớn nhất. Có câu nói “y thực đồng nguyên”, nếu không chịu ăn thì bệnh ắt không khỏi.

Miêu Miêu kiên nhẫn bón thức ăn cho Lê Hoa phi.

Khi căn phòng được thông thoáng khí, mùi hương nồng nặc nhạt dần đi, thay vào đó là mùi hôi đặc trưng của người bệnh.

Có lẽ bọn họ đốt hương nhằm làm át đi mùi cơ thể. Hình như Lê Hoa phi đã nhiều ngày không được tắm rửa rồi. Nổi tức giận đối với đám thị nữ vô dụng đó của Miêu Miêu càng dâng trào dữ dội.

Nghe nói thị nữ bị Miêu Miêu trừng phạt đã bị cấm túc. Phấn trắng là do ả mua từ trước rồi đem giấu đi. Đáng thương nhất là tên hoạn quan không thu hồi hết số phấn trắng nên đã phải chịu phạt trượng hình. Ngay cả hình phạt cũng thay đổi tùy theo gia thế.

Miêu Miêu lườm tên thái giám tổng quản với hàm ý khinh miệt rằng hắn là “đồ vô dụng”, nhưng cô có cảm giác điều đó chẳng mang ý nghĩa gì. Ai bảo hắn là quý nhân có “sở thích” đặc thù cơ chứ.

Miêu Miêu sai người chuẩn bị chậu nước nóng và khăn vải, cùng với các thị nữ được gọi tới lau người cho Lê Hoa phi. Các thị nữ đó đều tỏ vẻ miễn cưỡng, nhưng sau khi bị Miêu Miêu trừng mắt lườm cho một cái đã ngoan ngoãn nghe lời.

Làn da Lê Hoa phi khô khốc, không thấm nước, môi cũng nứt ra, trông có vẻ đau. Miêu Miêu dùng mật ong bôi lên môi nàng thay cho son, rồi buộc tạm mái tóc lại.

Sau đó, cô cần mẫn bón nước trà cho Lê Hoa phi, thỉnh thoảng dùng xúp nhặt thay cho trà, để bổ sung muối khoáng.

Làm vậy là để tăng số lần đi tiểu, giúp cơ thể nhanh chóng thải bớt độc tố ra ngoài.

Vốn tưởng Lê Hoa phi sẽ tỏ thái độ thù địch với thị nữ mới đến đây khả nghi này, nhưng không ngờ nàng lại yên lặng bất động như búp bê, để mặc cho Miêu Miêu chăm sóc. Đôi mắt nàng trống rỗng, tựa như không còn nhận biết được ai với ai.

Khi lượng cháo loãng Lê Hoa phi ăn mỗi bữa tăng từ nửa bát lên thành một bát, Miêu Miêu từ từ gia tăng lượng gạo dùng nấu cháo. Đến khi Lê Hoa phi có thể tự nuốt mà không cần phải giữ cầm, Miêu Miêu bổ sung canh có vị ngọt thịt, cùng hoa quả bào nhuyễn.

Khi đã có thể tự mình đi tiểu mà không cần hỗ trợ, Lê Hoa phi bỗng nhiên mở miệng nói.

“... Sao... đi?”

Miêu Miêu ghé lại gần bên Lê Hoa phi để nghe cho rõ tiếng thì thảo rất khẽ này.

“Sao không mặc ta chết quách luôn đi?”

Giọng nhỏ đến mức gần như không nghe thấy rõ.

Miêu Miêu nhú mày.

“Nếu muốn thế, nường nường chỉ cần đừng ăn nữa là xong. Nường nường vẫn ăn cháo, chứng tỏ là người vẫn chưa muốn chết.”

Nói rồi, Miêu Miêu giúp Lê Hoa phi nhấp chút nước trà ấm.

Lê Hoa phi nuốt mấy ngụm trà rồi nói.

“Ra là vậy...”

Một giọng cười khàn khàn vang lên.

Phản ứng của đám thị nữ với Miêu Miêu chia làm hai loại.

Những kẻ sợ Miêu Miêu, và những kẻ tuy sợ nhưng vẫn chống đối lại.

(Chắc mình làm hơi quá.)

Mỗi khi cảm xúc bùng lên vượt qua một ngưỡng nhất định, Miêu Miêu thường sẽ phản ứng quá khích. Cô nghĩ đó là tật xấu khó sửa của mình. Chưa kể là những lời lẽ thô lỗ cũng cứ thế bật ra.

Từ trước đến nay, Miêu Miêu tuy không thân thiện, nhưng cũng có tiếng là tử tế, ôn hoà, giờ lại bị người ta xa lánh, nhìn với ánh mắt như nhìn yêu ma quỷ quái, khiến cô cảm thấy có chút tổn thương.

Trường hợp lần này là do phải chữa bệnh cho Lê Hoa phi, nên cũng xem như không thể làm khác được.

Không biết là do lệnh của Ngọc Diệp phi hay Hoàng đế mà ngài Nhâm Thị đẹp rực rỡ kia xuất hiện rất thường xuyên. Với tinh thần sẽ lợi dụng hết những gì có thể, Miêu Miêu nhờ hắc sai người gấp rút dựng một phòng tắm trong cung Thuỷ Tinh. Thế là ngoài nhà tắm ban đầu, hiện giờ trong tầm cung này có thêm một phòng tắm hơi nữa.

Dù Miêu Miêu đã vòng vo nhảm nhủ Nhâm Thị rằng, “không còn việc gì nữa, mời đại nhân đi cho,” nhưng hắc vẫn rất hăng say lờ tới đây cười cợt, dù luôn bị Miêu Miêu coi như thứ nghiệt yêu.

Đúng là cái tên hoạn quan ăn no rửng mỡ.

Chỉ mong hăn biết đường học tập theo Cao Thuận, lần nào đến cũng đem bánh kẹo theo. Người vừa thật thà chăm chỉ vừa chu đáo như vậy mới có thể trở thành một phu quân tốt được chứ, tuy là hoạn quan.

Lê Hoa phi cần hấp thụ nhiều chất xơ, uống nhiều nước để đỡ mồ hôi và thúc đẩy việc bài tiết.

Sau hai tháng tập trung đào thải chất độc tồn dư trong cơ thể, sức khoẻ Lê Hoa phi đã hồi phục đến độ có thể tự mình ra ngoài đi dạo.

Vốn dĩ, sự suy nhược do tâm bệnh của Lê Hoa phi khá là nghiêm trọng. Miêu Miêu đánh giá rằng chỉ cần không còn tiếp tục bị nhiễm độc nữa thì hăn sẽ không có vấn đề gì.

Tuy vẫn cần thêm chút thời gian để ngọc thể khôi phục lại vẻ đầy đặn quyến rũ ngày trước, nhưng hiện nay hai má đã hồng nhuận. Chắc không cần lo đến việc người này vất vưởng bên bờ vực giữa sự sống và cái chết nữa rồi.

Đêm trước khi trở về cung Phỉ Thuý, Miêu Miêu đến cáo từ Lê Hoa phi.

Cô tưởng một khi Lê Hoa phi hồi phục lại ý thức, sẽ mắng chửi mình là tiện nhân thế nọ thế kia, nhưng cuối cùng, nàng lại không nói gì cả.

Lê Hoa phi rất kiêu hãnh, nhưng không ngạo mạn. Sau chuyện xảy ra với Hoàng tử, Miêu Miêu vốn tưởng nàng là một tiểu thư lá ngọc cành vàng đáng ghét, nhưng xem ra nàng thực sự có phẩm cách phù hợp với địa vị phi tần.

“Nương nương, sáng sớm mai nô tì xin phép cáo lui.”

Sau khi Miêu Miêu dặn dò thêm về chế độ ăn uống sau này và một số lưu ý khác rồi định rời khỏi phòng...

“Liệu có phải ta sẽ không thể có con nữa không?”

Lê Hoa phi nói, giọng đều đều không chút cảm xúc gì.

“Nô tì không biết ạ, thiết nghĩ nương nương cứ nên thử xem sao.”

“Ta đã thất sủng rồi, còn thử gì nữa?”

Miêu Miêu không phải không hiểu ý nàng muốn nói gì.

Vốn dĩ Lê Hoa phi hoài thai được Hoàng tử là vì được thị tẩm nhân những lúc sủng phi Ngọc Diệp nghỉ ngơi. Việc Công chúa và Hoàng tử chỉ cách nhau ba tháng tuổi đã chứng minh điều này.

“Chính Hoàng thượng đã ra lệnh cho nô tì tới đây. Sau khi nô tì trở về, có lẽ Hoàng thượng sẽ đến thăm nương nương đấy ạ.”

Bất kể là vì lí do chính trị hay tình cảm...

Việc phải làm cũng đều giống nhau thôi. Hậu cung chính là như vậy, không liên quan đến chuyện nhi nữ thường tình.

“Loại đàn bà không nghe lời khuyên bảo, tự tay giết chết cốt nhục của mình như ta, sao có thể đấu lại được Ngọc Diệp phi?”

Miêu Miêu cầm một bình hoa nhỏ trang trí bên tường. Trong bình cắm vài bông cát cánh hình ngôi sao đang nở rộ.

“Trên đời này có trăm ngàn bông hoa đua sắc, nhưng nô tì cho rằng, chúng ta không nên tự ý quy định mẫu đơn với xương bồ thì hoa nào đẹp hơn hoa nào.”

“Nhưng ta chẳng có đôi mắt màu ngọc bích lẫn mái tóc sáng màu như cô ta.”

“Miễn nương nương có thứ khác thì đâu thành vấn đề.”

Ánh mắt Miêu Miêu rời khỏi khuôn mặt Lê Hoa phi để dịch xuống bên dưới một chút.

Người ta bảo bình thường khi gầy đi thì sẽ gầy từ chỗ đó, nhưng phía dưới cổ Lê Hoa phi vẫn lủng lẳng hai trái dưa mặt căng tròn.

“Với kích cỡ áp đảo như vậy, nô tì trộm nghĩ, luận về hình dáng hay độ đàn hồi, cũng đều là trân bảo.”

Một người từng ở chốn thanh lâu, được diện kiến không biết bao nhiêu là mỹ nữ như Miêu Miêu mà đã nói thì ắt không thể nào sai được. Việc Miêu Miêu thường nhìn đăm đũa chỗ đó mỗi lần tắm rửa cho Lê Hoa phi là bí mật của riêng cô.

Với thân phận thị nữ hầu hạ Ngọc Diệp phi, Miêu Miêu không tiện giúp đỡ Lê Hoa phi quá nhiều, nhưng cô vẫn quyết định tặng cho nàng một món quà cuối cùng.

“Nương nương cho phép nô tì nói thầm vào tai người được không ạ?”

Miêu Miêu nói với giọng thì thào để xung quanh không ai nghe lỏm được, dạy cho Lê Hoa phi một bí quyết.

Đây là bí quyết độc môn mà các tiểu thư phường buôn phấn bán son từng khuyên Miêu Miêu “nên biết, vì chẳng đi đâu mà thiệt”. Đáng tiếc, hai trái dưa của Miêu Miêu chẳng đủ tiêu chuẩn để áp dụng tuyệt chiêu này. Chẳng biết Lê Hoa phi nghe được điều gì mà khuôn mặt lại đỏ bừng như gấc, việc này đã trở thành đề tài bàn tán xôn xao của đám thị nữ trong suốt một khoảng thời gian, nhưng Miêu Miêu chẳng để tâm.

Sau đó, có một dạo, số lần Hoàng đế ghé thăm cung Phỉ Thúy ít đi đáng kể.

“Phù, cuối cùng cũng được ngủ yên vài giấc rồi.”

Ngọc Diệp phi nói, xen lẫn chút châm chọc. Nghe vậy, mặt Miêu Miêu chợt đảo lảo liên, nhưng đây lại là một câu chuyện khác.

Chương 14

NỖI MẦN

(Quả nhiên là có.)

Miêu Miêu xách giỏ đồ giặt bằng một tay, vẻ vui mừng hiện diện trên gương mặt.

Thông đỏ có mọc trong rừng thông gần cổng Đông.

Những ngự hoa viên trong hậu cung nhìn chung đều được chăm sóc chu đáo, rừng thông cũng được quét dọn lá khô hoặc cành khô rụng mỗi năm một lần. Rừng thông được chăm sóc tốt sẽ thúc đẩy sự sinh trưởng của một loài nấm nọ.

Trong tay Miêu Miêu là một cây nấm có mũ xoè nhỏ xíu, chính là nấm tùng nhung.

Mặc dù có người ghét mùi nấm này, nhưng Miêu Miêu lại rất thích. Nấm này mà đem thái thành bốn miếng mỏng, nướng trên vỉ, rắc chút muối, vắt chút chanh, rồi cứ thế mà ăn thì hết sảy.

Tuy khu rừng khá nhỏ, nhưng Miêu Miêu đã may mắn tìm được một chỗ nấm mọc thành cụm, và trong giỏ của cô bây giờ đang có năm cây nấm tùng nhung.

(Đến chỗ lão lang băm hay vào bếp ăn nhỉ?)

Nếu ăn trong cung Phỉ Thuý có thể sẽ bị tra hỏi nguồn gốc đó ăn. Mà vào rừng hái nấm tùng nhung có lẽ không phải là hành vi một cung nữ nên làm.

Bởi vậy, Miêu Miêu bèn tìm đến chỗ lão Thái y tốt tính nhưng y thuật kém cỏi. Nếu lão thích ăn thì quá tốt, còn không thì ít nhất cũng sẽ

làm như chẳng thấy gì. Miêu Miêu giờ đã trở nên khá thân thiết với lão lang băm râu cá trê.

Dọc đường, Miêu Miêu không quên ghé thăm Tiểu Lan. Với người không có nhiều bạn bè như Miêu Miêu, Tiểu Lan là nguồn thông tin quý giá.

Do vất vả chăm sóc chữa trị cho Lê Hoa phi mà Miêu Miêu đã gầy đi kha khá, nhưng vừa về cung Phỉ Thuý là cô lập tức được các thị nữ tiền bối nuôi béo trở lại. Dù cho Miêu Miêu đã hầu hạ phi tử đối địch suốt hai tháng liền, phản ứng ấy của họ khiến cô vừa vui mừng vừa khó xử, chẳng biết phải làm gì với chỗ điểm tâm đầy ắp họ dúm vào giỏ cho cô sau mỗi buổi trà chiều.

Tiểu Lan mê đồ ngọt đến nỗi ăn bao nhiêu cũng không chán, hai mắt sáng bừng, nói chuyện phiếm với Miêu Miêu hết cả khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Hai người ngồi trên chậu gỗ phía sau khu giặt đồ mà buôn chuyện.

Tiểu Lan vẫn y như xưa, phần lớn các câu chuyện đều là tin đồn ma quỷ vô căn cứ, tuy nhiên...

“Một nữ quan trong cung đã sử dụng xuân dược rồi dụ dỗ được một viên quan võ cứng nhắc không thích gần nữ sắc rồi đấy.”

Nghe đến chuyện này, Miêu Miêu bất giác toát mồ hôi lạnh.

(Ừm, chắc là, không liên quan gì đâu. Chắc là vậy.)

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhớ ra, hình như hồi đó cô chưa từng hỏi chỗ xuân dược ấy sẽ được dùng cho ai. Thôi thôi, là ai cũng mặc kệ đi.

“Trong cung” ở đây là chỉ phạm vi hoàng cung khác với nơi này.

Bởi vì ở đó có nam nhân đích thực, nên “nữ quan trong cung” là một chức vụ hào nhoáng và được cạnh tranh cực kì khốc liệt. Khác với

cung nữ trong hậu cung, họ toàn là những bậc tinh anh ưu tú phải vượt qua kì sát hạch khắc nghiệt mới có được chức vụ này.

Còn một nơi không có nam nhân đích thực như hậu cung đây thì đúng là một môi trường làm việc cô đơn hiu quạnh. Mà thôi, cũng chẳng hề gì.

Miêu Miêu đến được khố thì thấy ngoài lão lang băm ria cá trê ra, còn có một hoạn quan xa lạ mặt mũi xanh xao.

Hoạn quan này không biết vì sao cứ xoa xoa hai tay liên tục.

“Ồ, cô nương, thật là đúng lúc.”

Lão lang băm tươi cười hỉ hả chạy ra đón Miêu Miêu.

“Có chuyện gì thế?”

“Hình như là tay bị mẩn ngứa. Có thể làm giúp ta chút thuốc mỡ không?”

Đây quả thực không phải là lời mà kẻ chịu trách nhiệm về y dược trong hậu cung nên nói. Lão không buồn nghĩ đến việc tự làm à?

Dù sao cũng đã quen rồi. Miêu Miêu dậm bước sang căn phòng có chứa các tủ thuốc ở bên cạnh.

Nhưng trước đó, cô đặt chiếc giỏ xuống, lấy mấy cây nấm tùng nhung ra.

“Ở đây có than củi hay gì đó không ạ?”

“Ôi chao, người hái được mấy cây nấm mập thật đấy. Ta có cả nước tương và muối nữa đây.”

Nếu lão lang băm cũng thích ăn thì mọi chuyện đơn giản rồi. Lão lang băm hăm hở chạy đến nhà bếp lấy gia vị trước. Giá mà trong công việc lão cũng nhanh nhẹn được như vậy thì tốt biết bao.

Người bệnh lại chẳng được ai đếm xỉa đến, thật đáng thương.

(Nếu ông ta không chê thì mình có thể chia cho ông ta một cây nấm.)

Nhìn viên hoạn quan tội nghiệp, Miêu Miêu vừa trộn dược liệu vừa thầm nghĩ.

Đến khi lão lang băm lấy gia vị, chậu than và vỉ nướng đem về, thuốc mỡ đã được điều chế xong xuôi.

Miêu Miêu cầm lấy tay phải của viên hoạn quan, cẩn thận bôi thuốc mỡ lên những vết mẩn đỏ. Tuy mùi hơi nồng, nhưng ông ta cũng đành phải chịu thôi.

Bôi thuốc xong, sắc mặt nhợt nhạt của ông ta cuối cùng cũng hồng hào lên một chút.

“Ôi chao, đúng là một cung nữ tốt bụng.”

Trong số các cung nữ cũng có người nhìn hoạn quan bằng ánh mắt khinh miệt, ánh mắt dành cho một sinh vật quái thai bất nam bất nữ.

“Đúng vậy, đúng vậy, nha đầu này giúp đỡ ta nhiều lắm.” Hai viên hoạn quan thoải mái chuyện trò.

Nhắc đến hoạn quan, tùy theo từng thời đại, họ có lúc bị coi là hạng ác nhân ỷ thế lạm quyền, nhưng trên thực tế, đó chỉ là số ít. Phần lớn đều có tính tình khá ôn hoà.

(Mặc dù cũng có ngoại lệ.)

Một khuôn mặt nghĩ đến là khó chịu hiện lên trong đầu Miêu Miêu, nhưng cô gạt nó đi ngay lập tức.

Miêu Miêu châm lửa trên bếp than, bố trí vỉ nướng, dùng tay xé nấm từng miếng thành miếng nhỏ rồi đặt lên vỉ. Sau đó, cô cắt đôi mấy

trái quất mình tự tiện vặt trong vườn trái cây.

Đến khi mùi thơm độc đáo xộc vào khoang mũi, bề mặt bên ngoài cây nấm hơi xém lại, cô liền cho nấm lên đĩa, rắc muối và vắt chút quất.

Vì cô đã đánh chén nấm từng nhung cùng cả hai ông chú ở đây, nên chắc chắn cả ba đều là đồng phạm. Miêu Miêu chờ đến khi hai bọn họ cho nấm vào miệng rồi mới túc tắc ăn.

Trong lúc Miêu Miêu chớp chép nhai nấm, lão lang băm nhàn nhã nói chuyện phiếm.

“Nha đầu này cái gì cũng làm được, đỡ ghê. Ngoài thuốc mỡ ra, con bé còn làm ra được đủ loại thuốc đấy.”

“Chà chà, giỏi thật đó.”

Cách đối đãi cứ như với con gái ruột khiến Miêu Miêu thấy có phần bồi rối.

Miêu Miêu chợt nhớ đến người cha đã nửa năm không gặp của mình. Không biết cha có ăn uống điều độ không? Có bị tên vô lại nào quyet tiền thuốc không?

Miêu Miêu vừa mới thấy cảm động đôi chút, lão lang băm đã làm một pha nhỡ miệng rất đúng chất lang băm.

“Đúng vậy, chẳng có loại thuốc nào mà nha đầu này không điều chế được cả.”

(Hả?)

Miêu Miêu còn chưa kịp xin lão lang băm làm ơn thôi trò quảng cáo phóng đại ấy đi, viên hoạn quan trước mặt cô đã phản ứng lại với câu nói đó.

“Cái gì cũng được sao?”

“Chứ còn sao nữa.”

Lão lang bằm phổng mũi đặc ý, ôi trời ơi, lão lang bằm đúng là lão lang bằm.

Ông chú hoạn quan kia trợn to hai mắt nhìn Miêu Miêu, vẻ mặt trông đầy nghiêm trọng.

“VẬY, TIỂU CÔ NƯỞNG CÓ THỂ ĐIỀU CHẾ CẢ THUỐC GIẢI LỜI NGUYỄN PHẢI KHÔNG?”

Ông ta vừa xoa xoa bàn tay phải đầy vết mẩn ngứa vừa nói.

Sắc mặt ông ta quay trở lại với màu tái mét như vừa rồi.

•§•

Đó là chuyện xảy ra vào đêm hôm trước.

Một ngày làm việc của ông ta luôn kết thúc bằng nhiệm vụ dọn rác.

Rác rưởi thải ra từ khắp nơi trong hậu cung sẽ được thu gom lại bằng xe đẩy, sau đó chuyển đến một cái hố lớn ở mé Tây để thiêu huỷ.

Bình thường vốn cấm đốt lửa sau chiều tối, có điều, tối ấy lặng gió, không khí cũng ẩm, bề trên nghĩ rằng sẽ không có vấn đề gì bèn phê chuẩn.

Đám nô tài bắt đầu ném rác xuống hố.

Vì muốn công việc kết thúc cho mau, ông ta cũng rất tập trung làm việc, luôn tay luôn chân ném các bịch rác khỏi cỗ xe.

Đột nhiên, có một thứ trong xe đẩy thu hút sự chú ý của ông ta. Là y phục của nữ nhân. Không phải lụa, nhưng vẫn là loại vải thượng hạng, vút đi thì hơi đáng tiếc.

Không biết phải xử lí như thế nào, ông ta thử nhắc nó lên, phát hiện bên trong bộ y phục này gói một đồng thẻ gỗ lộn xộn.

Bộ xiêm y bao bên ngoài còn có vết cháy xém rất to ở tay áo. Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Cứ ôm đầu thắc mắc mãi thì công việc sẽ không xong được.

Ông ta bèn nhặt từng miếng thẻ gỗ lên, ném hết xuống đồng lửa dưới hố.

•§•

“Thế rồi, ngọn lửa bùng lên dữ dội, đổi sang màu cực kì quái dị?”

“Đúng thế.”

Dường như lão công công này chỉ cần hồi tưởng lại chuyện đó cũng đủ hãi hùng, hai vai run lên bần bật.

“Mới đầu là màu đỏ, thoắt cái chuyển sang tím, rồi đến xanh?”

Miêu Miêu hỏi để xác nhận cho chính xác.

“Đúng thế.”

Miêu Miêu gật đầu, thì ra là thế.

Hoá ra tin đồn mà Tiểu Lan kể hôm nay bắt nguồn từ đây.

(Rõ ràng là chuyện xảy ra ở phía Tây, vậy mà đã truyền đến tận đây rồi.)

Cái câu: “Chuyện ngồi lê đôi mách của cung nữ truyền đi còn nhanh hơn cả Vi Đà Thiên^[8],” xem ra nói không trật chút nào.

“Đây nhất định là lời nguyện rủa của một phi tử đã chết trong trận hoả hoạn ngày xưa. Quả nhiên là buổi tối không nên đốt lửa, vì thế

mà tay bản quan mới thành ra thế này.”

Những vết mẩn đỏ trên tay viên hoạn quan hẳn đã xuất hiện sau khi ông ta nhìn vào ngọn lửa quái dị nọ. Ông ta tái mặt, run lấy bầy toàn thân.

“Này, cô nương. Hãy làm ra phương thuốc giải trừ lời nguyền đi mà.”

Lão công công nhìn Miêu Miêu với ánh mắt cầu xin, nét mặt đầy tuyệt vọng, đúng kiểu “có bệnh thì vái tứ phương”.

“Trên đời này làm gì có loại thuốc nào như thế.”

Miêu Miêu lãnh đạm nói. Cô đứng dậy, vào gian trong lục lợi lấy mấy tũ thuốc.

Mặc kệ lão lang băm cùng lão công công đang bối rối, cô lấy một vài đồ vật, đặt chúng lên bàn. Có vài thứ trông như bột phấn, cùng mấy mảnh thẻ gỗ.

“Ngọn lửa kia có phải có màu như thế này không?”

Miêu Miêu lấy một mảnh thẻ gỗ, sục vào đồng than củi đang cháy đượm. Châm lửa xong, cô cầm thìa xúc thuốc xúc lấy một ít bột trắng, vẩy lên ngọn lửa.

Ngọn lửa liền chuyển từ màu cam sang màu đỏ.

“Nếu không phải thì còn đây nữa.”

Khi vẩy loại bột khác vào, ngọn lửa liền biến thành màu lam đậm.

“Cái này cũng làm được.”

Cô bốc một nhúm muối khi nãy dùng để rắc lên nắm tùng nhung, rồi vẩy vào trong ngọn lửa, ngọn lửa liền chuyển sang màu vàng.

Hai viên hoạn quan nhìn theo, mắt tròn mắt dẹt.

“Nha đầu, thế này là sao?”

Lão lang bấm sừng sốt kêu lên.

“Giống như nhuộm màu pháo hoa thôi mà, chẳng qua là đốt những thứ khác nhau thì màu sắc ngọn lửa cũng có chút thay đổi.”

Có một người thợ pháo hoa từng là khách của thanh lâu. Dù có là bí quyết độc môn, không truyền ra ngoài, vào đến chốn hương khuê thì cũng biến thành đề tài trà dư tửu hậu mà tuôn ra tống tộ. Ổn ào đến mức có thể làm trẻ con ở bên thức giấc.

“Vậy chiêu trò này là gì đây? Không phải là lời nguyền hả?”

Lão công công xoa tay hỏi. Miêu Miêu đưa một ít bột màu trắng cho ông ta.

“Dùng tay không trực tiếp chạm vào thứ này sẽ nổi mẩn ngứa, hoặc là do trên thẻ gỗ có quét sơn mài. Mà dù là thứ nào cũng vậy, chắc da dẻ đại nhân vốn yếu, dễ bị nổi mẩn phải không?”

“... Quả đúng là như vậy.”

Viên hoạn quan với hai bàn tay sừng húp nghe vậy liền mềm oặt cả người, ngã ngồi xuống đất. Trên gương mặt ông ta hiện diện vẻ an tâm và kinh ngạc.

Có lẽ là trên các thẻ gỗ vút đi hôm trước có dính thứ gì đó, nên khi thiêu huỷ mới sinh ra những ngọn lửa nhiều màu.

Chẳng phải nguyên rủa gì cả, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

(Nhưng vấn đề là tại sao thứ đó lại có ở đây?)

Dòng suy nghĩ của Miêu Miêu bỗng bị cắt ngang.

Cô nghe thấy tiếng vỗ tay lộp bộp. Miêu Miêu quay đầu lại, trông thấy một cái bóng mảnh khảnh ở trước cửa phòng.

“Xuất sắc.”

Vị khách đáng ghét đã tới không biết từ khi nào.

Nhâm Thị đứng đó, vẫn với nụ cười tiên tử cố hữu ngàn năm không đổi.

Chương 15

HÀNH ĐỘNG BÍ MẬT

Miêu Miêu được Nhâm Thị dẫn đến phòng của Cung quan trưởng. Nghe lệnh của Nhâm Thị, cung nữ trung niên liền lui ra khỏi phòng.

Hãy để Miêu Miêu nói ra một câu thật lòng thật dạ. Phải ở riêng với sinh vật này trong cùng một căn phòng, Miêu Miêu thực sự không chịu nổi.

Không phải là cô ghét những thứ xinh đẹp. Nhưng nếu nó quá đẹp, cô sẽ cảm thấy dù chỉ một vết trầy nhỏ trên đó cũng là một đại tội không thể tha thứ. Giống như một miếng ngọc bích được dày công gọt giũa tinh xảo, chỉ cần còn sót lại một vết xước nho nhỏ, giá trị của miếng ngọc cũng đã giảm xuống phân nửa rồi.

Tốt mã, nhưng giẻ cùi.

Cho nên, mỗi khi nhìn thấy Nhâm Thị, Miêu Miêu đều không kìm được mà ném cho hắt ánh mắt như nhìn sâu bọ trườn bò dưới đất.

Đó là chuyện hoàn toàn không thể nào tránh khỏi.

(Mình muốn coi hắt như một món đồ trang trí.)

Đó là suy nghĩ thực lòng của dân thường Miêu Miêu.

Khi Cao Thuận tiến vào thế chỗ cung nữ kia, Miêu Miêu mới thở phào nhẹ nhõm. Dạo gần đây, đối với cô, người thị tòng ít nói này đã dần dần trở thành nguồn an ủi tinh thần.

“Rốt cuộc là có tất cả bao nhiêu màu?”

Nhâm Thị đem theo mấy lọ bột từ dược khố, xếp chúng thành hàng. Đó là những loại dược phẩm có trong trí nhớ của Miêu Miêu, có lẽ

vẫn còn loại khác nữa.

“Đỏ, vàng, lam, tím, lục, nếu phân chia kĩ hơn thì còn nhiều nữa, nô tì không rõ số lượng cụ thể.”

“Vậy làm thế nào để thẻ gỗ dính được những màu sắc đó?”

Trực tiếp rắc bột lên cũng không phải chuyện dễ. Kiểu gì cũng thấy đáng ngờ.

“Nếu là muối ăn thì chỉ cần hoà vào nước để nhuộm màu là được. Mấy loại này có lẽ cũng tương tự.”

Miêu Miêu kéo lọ bột trắng lại gần.

“Có một số bột khác sẽ cần dùng dung dịch khác không phải nước để hoà tan. Về mặt này, nô tì không phải chuyên gia, nên không rõ lắm.”

Cùng là bột trắng, nhưng có loại tan được trong nước, có loại không tan được trong nước, cũng có loại chỉ tan trong dầu mỡ, rất đa dạng. Nếu phải ngâm thẻ gỗ thì sử dụng loại bột hoà tan bằng nước là hợp lí.

“Vậy là đủ rồi.”

Người thanh niên khoanh tay trước ngực, trầm tư suy nghĩ.

Một động tác đơn giản như vậy mà thoát nhìn cứ ngỡ một bức tranh. Đôi khi, ông trời ban cho con người một dung mạo phi phàm như vậy cũng là đại tội. Huống hồ người đó lại làm việc giữa chốn hậu cung dưới thân phận hoạn quan, đúng là thật trở trêu.

Miêu Miêu biết Nhâm Thị nắm mọi việc lớn nhỏ của hậu cung trong lòng bàn tay.

Có vẻ như những lời lúc nãy của Miêu Miêu đã thành căn cứ gì đó. Nhâm Thị đang chắp nối các mảnh ghép rời rạc trong đầu.

(Có lẽ là... ám hiệu?)

Đáp án mà họ đưa ra e là sẽ giống nhau. Nhưng Miêu Miêu biết rõ mình không nên nói ra điều đó.

Có câu ngạn ngữ “gà rừng không gáy thì không bị đánh”. Chẳng nhớ là ngạn ngữ của nước nào.

Thấy không còn việc gì dành cho mình nữa, Miêu Miêu định rời đi thì...

“Gượng đã.” Nhâm Thị gọi cô lại.

“Đại nhân còn gì phân phó?”

“Bản quan thích xúp nậm^[9].”

Không cần hỏi “xúp nậm gì cơ?” cũng hiểu.

(Quả nhiên là bị lộ rồi.)

Xem ra ăn nậm từng nhưng ở được khổ vẫn quá ư lộ liễu.

Miêu Miêu ủ rũ đáp.

“Nô tì hiểu rồi, ngày mai nô tì sẽ đi hái thêm.”

Vậy là ngày mai lại phải đến rừng thông một chuyến.

•§•

Sau khi nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại, nụ cười như mật ngọt trên mặt Nhâm Thị vụt tắt. Thay vào đó là ánh mắt sắc bén như mũi nhọn của một viên pha lê.

“Tìm người gần đây bị bóng ở cánh tay. Trước mắt là tìm kiếm từ hầu cận đồ lên, bao gồm cả thị nữ nữa.”

Hắn ra lệnh cho người phụ tá đang sẵn sàng chờ lệnh. Cao Thuận trầm lặng cúi đầu, dường như chỉ đợi những lời này.

“Tuân lệnh.”

Sau khi Cao Thuận rời đi, Cung quan trưởng mới tiến vào. Lần nào đến đây cũng đuổi bà ra ngoài, Nhâm Thị cảm thấy vô cùng áy náy.

“Ngại quá, lần nào cũng phải mượn nơi này.”

“Không, không dám.”

Vị cung nữ đã đứng tuổi mà vẫn đỏ bừng mặt mũi.

Nhâm Thị lại gẩn nụ cười ngọt ngào như nước cam lộ lên mặt.

Rõ ràng nữ nhân thì nên như vậy, thế mà...

Hắn muốn lợi dụng tiểu nha đầu kia, nhưng lại chẳng hiệu quả chút nào. Chẳng lẽ diện mạo của hắn chỉ đến thế thôi sao?

Nhâm Thị bấu môi trong chốc lát, rồi lại nở nụ cười như ban đầu và rời khỏi phòng.

•§•

Khi Miêu Miêu trở về cung Phỉ Thuý, thứ đang đợi cô là một núi rượu hòm liếng xiềng do hoạn quan chuyển tới. Có đến mấy cái chồng chất ở sảnh, các thị nữ hồi hả kiểm tra đồ vật bên trong.

Miêu Miêu tưởng đó là lễ vật Hoàng đế ban thưởng, hoặc đồ đặc từ quê nhà gửi tới, nhưng có vẻ như không phải. Nếu là xiêm y của Ngọc Diệp phi thì quá mộc mạc, lại còn có mấy bộ kiểu dáng giống nhau. Trông thấy đám thị nữ cầm vài bộ lên ướm vào người, Miêu Miêu đoán đó là y phục mới dành cho thị nữ.

“Nào, mặc thử cái này xem.”

Thị nữ tiền bối Anh Hoa đưa cho Miêu Miêu một bộ đồ mới.

Áo ngoài màu mộc, chân váy màu đỏ nhạt, ống tay áo màu vàng nhạt, nhìn thụng hơn so với các bộ đồ bình thường.

Chất liệu tuy không phải gấm lụa, nhưng cũng là loại vải bông thượng hạng.

“Đây là gì vậy ạ?”

Tuy màu sắc trang nhã giản dị phù hợp với thân phận thị nữ, nhưng kiểu dáng rườm rà này lại không có tính thực dụng. Huống hồ Miêu Miêu chưa bao giờ mặc kiểu trang phục mở rộng vùng ngực như thế, nên vô tình chưng ra vẻ mặt lầy lăm ghét bỏ.

“Còn phải hỏi, đương nhiên là y phục dành cho yến tiệc ngoài trời.”

“Yến tiệc ngoài trời?”

Miêu Miêu đã hoàn toàn bị ý tốt của các thị nữ khác chiều quá sinh hư, ngày ngày ngoài thừ độc và điều chế thuốc ra, cô tha hồ đi khắp nơi hái dược thảo, buôn chuyện với Tiểu Lan, hoặc uống trà ở dược khố. Bởi vậy, cô hầu như chẳng buồn để vào tai những câu chuyện của tầng lớp thượng lưu.

Nói thật, nhiều lúc cô còn nghĩ làm việc thoải mái thế này mà cũng được à?

Thấy Miêu Miêu nghiêng đầu ngơ ngác, Anh Hoa đành giải thích cặn kẽ với vẻ mặt hết biết phải nói gì.

Hằng năm, hoàng cung sẽ có hai lần tổ chức yến hội tại ngự hoa viên.

Hoàng đế chưa lập hậu, sẽ dẫn theo phi tử Chính Nhất phẩm đến yến hội. Các cung nữ hầu cận bên cạnh phi tần cũng được phép tham gia cùng chủ tử.

Trong hậu cung, Ngọc Diệp phi có hiệu là “Quý phi”, Lê Hoa phi có hiệu là “Hiền phi”. Ngoài ra còn có hai vị phi tử khác là “Đức phi” và “Thục phi”, bốn người gộp lại được gọi là “tứ phu nhân”, đều thuộc hàng Chính Nhất phẩm.

Vốn dĩ, yến tiệc ngoài trời vào mùa đông chỉ có “Đức phi” và “Thục phi” tham dự, nhưng do lần yến hội trước, cả Ngọc Diệp phi và Lê Hoa phi đều vắng mặt vì đang ở cử, nên lần này cả tứ phu nhân sẽ cùng dự tiệc.

“Tất cả mọi người đều phải tham dự ạ?”

“Đúng thế, phải nỗ lực hết sức mới được.”

Anh Hoa hùng hực khí thế.

Không chỉ đơn thuần là một cơ hội hiếm có để bước chân ra khỏi hậu cung, đây còn là lần đầu tiên Công chúa Linh Lệ ra mắt trước quần thần, chưa kể còn tụ hội đầy đủ cả bốn vị phi tần thượng cấp, xem ra đúng là một sự kiện vô tiền khoáng hậu rồi.

Bởi vì Ngọc Diệp phi vốn đã không có nhiều thị nữ, nên Miêu Miêu không thể viện cớ chưa quen với lễ nghi mà từ chối tham gia được. Huống hồ, cô cũng biết, trong những dịp công khai như thế này, người thứ độc có vai trò hết sức quan trọng.

(Chỉ e lại sắp có một màn gió tanh mưa máu.)

Trực giác của Miêu Miêu luôn chính xác.

Càng chính xác lại càng phiền.

“Chắc phải độn thêm một chút ở ngực nhỉ? Sau mông cũng phải độn thêm cho cao lên chút nữa, có ổn không?”

“Cứ tùy theo ý cô.”

Trong khi thiên hạ đương chuộng vẻ đẹp đầy đặn, nở nang, hình thể Miêu Miêu lại chỉ có thể miêu tả bằng từ “gầy đét”.

Anh Hoa buộc chặt đai lưng cho cô, vừa điều chỉnh độ dài vạt váy và tay áo, vừa tung thêm một đòn trí mạng.

“Còn phải trang điểm nữa nha. Thịnh thoảng cũng nên cố gắng thoa chút phấn che bớt tàn nhang đi mới phải.”

Khỏi phải nói cũng biết Miêu Miêu đã đáp lại nụ cười ranh mãnh của Anh Hoa bằng một nụ cười méo xẹo.

Nghe Hồng Nương nhắc lại trình tự diễn ra yến tiệc ngoài trời, Miêu Miêu cảm thấy sâu đời ghê gớm. Hồng Nương đã tham dự yến tiệc ngoài trời mùa xuân năm ngoái và bảo.

“Ta đã an tâm là năm nay không tổ chức, thế mà...”

Nói xong còn thở dài sườn sượt.

Lúc Miêu Miêu hỏi có việc gì gây khó chịu sao, Hồng Nương đáp rằng kì thực cũng không phải làm gì cả. Chỉ đứng đó là xong.

Suy cho cùng, phi tần là khách dự tiệc, chỉ cần theo bên cạnh Hoàng đế là được. Các thị nữ của họ cũng vậy thôi.

Chỉ việc ngồi một chỗ xem biểu diễn võ nghệ, ca múa, ngâm thơ, nghe đàn nhị hồ, thưởng thức bữa ăn được chiêu đãi, mỉm cười chiếu lệ khi các quan lại đến chào hỏi xã giao.

Mỗi tội là phải ngồi ngoài trời hứng gió lạnh.

Quy mô của ngự hoa viên tỉ lệ thuận với quyền lực của Hoàng đế, rộng lớn đến mức không cần thiết.

Muốn đi nhà xí thôi cũng phải cuốc bộ tầm hai khắc^[10].

Hoàng đế là khách quý mà không đứng lên thì các phi tần cũng chỉ có thể phụ xướng phụ tùy.

(Hắn phải có cái bàn quang bằng sắt mới chịu nổi.)

Yến tiệc ngoài trời đầu xuân đã khổ như thế, không biết trong mùa đông còn thảm đến mức nào.

Vì vậy, Miêu Miêu quyết định may giấu nhiều túi nhỏ vào lớp áo lót mặc trong cùng sát với da để nhét đá sỏi. Ngoài ra, cô còn bào nhỏ gừng và vỏ quýt, trộn với đường cát và nước trái cây, đun cho cô đặc lại để làm kẹo.

Khi Miêu Miêu cho Hồng Nương xem áo lót và kẹo mình làm, Hồng Nương bèn nhờ Miêu Miêu làm cho tất cả mọi người với đôi mắt long lanh ngẩn lệ.

Giữa lúc Miêu Miêu đang khâu vá, tên hoạn quan rảnh rỗi kia cũng mò đến, nhờ cô làm cho cả phần mình.

Thuộc hạ của hắn lúng ba lúng búng, có vẻ cũng muốn mở lời. Thấy vậy, Miêu Miêu lại bất đắc dĩ làm thêm cho người đó.

Chưa hết, trong đêm thị tẩm, có vẻ như Ngọc Diệp phi đã kể cho Hoàng đế nghe việc ấy, thế là ngày hôm sau, thợ may cùng ngự trù của Hoàng đế đều xuất hiện, và Miêu Miêu lại phải dạy họ cách làm những thứ này.

Ra vậy, dường như yến hội này đúng là khổ hạnh.

Tuy nhiên, Miêu Miêu nhận ra một điều, rõ ràng với những việc này, chỉ cần bỏ chút công sức, tận dụng chút mẹo vặt là có thể khiến mọi việc dễ dàng hơn, nhưng dường như mọi người đều chưa từng nghĩ đến mà cứ nghĩ rằng chịu khổ. Xem ra một khi thói quen đã ăn sâu vào người, con người ta sẽ chẳng còn có thể nghĩ ra những phương thức khôn ngoan và khéo léo dù là nhỏ nhất.

“Nhờ” vậy mà từ đây cho đến sát ngày tổ chức yến tiệc ngoài trời, toàn bộ thời gian của Miêu Miêu đều dành cho mấy công việc râu ria đó. Trong những ngày này, để sửa thói quen thi thoảng lại buột miệng phun ra mấy lời tục tĩu của Miêu Miêu, Hồng Nương thường đến nhắc nhở và giảng giải. Sự tử tế của Hồng Nương làm cô thấy rất biết ơn, nhưng cũng chính vì thế lại càng cảm thấy phiền hà. Không như ba thị nữ còn lại, thị nữ trưởng Hồng Nương có vẻ đã biết đôi chút về bản tính của Miêu Miêu.

Đêm trước yến tiệc, cuối cùng Miêu Miêu cũng được rảnh tay, cô quyết định điều chế chút thuốc bằng những dược thảo mình đang có sẵn, mục đích là để phòng hờ.

“Ngọc Diệp nương nương quả là quốc sắc thiên hương.”

Câu nói của đám Anh Hoa không phải là a dua nịnh bợ.

(Không hổ là phi tử được sủng ái.)

Vị nương nương toát lên phong thái của người ngoại quốc đang mặc xiêm y đỏ nhạt, chân váy đỏ tươi, áo choàng khoác ngoài cũng đỏ tươi như màu váy, thêu hoa văn óng ánh chỉ vàng. Sૂoi tóc được gom thành hai búi lớn, cài hai cây trâm hoa, ở giữa còn đội mào. Đầu trâm bịt bạc, phía trước treo lủng lẳng dải tua lụa đỏ cùng ngọc phỉ thúy.

Chắc hẳn vì đó là Ngọc Diệp phi nên nhan sắc mới không bị lấn át dù khoác trên mình trang phục có phong cách rực rỡ đến nhường này.

Vị phi tần sở hữu mái tóc đỏ rực như lửa cháy, được tán tụng là mỹ nữ hợp với màu đỏ nhất cả nước. Hơn nữa, đôi mắt màu ngọc bích sáng long lanh trên nền đỏ càng khiến nàng toát lên khí chất thần bí vô cùng. Hẳn là vì Ngọc Diệp phi đã thừa hưởng huyết thống của dị quốc.

Váy của tụi Miêu Miêu cũng mang màu đỏ nhạt, có hàm ý thể hiện rằng mình là thị nữ hầu hạ Ngọc Diệp phi. Thị nữ phải mặc cùng hệ màu với chủ tử, nhưng nhạt hơn, để tôn vẻ đẹp của chủ tử lên.

Các thị nữ giúp nhau mặc mấy bộ y phục cùng kiểu dáng, và vấn tóc cho nhau.

Bảo rằng chẳng mấy khi có dịp, Ngọc Diệp phi lấy hộp trang sức ra khỏi ngăn kéo bàn trang điểm của mình.

Trong hộp đựng trâm cài, khuyên tai, vòng cổ có đính ngọc phỉ thúy.

“Các người là thị nữ của ta. Phải đánh dấu lại, không để đám vo ve kì quặc nào đó tới quấy rầy.”

Nói xong, Ngọc Diệp phi tự tay đeo những món trang sức lên tóc, lên tai, hoặc lên cổ từng thị nữ một.

Miêu Miêu được đeo cho một chiếc vòng cổ đính ngọc.

“Tạ ơn nương nương...”

(Úi!)

Còn chưa kịp tạ lễ xong, Miêu Miêu đã bị khống chế từ phía sau.

Cánh tay của Anh Hoa vòng ra từ sau lưng Miêu Miêu và giữ chặt lấy cô.

“Được rồi, giờ đến lúc trang điểm rồi đó!”

Hồng Nương cầm một chiếc cọ nhỏ, cười ranh mãnh, thoát trông có vẻ hưng phấn hơn bình thường một chút, liệu có phải do Miêu Miêu tưởng tượng ra? Hai thị nữ khác lần lượt cầm hộp son và bút vẽ.

Miêu Miêu quên bém mắt rằng mới nãy các thị nữ tiền bối đó đã hùng hồn tuyên bố là sẽ trang điểm cho cô.

“Hi hi hi, hãy trở nên xinh đẹp vạn phần nhé.”

Xem ra ở đây vẫn còn một đồng phạm nữa. Ngọc Diệp phi cười khanh khách, nghe như tiếng chuông ngân.

Miêu Miêu không giấu nổi sự mất bình tĩnh của mình, còn bốn thị nữ kia thì không hề khoan nhượng.

“Đầu tiên phải lau mặt rồi xức dầu thơm.”

Bọn họ cầm khăn ướt ra sức chùi mặt Miêu Miêu.

“Ừa?”

Tiếng kêu ngổ ngàng của đám Anh Hoa đồng thanh cất lên, vang khắp căn phòng.

(Ôi...)

Miêu Miêu uể oải ngược nhìn trần nhà.

Mấy thị nữ hết nhìn mặt Miêu Miêu lại nhìn chiếc khăn họ mới dùng để lau mặt cô, miệng há hốc vì kinh ngạc.

(Thế là lộ mất rồi.)

Miêu Miêu ngượng ngùng nhắm mắt lại.

Tiện đây xin được tiết lộ một điều.

Lí do Miêu Miêu không muốn trang điểm, không phải vì cô ghét chuyện trang điểm, cũng không phải vì cô dở tệ khoản đó.

Nói đúng ra là giữa giỏi và không giỏi thì có thể kết luận rằng cô trang điểm rất giỏi.

Nếu đã vậy thì lí do cô không chịu trang điểm là gì? Là vì khuôn mặt của cô bình thường đã luôn có một lớp trang điểm rồi.

Trên mảnh khăn ướt có dính những vết bẩn màu nâu nhạt.

Khuôn mặt mà mọi người vốn tưởng là mặt mộc, thực ra chính là khuôn mặt sau khi trang điểm của cô.

Chương 16

YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (1)

Chỉ còn khoảng nửa canh giờ^[11] nữa là yến tiệc ngoài trời sẽ bắt đầu, Ngọc Diệp phi và các thị nữ đã ngồi chờ sẵn trong lương đình ở phía Đông ngự hoa viên.

Dưới hồ nước, cá chép nhiều màu sắc sỡ đang tung tăng bơi lội. Những chiếc lá đỏ còn lại ít ỏi lác đác rơi xuống mặt hồ.

“Người đã giúp được một việc lớn đấy.”

Tuy nắng vẫn giòn tan, nhưng gió vừa khô vừa lạnh. Bình thường, mọi người chỉ biết chịu lạnh mà run lập cập, nhưng nhờ có lớp áo lót kèm với đá sưởi nên không còn quá khổ sở nữa.

Linh Lệ công chúa khiến mọi người lo lắng nhất, giờ cũng đang say giấc trong nôi. Trong nôi cũng đã được lót đá sưởi.

“Thỉnh thoảng phải bỏ đá sưởi của Công chúa ra và thay vải bọc, tránh làm Công chúa bị phỏng. Ngoài ra, kẹo này ngâm lâu quá sẽ gây rất miệng, mong mọi người lưu ý.”

Miêu Miêu nhét đầy đá sưởi dùng để thay dần vào trong giỏ xách tay. Trong đó cũng chuẩn bị sẵn tã và đồ thay của tiểu công chúa. Chậu than nóng để làm ấm đá đã được một tên hoạn quan bưng đến phía sau nơi tổ chức yến tiệc.

“Ta biết rồi. Dù sao thì...”

Ha ha ha, Ngọc Diệp phi bật ra một tiếng cười ranh mãnh. Mấy thị nữ bên cạnh cũng cười bồi rồi.

“Người là thị nữ của ta mà.”

Ngọc Diệp phi chỉ vào chiếc vòng cổ phỉ thúy cô đang đeo.

“Nương nương nói phải.”

Miêu Miêu quyết định có sao hiểu vậy.

•§•

Cao Thuận nhìn chủ tử của mình thỉnh an Đức phi.

Với nụ cười đẹp như tiên nữ, ngọt ngào như cam lộ, trông Nhâm Thị còn diễm lệ hơn cả một người tử nhỏ đã được ca tụng là mỹ nữ như Đức phi.

Từ bộ quan phục giản dị bình thường, chỉ thêm vài hoạ tiết thêu rồi gài trâm bạc trên mái tóc mà đã làm lu mờ vị phi tử khoác trên mình phục sức rực rỡ và hoa lệ.

Đẹp đến mức này thật chẳng khác nào một sự chiêm bism, nhưng có lẽ cũng không thành vấn đề, bởi bản thân vị phi tử so ra có phần mờ nhạt hơn ấy cũng đang nhìn hẩn đến say mê.

Đúng là một chủ nhân đầy nghiệp chướng mà, Cao Thuận nghĩ.

Sau khi thỉnh an ba vị phi tử, Nhâm Thị đi tiếp sang chỗ Ngọc Diệp phi. Đôi chủ tớ tìm được nhóm của Ngọc Diệp phi trong một lương đình ở phía Đông, ven hồ nước.

Đáng lẽ ra, Nhâm Thị phải đối đãi bình đẳng với tứ phu nhân, nhưng gần đây, sự ủng hộ của hẩn dành cho Ngọc Diệp phi khá là vượt trội.

Ngọc Diệp phi là sủng phi của Hoàng đế, đương nhiên điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng rõ ràng còn có lí do khác nữa.

Xem ra chủ tử vẫn không sửa được cái thói thích đùa bỡn nghịch ngợm đồ chơi của mình. Cao Thuận lắc đầu, cảm thấy thật phiền muộn.

Nhâm Thị cúi đầu hành lễ, ca tụng xiêm y đỏ rực rất hợp với Ngọc Diệp phi.

Cao Thuận cũng cảm thấy Ngọc Diệp phi mặc màu đỏ rất đẹp. Nét bí ẩn ngoại quốc cùng sắc đẹp trời ban như lan toả trong cả bầu không khí xung quanh.

Trong hậu cung này, nói về phong vận hào hoa, có lẽ chỉ có Ngọc Diệp phi là không hề kém cạnh Nhâm Thị.

Nhưng nói vậy không có nghĩa là các cung nữ xung quanh không đẹp. Bọn họ mỗi người một vẻ, đều có sức hút riêng.

Nhâm Thị rất giỏi nhìn ra những điểm đó để mà mở miệng ngợi khen các nàng. Ai mà chẳng thích được khen ngợi phần mà mình hài lòng nhất ở bản thân. Nhâm Thị rất biết cách đánh vào điểm đó.

Nhâm Thị không nói dối.

Hắn chỉ không nói thật lòng mà thôi.

Nét mặt hắn vẫn bình thản, chỉ có khoé miệng bên trái hơi nhếch lên. Là thuộc hạ đã theo hầu hắn suốt nhiều năm, Cao Thuận nhìn ngay ra được đó là vẻ mặt của con nít khi thấy đồ chơi bày la liệt trước mặt. Khổ không thể tả.

Nhâm Thị làm bộ muốn xem mặt tiểu công chúa, tiếp cận một thị nữ vóc dáng nhỏ bé.

Nhưng mà...

Đứng đó là một thị nữ xa lạ với gương mặt lạnh tanh, thần thái ngạo mạn như thể khinh thường Nhâm Thị lắm.

•§•

“Xin chào Nhâm Thị đại nhân.”

Miêu Miêu cẩn thận không để lộ ra vẻ mặt “cái tên ăn no rừng mỡ này tại sao lại vác mặt tới nữa rồi”.

Bởi vì Cao Thuận đang nhìn, nên cô cố gắng để mọi việc được suôn sẻ.

“Người trang điểm à?”

Nhâm Thị hỏi với giọng điệu ngẩn ngơ.

“Không phải đâu ạ.”

Chỉ có môi và khoé mắt là điểm chút son, còn lại đều là dáng vẻ ban đầu. Chút tô điểm nho nhỏ này hẳn không tính là trang điểm.

Vùng quanh mũi vẫn còn lại vài vết lấm chấm mờ mờ, nhưng nhạt đến mức gần như không thấy nữa.

“Không thấy tàn nhang đâu cả.”

“Vâng, tại vì đã xoá hết rồi.”

Những vết mờ mờ còn lại chính là những vết xăm do chính tay Miêu Miêu dùng kim xăm lên ngày trước. Cô không đâm kim vào quá sâu, cũng dùng loại mực xăm rất nhạt, chỉ khoảng một năm là sẽ tan biến hết.

Tuy là vết xăm sẽ biến mất, nhưng việc này cũng chẳng khác gì hình phạt xăm mặt dành cho tội nhân, khiến cha cô lúc ấy tỏ ra khá bất bình.

“Là người đã trang điểm để xoá chúng đi đúng không?”

Nhâm Thị hỏi Miêu Miêu như để xác nhận lại. Hắn nhú mào, nheo mắt nhìn Miêu Miêu chăm chú.

“Vì đã tẩy trang nên chúng mới biến mất đấy ạ.”

(Ấy, biết thế cứ vâng vâng dạ dạ mà đáp cho xong.)

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhận ra mình đã nói hớ, nhưng quá muộn rồi. Giờ lại phải mất công giải thích, thật là phiền toái.

“Lời người nói thật quái lạ, trước sau mâu thuẫn.”

“Không ạ, không hề mâu thuẫn.”

Trang điểm không phải thứ chỉ để giúp người ta trở nên xinh đẹp. Đôi khi cũng có trường hợp phụ nữ sau khi xuất giá cố ý trang điểm cho mình xấu xí đi.

Hằng ngày, Miêu Miêu đều bôi một loại dung dịch hỗn hợp từ đất sét khô và thuốc nhuộm lên quanh mũi. Sau khi trét hỗn hợp lên các lỗ xăm, thoát nhìn sẽ như những vết nám đen. Chẳng ai ngờ một cô gái lại dám làm chuyện đó, nên cũng sẽ không dễ gì bị người ta phát hiện ra.

Một nha đầu có dung mạo tầm thường, mặt đầy nám và tàn nhang.

Bởi vậy, người ta thường gọi cô là “nha đầu xấu xí”.

Ngược lại, nếu không có nám và tàn nhang, có thể nói đó chỉ là một khuôn mặt bình thường, không có đặc trưng gì cả.

Sau đó, chỉ cần điểm chút son là khí chất thay đổi hẳn, tạo nên gương mặt hoàn toàn khác với dáng vẻ thường ngày của Miêu Miêu.

Nghe xong lời giải thích của Miêu Miêu, Nhâm Thị ôm đầu, vẻ như không tài nào lí giải nổi hành động đó.

“Tại sao phải cố ý hoá trang như vậy? Có ý nghĩa gì không?”

“Có ạ, để không bị lôi vào những con hẻm vắng người.”

Ngay cả ở nơi ngõ liễu tường hoa, vẫn không thiếu những kẻ thèm khát sắc dục. Đa phần những kẻ này là loại không xu dính túi, vừa

hung hăng vừa bậm trợn, nhiều tên còn dính bệnh hoa liễu nữa. Nhà Miêu Miêu là một gian phòng vốn của kĩ viện, cửa mở ra mặt đường, nơi hai cha con vừa sinh sống vừa kinh doanh tiệm thuốc. Vì vậy, đôi khi có vài người nhầm tưởng tiệm thuốc là một kĩ viện câu lan có phong cách khác biệt. Trên đời này cũng chẳng thiếu những kẻ có sở thích màu mè.

Đương nhiên, Miêu Miêu không muốn dính dáng gì đến bọn chúng.

Một tiểu nha đầu vừa nhỏ vừa gầy, khuôn mặt còn đầy tàn nhang, so ra thì sẽ đỡ bị để mắt đến hơn.

Nhâm Thị ngẩn người lắng nghe, không hiểu sao bỗng run rẩy hỏi.

“Đã có kẻ nào làm chuyện đó với người chưa?”

“Có ý định nhưng không thành ạ.”

Miêu Miêu hiểu hẳn định hỏi cái gì, bèn nheo mắt liếc xéo hẳn.

“Nhưng thay vào đó thì lại bị bọn buôn người bắt vào đây.”

Cô thêm vào một câu mĩa mai.

Con gái bị bán vào hậu cung càng xinh đẹp thì càng được giá. Khi đó, Miêu Miêu đi hái thuốc, tình cờ lại quên trang điểm. Mục đích là để kiếm những dược liệu cần thiết làm thuốc nhuộm cho những vết xăm đang dần nhạt màu đi. Xem ra những tên đó cho rằng cô suýt soát đủ tiêu chuẩn để giúp chúng thu được một món hời.

Nhâm Thị ôm đầu.

“Thật có lỗi, là bản quan quản lí không đủ nghiêm khắc.”

Thu thập cung nữ bằng cách này xem ra cũng không phải ý muốn của kẻ quản lí hậu cung. Nhâm Thị không còn vẻ rục rĩ chói mắt bình thường, thay vào đó là một bộ dạng có phần ủ rũ.

“Có gì đâu, đúng là khó mà phân biệt được bọn bắt cóc buôn người với kẻ vì gia cảnh bần hàn mà phải tự bán thân, nô tì không để ý đâu ạ.”

Buôn người là phạm pháp, nhưng tự bán mình thì lại là hợp pháp. Thậm chí, dù là bắt cóc, chỉ cần người mua nói rằng không biết thì cũng sẽ không bị phạt.

Nhiều người đã dựa vào lỗ hổng pháp luật này để bán cung nữ vào cung. Chỉ cần đem nhiều gái đẹp đủ loại tiến cung, biết đâu lại có một ngày được Hoàng đế để mắt tới. Thêm vào đó, một phần lương bổng của các cung nữ cũng chảy vào túi bọn chúng đều đều.

Vì vậy, ở chốn hậu cung này, chuyện Miêu Miêu hoá trang, giấu giếm việc bản thân biết đọc biết viết, cũng xuất phát từ lí do tương tự. Tuy hiện nay điều đó không còn quan trọng nữa, nhưng cô cũng không biết khi nào thì nên khôi phục lại diện mạo ban đầu, nên cứ duy trì hiện trạng như thế.

“Người không tức giận à?” Nhâm Thị nghiêng đầu thắc mắc.

“Cái đấy thì cần gì phải nói nữa ạ. Nhưng đâu phải lỗi của Nhâm Thị đại nhân.”

Miêu Miêu hiểu rõ đòi hỏi một người ở chốn quan trường phải hoàn hảo vô khuyết là việc làm vô nghĩa. Giống như việc bất kể ta cố gắng trị thủy thế nào thì cũng không thể hoàn toàn phòng tránh được tai ương do lũ lụt.

“Ôi, mong người thứ lỗi.”

Miêu Miêu nghe thấy một giọng nói chân thành, không chút ra vành ra vẻ.

(Hiếm lắm mới có dịp thấy hân thật thà như thế.)

Miêu Miêu định ngẩng đầu nhìn lên, bỗng nhiên có thứ gì đó cắm vào búi tóc cô.

“Đại nhân làm nô tì đau đấy ạ.”

Miêu Miêu nhìn Nhâm Thị đây bất mãn, dáng vẻ lờm nguýt như muốn hỏi hăn đang làm cái trò gì.

“Thế à? Cho người đấy.”

Ở đó không còn nụ cười ngọt ngào như bình thường nữa, mà là vẻ mặt ủ rũ xen chút ngượng ngùng.

Miêu Miêu sờ lên đầu, thấy búi tóc vốn không cài trang sức của mình nay có thêm thứ gì đó làm bằng kim loại lạnh lẽo.

“Vây thôi, hẹn người ở yến hội.”

Nhâm Thị quay lưng lại, phất tay rời khỏi lương đình.

Thứ cắm trên tóc Miêu Miêu là một cây trâm bạc của nam nhân, chắc hẳn là thứ Nhâm Thị đã cài trên đầu lúc trước. Cây trâm thoạt trông có vẻ giản dị, nhưng được chạm trổ hoa văn tỉ mỉ cực kì tinh tế, bán đi hẳn cũng được một khoản không tồi.

“Oaaa, tuyệt quá đi mất.”

Thấy Anh Hoa nhìn cây trâm chăm chăm với vẻ ngưỡng mộ, Miêu Miêu đã định tặng lại Anh Hoa, nhưng vì cả hai thị nữ còn lại cũng có vẻ mặt tương tự, nên cô phân vân không biết làm sao cho phải.

Hồng Nương cười méo xẹo, giữ bàn tay định chìa cây trâm ra của Miêu Miêu và lắc đầu. Ý rằng, quà người ta tặng, không thể tùy tiện đem cho ai khác.

“Thật là, nhanh như vậy đã không giữ lời hứa rồi.”

Ngọc Diệp phi nhìn Miêu Miêu với vẻ giận dữ.

Vị phi tử này liền cầm cây trâm trong tay Miêu Miêu, giúp cô gài lên búi tóc cho thật đẹp.

“Phen này, há chẳng phải người không còn là thị nữ của riêng ta nữa?”

Không biết là may mắn hay bất hạnh, Miêu Miêu không tỏ tường mấy chuyện trong cung cho lắm... đặc biệt là chuyện của tầng lớp thượng lưu.

Cô thực sự không biết chuyện này có ý nghĩa gì.

Chương 17

YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (2)

Yến tiệc ngoài trời được tổ chức trong sân. Tại một lương đình lớn được trải thảm đỏ, bàn dài xếp thành hai dãy, phía trên cùng bày một ghế thượng tọa.

Hoàng đế ngồi ở thượng tọa, hai bên là chỗ ngồi của Hoàng thái hậu và Hoàng đệ, phía Đông là vị trí của Quý phi và Đức phi, phía Tây là vị trí của Hiền phi và Thục phi. Hiện nay, vì Hoàng tử đã hoăng thệ, nên Hoàng đệ đồng mẫu của đương kim Hoàng đế trở thành người có khả năng kế vị nhất.

Mặc dù vậy, Miêu Miêu cảm thấy sắp xếp chỗ ngồi như thế không khác gì “thọc gậy bánh xe”. Rõ ràng là có ý kích động sự đối địch của tứ phu nhân.

Hoàng đệ của Hoàng đế tuy có mẫu thân là Hoàng thái hậu, nhưng nghe nói hầu như chẳng mấy khi được nhìn thấy ánh mặt trời. Bề ngoài thì được sắp xếp chỗ ngồi trang trọng, nhưng chỗ đó lại đang để trống. Vì Hoàng đệ ấy yếu ớt lắm bệnh, ít khi bước chân ra khỏi phòng riêng, cũng không tham gia triều chính bao giờ.

Có một số người phỏng đoán rằng Hoàng đế hoặc là quá nuông chiều người đệ đệ kém nhiều tuổi này, hoặc là giam lỏng y, có kẻ còn nói, do Hoàng thái hậu quá thương Hoàng đệ, không muốn cho y bước chân ra ngoài.

Tóm lại, những chuyện đó không liên quan gì đến Miêu Miêu.

Qua chính Ngọ, thức ăn được dâng lên. Lúc này, mọi người đang thưởng thức các màn biểu diễn tạp kỹ và vũ nhạc.

Bên cạnh Ngọc Diệp phi chỉ có thị nữ trưởng Hồng Nương hầu hạ, nếu không có việc gì cần, các thị nữ khác đều đứng phía sau tấm

màn trướng chờ lệnh.

Tiểu công chúa đang được Hoàng thái hậu bông bế. Hoàng thái hậu vẫn mang phong thái nhàn tản mà tao nhã, dù có cả tứ phu nhân vây xung quanh cũng không kém cạnh chút nào. Với cách sắp xếp chỗ ngồi như vậy, người ngoài nhìn vào có nhầm lẫn vị Thái hậu trẻ mãi không già kia thành Hoàng hậu thì cũng không có gì lạ.

Thực tế, Hoàng thái hậu có tuổi đời vẫn còn khá trẻ. Miêu Miêu từng nghe Anh Hoa nói về chuyện này, nhằm tính độ tuổi của Hoàng thái hậu lúc sinh hạ đương kim Hoàng đế, thật chỉ muốn ném cho Tiên đế một cái liếc nhìn khinh bỉ. Tuy thế gian này đúng là có những kẻ mắc tật mê bé gái, nhưng nếu kẻ đó là người nắm quyền lực cao nhất quốc gia thì sao? Tóm lại, Miêu Miêu nghĩ rằng Thái hậu nhất định đã phải rất cố gắng để mà sinh nở, chỉ vậy thôi đã vĩ đại lắm rồi.

Trong lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ, một cơn gió lạnh ủa tới khiến cô rùng mình một cái.

(Làm ơn chuẩn bị một cái lều để trú đi?)

Màn trướng chỉ che được người, chứ không chắn được gió.

Nhóm của Miêu Miêu đã lột sẵn đá sỏi trong người mà vẫn còn thấy lạnh, không biết thị nữ của các phi tần khác còn khổ đến mức nào.

Không ngoài dự đoán, các thị nữ khác đều đang run lẩy bẩy, có người thậm chí còn đứng co rúm cả người. Miêu Miêu nghĩ nhân lúc này đi vệ sinh cũng không sao, có điều trước mặt thị nữ của phi tử khác, có lẽ họ có muốn cũng không đi nổi.

Phiền phức ở chỗ, đám thị nữ của tứ phu nhân đều thích thay mặt chủ tử mà cạnh tranh cao thấp với nhau.

Thị nữ trưởng phụ trách việc can gián đã theo hầu bên cạnh nương nương mất rồi, nên chẳng còn ai đứng ra hoà giải nữa.

Vậy nên, trận chiến trước mắt lúc này là “quân của Ngọc Diệp phi đấu với quân của Lê Hoa phi”, “quân của Thục phi đấu với quân của Đức phi”.

Nhân tiện, toàn quân trong quân doanh của Ngọc Diệp phi cả thầy chỉ có bốn mạng, còn chẳng bằng phân nửa số lượng quân địch. Nhìn vào cục diện trận chiến thì có vẻ là ta yếu địch mạnh, nhưng Anh Hoa vẫn cứng đầu kiên quyết không chịu thua.

“Hả? Quê mùa? Người có não không vậy? Đã là thị nữ thì phải tận tâm hầu hạ chủ tử mới đúng, bày đặt trang điểm lòe loẹt là có ý đồ gì?”

Xem ra đôi bên đang hục hặc với nhau về vấn đề ăn mặc. Do hầu hạ Lê Hoa phi, các thị nữ kia đều mặc xiêm y màu xanh lam. Trên y phục còn gắn rất nhiều trang sức, khoác phi bạch, lộng lẫy hơn y phục bên phía Ngọc Diệp phi nhiều.

“Người nói gì vậy? Ăn mặc quê mùa xấu xí, chỉ tổ làm xấu mặt chủ tử mà thôi. Chả trách trong số các người có con nha đầu xấu xí như vậy...”

Một thị nữ của cung Thuỷ Tinh cười khẩy mà nói.

(Ái chà, mình bị chửi thẳng mặt cơ à.)

Miêu Miêu nghĩ cứ như thế đấy chẳng phải việc liên quan đến mình. Khỏi phải nói cũng biết, “nha đầu xấu xí” chính là cô. Miêu Miêu cũng hiểu rất rõ rằng, trong hậu cung này, dung mạo của cô thậm chí còn dưới cả mức “bình thường” nữa.

Cung nữ ưỡn ngực vênh váo đó là một trong số các thị nữ lúc trước đã chống đối Miêu Miêu. Người này tính tình hung hãn, nhưng nông cạn và rỗng tuếch, động chút là la oai oái “ta sẽ mách phụ thân”. Để

khiến cô ta im miệng, Miêu Miêu canh lúc cô ta chỉ có một mình, dồn cô ta vào tường, chèn đầu gối vào giữa hai đùi cô ta, cùng lúc đó, dùng ngón tay vuốt lên cổ cô ta và nói: “Vậy thì, để ta khiến cho cơ thể người không đi mách được gì nữa nhé.” Thế là từ đó về sau, cô ta không dám lại gần Miêu Miêu nữa.

(Xem ra cô ta không hiểu mấy trò đùa của kĩ nữ rồi.)

Dĩ nhiên, những lời đó không thích hợp để nói với một thiên kim tiểu thư không rành thế sự. Thị nữ kia không biết mình sẽ bị đem ra làm gì, nên lúc nào cũng nơm nớp sợ hãi tránh thật xa Miêu Miêu. Đùa thôi mà cũng tưởng thật, đúng là hoàng hoa khuê nữ.

“Thấy nha đầu xấu xí kia không có mặt, chắc là bị bỏ lại chứ gì? Cũng khó trách, xấu xí như thế mà dám đến đây chỉ tổ làm mất mặt chủ tử các người thôi. Chắc ả ta cũng chẳng được nhận lấy một chiếc vòng cổ đâu nhỉ.”

Dường như đám cung nữ này hoàn toàn không nhận ra Miêu Miêu.

(Quá đáng thật, dù sao cũng từng chung sống suốt hai tháng cơ mà.)

Nhìn Anh Hoa nổi khùng định sẵn sổ xông tới và hai thị nữ còn lại phải lao ra níu lấy, Miêu Miêu cảm thấy cũng đến lúc khiến đối phương câm miệng được rồi.

Miêu Miêu vòng ra sau lưng đám Anh Hoa, lấy bàn tay che mũi và nhìn nhóm thị nữ áo lam.

Một thị nữ hơi nheo mắt lại với vẻ nghi ngờ, sau đó, như nhận ra điều gì, cô ta tái mặt thì thầm với thị nữ bên cạnh. Sau khi Miêu Miêu che phần mũi đi, dù cho không còn tàn nhang nữa, xem ra đối phương vẫn nhận ra cô.

Giống như trò chơi truyền lời, lời thì thầm cuối cùng cũng được truyền đến thị nữ vênh vào hồng hách, ngón tay vừa chìa ra đe dọa

của cô ta bỗng run lên, miệng há hốc kinh hoàng.

Cô ta với Miêu Miêu nhìn nhau.

(Cuối cùng cũng nhận ra ta à?)

Miêu Miêu cố gắng tươi cười, nhưng trong mắt mấy thị nữ kia thì chẳng khác gì nụ cười khi đứng trước con mồi của phường lang sói.

“A, a a... A a!”

Đối phương có vẻ sợ đến mức nói không nên lời.

“Sao? Chuyện gì vậy?”

Anh Hoa không biết Miêu Miêu sau lưng mình đang nở nụ cười đáng sợ, chỉ tỏ ra nghi hoặc khi thấy những kẻ địch trước mặt bỗng nhiên run rẩy như loài động vật nhỏ nhoi.

“Á, a a, hôm... hôm nay ta tạm tha cho người. Người... người nên biết điều đi.”

Ả thị nữ vẫn cố ném lại một câu vô nghĩa, rồi bỏ chạy đến tít phía cuối tấm màn trướng. Hẳn là còn nhiều chỗ trống khác, nhưng cô ta chạy đến chỗ cách xa nhóm Miêu Miêu nhất có thể.

Đám Anh Hoa sững sờ.

(Quả nhiên vẫn thấy tổn thương ghê.)

Miêu Miêu nghĩ như vậy.

Anh Hoa lấy lại tinh thần, nhìn vào mắt Miêu Miêu và nói.

“Thiệt tình, tuy đã sớm biết bọn chúng là những kẻ đáng ghét, nhưng vẫn thấy có lỗi với Miêu Miêu, để cô phải chịu ảm ức rồi. Rõ ràng là đáng yêu như vậy kia mà...”

Anh Hoa tỏ ra áy náy.

“Tôi không để bụng đâu ạ. Mà này, cô có muốn thay đá sỏi không?”

Miêu Miêu thực sự không để bụng chút nào, nên chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nhưng Anh Hoa lại nhú mày, nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

“Không sao, vẫn còn ấm lắm. Mà sao bọn chúng tự dưng lại run rẩy thế nhỉ?”

Hai thị nữ còn lại cũng không hiểu gì. Ba thị nữ ở cung Phỉ Thuý, tuy chăm chỉ và tốt tính, nhưng hay mơ mộng, bởi vậy mà có chút ngây ngô. Miêu Miêu không ghét tính tình của họ, chỉ là nhiều lúc thấy hơi phiền.

“Ai mà biết được. Chắc là muốn đi hái hoa đó.”

Miêu Miêu thản nhiên nói.

Trong mắt đám Anh Hoa, hình tượng hiện nay của Miêu Miêu là một cô nhóc bị cha mẹ ngược đãi, phải bán thân, trở thành thị nữ thử độc chết không ai thương, đã thế, còn phải ở cung Thuý Tĩnh suốt hai tháng chịu đủ loại bắt nạt mắng chửi, và sợ nam nhân đến mức tự huỷ dung mình.

Ngặt nổi trí tưởng tượng của đám Anh Hoa quá phong phú so với tuổi đời.

Chuyện Nhâm Thị đến trêu chọc Miêu Miêu cũng bị bọn họ biến tướng thành vị quý nhân đẹp như tiên quan tâm đến tiểu cô nương đáng thương. Bó tay toàn tập.

Làm thế nào mà có thể nhìn ra thành như vậy được chứ? Thật khó hiểu.

Có điều, Miêu Miêu ngại phiền toái, nên lười thanh minh.

Trong khi đó, ở bên kia, một cuộc chiến uỷ nhiệm khác lại nổ ra.

Nhân số là bảy đấu bảy.

Một bên là nhóm thị nữ mặc y phục màu trắng, một bên là nhóm thị nữ mặc y phục tối màu.

Một bên là thị nữ của Đức phi, một bên là thị nữ của Thục phi.

“Bên kia cũng đang hục hặc với nhau kìa.”

Anh Hoa cảm thán trong lúc hơ tay trên chậu than để sưởi ấm. Bọn họ đang nướng trộm số hạt dẻ mà Miêu Miêu cầm theo để ăn vặt. Đám người của cung Thủy Tinh thì không dám lại gần, những người khác cũng tương tự, nên chẳng bị ai trách tội cả.

“Một bên mười bốn tuổi, một bên ba mươi lăm tuổi. Tuy cùng là phi tần, nhưng tuổi tác chênh lệch như mẹ với con, đương nhiên là không hoà hợp nổi.”

“Đức phi trẻ người non dạ cùng Thục phi tuổi cao đức trọng, tình huống này quả là một lời khó nói hết.”

Thị nữ trông chừng chặc tên Quý Viên lên tiếng.

“Cũng phải. Dù sao trước kia cũng từng là mẹ chồng và nàng dâu nữa mà.”

Thị nữ cao gầy tên Ái Lam gật đầu phụ hoạ.

Hai người này tuy tính tình đằm đằm hơn Anh Hoa, nhưng cũng như bao cô gái trạc tuổi khác, rất ưa buôn chuyện.

“Mẹ chồng nàng dâu?”

Nghe chẳng giống chuyện trong chốn hậu cung chút nào. Miêu Miêu nghiêng đầu thắc mắc.

“Phải, nói ra thì phức tạp lắm.”

Hai người này từng là phi tần của Tiên đế và của Đông Cung Thái tử.

Khi Tiên đế băng hà, phi tần của Tiên đế liền xuất gia chịu tang.

Nhưng lí do thật sự đằng sau đó là để xoá bỏ một đoạn hồng trần, tẩy sạch quãng thời gian từng hầu hạ Tiên đế, sau đó tái giá với con trai của Tiên đế. Do có phụ thân quyền cao chức trọng nên mới dám làm chuyện ngang ngược thế này.

(Tiên đế tại vị cho tới năm năm trước.)

Khi ấy, Đức phi mới chín tuổi. Cho dù có là chiêu bài chính trị đi chăng nữa, chuyện này nghe vẫn thật khó chịu. Tưởng tượng đến cảnh Hoàng thái hậu khi nhập cung tuổi còn nhỏ hơn thế thì không chỉ khó chịu thôi đâu, mà còn thấy buồn nôn nữa.

Miêu Miêu không khỏi nhớ tới sở thích của đương kim Hoàng đế và khẽ thở phào. Tuy Hoàng đế mê bươi đào cày mấy hơi quá đà, nhưng tạ ơn trời đất là không có sở thích giống với Tiên đế.

(Có háo sắc đến mấy thì chắc cũng không quá đà đến vậy đâu.)

Trong lúc Miêu Miêu đang nhớ đến vị Hoàng đế có chòm râu đẹp kia mà tự lẩm bầm một mình, cô bỗng nghe được một sự thật kinh hoàng.

“Mà đúng là khó tin nhỉ. Chín tuổi đầu đã lên chức mẹ chồng.”

Nghe Ái Lam nói xong câu đó, Miêu Miêu cứ ngỡ mình đã bị lãng tai.

Chương 18

YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (3)

Nói về ấn tượng đầu tiên của Miêu Miêu đối với Đức phi Lí Thụ thì đó là một đứa trẻ không biết cách nhìn mọi người xung quanh mà ứng xử.

Sau khi phần đầu tiên của yến hội kết thúc, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, Miêu Miêu và Quý Viên đến chăm sóc tiểu công chúa. Trong lúc Quý Viên thay đá sỏi đã nguội, Miêu Miêu kiểm tra tình trạng sức khoẻ của tiểu công chúa xem có gì bất thường không.

(Xem ra thể trạng không có gì đáng ngại cả.)

Công chúa Linh Lệ với đôi má phúng phính ửng đỏ như táo chín bật cười khanh khách, so với lần đầu Miêu Miêu gặp thì biểu cảm của tiểu công chúa lúc này đã phong phú hơn rất nhiều, khiến phụ hoàng và hoàng tổ mẫu càng thêm yêu chiều cưng nựng.

(Nhưng cứ ở ngoài trời mãi thế này là sao chú?)

Phen này mà tiểu công chúa bị cảm, chỉ e Miêu Miêu ắt phải bay đầu. Vô lí không chịu được.

Bởi vậy, cô đã nhờ thợ thủ công làm cho chiếc nôi thêm một cái mái che, sau khi hoàn thành, chiếc nôi trông như một cái lồng chim vậy.

(Thôi kệ, dù sao cũng dễ thương.)

Ngay cả một người không hẳn là thích trẻ nhỏ như Miêu Miêu cũng thấy dễ thương, chứng tỏ con nít là một loại sinh vật rất đáng gờm.

Hiện giờ, Công chúa đã biết bò, lúc nào cũng nham nhe trèo ra khỏi nôi. Miêu Miêu nhẹ nhàng đặt Công chúa về lại nôi, ngay khi định giao nôi cho Hồng Nương thì bỗng nghe sau lưng có tiếng thở mạnh.

Một cô nương trẻ tuổi mặc xiêm y lộng lẫy màu hồng đào đang nhìn cô chăm chăm, dẫn theo vài thị nữ theo hầu ở phía sau.

Tuy khuôn mặt rất đáng yêu, nhưng đôi môi hơi dẫu ra, dường như để thể hiện cho người khác biết mình đang có tâm trạng cực kì buồn bực. Có lẽ là giận dữ đám Miêu Miêu chỉ lo chăm nom em bé mà không thỉnh an mình.

(Đó chính là bà mẹ chồng con nít kia à?)

Hồng Nương và Quý Viên cúi thấp đầu thỉnh an, Miêu Miêu cũng liền bắt chước.

Khuôn mặt Lí Thụ phi vẫn đầy vẻ bực bội khi dẫn nhóm thị nữ rời đi.

“Đó là Đức phi nương nương?”

“Phải, chính là Đức phi nương nương đấy. Nhìn là biết mà.”

“Người đó không biết quan sát nhiều thứ nhỉ?”

“Nhiều thứ”... ỉ như, bầu không khí trong yến hội lúc này.

Tứ phu nhân sau khi được sắc phong, mỗi vị sẽ có biểu tượng đặc trưng của mình.

Biểu tượng của Ngọc Diệp phi là màu đỏ tươi và phỉ thúy, tương tự, của Lê Hoa phi là màu xanh biếc và pha lê. Xem y phục của thị nữ thì có vẻ như đặc trưng của Thục phi là màu đen. Thục phi ở tại cung Thạch Lựu nên đá quý tượng trưng hẳn là đá thạch lựu.

(Nếu dựa theo thứ tự ngũ hành thì màu trắng mới là hợp lí.)

Y phục mà Lí Thụ phi đang mặc có màu hồng đào rất đậm, nói chính xác hơn là trùng tông màu đỏ hồng của Ngọc Diệp phi. Theo thứ tự sắp xếp vị trí trong yến tiệc, Ngọc Diệp phi và Lí Thụ phi ngồi ngay cạnh nhau, nhìn vào thì thấy màu sắc chẳng hề hoà hợp chút nào.

(Đúng rồi.)

Miêu Miêu nhớ lại nội dung cuộc đấu khẩu của đám thị nữ ở phía xa vọng lại, hình như cũng là tranh cãi về vấn đề này. Bên này trách cứ bên kia vì chuyện ăn mặc màu sắc không rõ lập trường.

“Biết nói sao đây? Dù sao thì nương nương vẫn còn nhỏ tuổi quá.”

Một câu được Hồng Nương thốt lên sau khi buông tiếng thở thật dài đã giải thích cho tất cả.

Miêu Miêu gắp mấy viên đá đã nguội bỏ vào chậu than được chuẩn bị sẵn.

Do đám thị nữ của các cung khác cứ nhìn ngó từ xa, nên sau khi được Ngọc Diệp phi ân chuẩn, Miêu Miêu bèn chia ít đá sưởi cho bọn họ.

Đám thị nữ đã quen với tơ lụa và châu báu, nay lại hào hứng mừng rỡ chỉ vì vài viên đá được làm nóng, kể cũng thật kì khôi.

Đáng tiếc là, đám thị nữ của cung Thuỷ Tinh vừa thấy Miêu Miêu lại gần đã nhất loạt lùi ra xa như hai miếng nam châm cùng dấu, vì vậy, Miêu Miêu không làm sao chia đá sưởi được cho bọn họ. Đã rét run cầm cập đến thế, cứ nhận quách đi có phải hơn không?

“Thế này chẳng phải là quá tốt bụng rồi sao?”

Anh Hoa sững sốt nói.

“Cô nói vậy thì chắc là vậy.”

Miêu Miêu nghĩ gì đáp đó.

(Đúng rồi.)

Từ lúc bắt đầu vào thời gian nghỉ đến giờ, hình như số người phía sau màn trướng này đã tăng lên khá nhiều.

Không chỉ có thị nữ, mà xem chừng cả văn võ bá quan cũng bước vào trong đây.

Ai nấy đều cầm một món trang sức trong tay.

Có người thì nói chuyện riêng với một cung nữ, và cũng có người bị nhiều người khác vây quanh.

Hình như Quý Viên và Ái Lam cũng đã đi trò chuyện với võ quan nào đó.

“Họ làm như vậy là để mời gọi những nhân tài ưu tú ẩn mình giữa vườn hoa.”

Anh Hoa giải thích cho Miêu Miêu với vẻ đắc ý, hai lỗ mũi thở phì phò, không biết đang hưng phấn chuyện gì nữa.

“Vâng.”

“Các quan viên sẽ giao món trang sức của mình cho cung nữ mà họ chọn để làm tín vật.”

“Ra là vậy.”

“Chậc, thực ra nó còn có hàm ý khác cơ.”

“Thì ra là vậy.”

Câu trả lời hồ hững khác hẳn bình thường của Miêu Miêu khiến Anh Hoa khoanh tay trước ngực và dẫu môi ra.

“Tôi nói là còn có hàm ý khác đó...”

“Vâng, thế cơ ạ?”

Miêu Miêu chẳng có hứng thú truy hỏi thêm.

“Vậy cô đưa cây trầm kia cho tôi đi.”

Anh Hoa chỉ vào cây trâm mà Nhâm Thị mới tặng Miêu Miêu khi nãy.

“Cũng được. Nhưng cô phải oản tù tì thắng hai cô kia đã.”

Miêu Miêu vừa lật mấy viên đá nóng trong chậu than vừa nói. Nếu chỉ vì cây trâm mà ba người cãi nhau ỏm tỏi thì phiền phức lắm. Huống hồ, nếu Hồng Nương biết Miêu Miêu tự tiện tặng thứ này cho người khác, đảm bảo sẽ “thưởng” cho Miêu Miêu một cú đánh vào gáy nữa cho xem. Thị nữ trưởng ra tay nhanh nhẹn lắm.

Miêu Miêu dự định sau khi kì hạn hai năm phục dịch kết thúc sẽ lập tức trở về phố hoa, nên chuyện thắng tiến hay lùi kéo gì đó chẳng liên quan gì tới cô cả.

Và quan trọng hơn là...

(Thà ở lại cung Thủy Tinh làm tôi tớ, còn hơn bị loại người đó sai tới sai lui.)

Ánh mắt Miêu Miêu lúc này như đang nhìn một con ve sầu vừa mới chết.

Đúng lúc ấy...

“Tiểu cô nương, xin hãy nhận lấy.”

Đầu tiên, cô nghe thấy một giọng nam trầm thấp vang lên, sau đó, một cây trâm xuất hiện trước mắt. Viên san hô nhỏ màu hồng đào treo ở đầu cây trâm đang khẽ rung đưa.

Miêu Miêu ngước lên và thấy một anh chàng cao to, mặt mũi anh tuấn, sắc sảo, đang mỉm cười thân thiện.

Người này trông còn trẻ, chưa để râu. Tuy diện mạo có thể coi là một mỹ nam tử, nhưng Miêu Miêu có sức đề kháng quá mạnh trước những nụ cười ngọt ngào như vậy, nên cô chỉ nhìn đáp lại anh ta mà không có cảm giác gì.

Viên quan võ có vẻ đã nhận thấy phản ứng của đối phương hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình, nhưng lại không thể rút tay về. Anh ta đang chùng hai chân mà đứng, dùng mũi chân giữ thăng bằng, nên chân có hơi run.

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhận ra mình đang khiến người này rơi vào tình cảnh rất khó xử.

“Xin đa tạ.”

Sau khi Miêu Miêu nhận lấy cây trâm, chàng trai liền lộ vẻ mặt nom như chú chó con vừa được chủ nhân khen ngợi.

Không hiểu sao trông giống giống một chú chó lai, Miêu Miêu nghĩ.

“Vây nhé! Xin được chỉ giáo nhiều! Tại hạ tên là Lí Bạch.”

(Chắc là chúng ta cũng không gặp lại lần hai đâu.)

Chú chó bự hình người vẩy tay, hình như trên đai lưng còn đang gài hơn chục cây trâm khác. Hẳn là anh ta không muốn bất cứ cung nữ nào phải chịu tội nhục khi không nhận được quà, nên mới đi khắp nơi phân phát như vậy? Đúng là hào hiệp.

(Nếu là vậy thì mình thật có lỗi với anh ta.)

Khi Miêu Miêu đang ngắm nghía cây trâm gắn viên san hô màu hồng đào thì...

“Người ta đưa cho cô à?”

Nhóm Quý Viên đi tới. Trên đai áo gài đầy chiến lợi phẩm.

“Kiểu như quà an ủi vì đã tham gia thôi.”

Miêu Miêu lãnh đạm nói. Chắc đây là quà xã giao dành cho tất cả những cung nữ lẻ loi một mình, không được ai chú ý.

Đúng lúc này, từ phía sau bỗng có giọng nói vang lên.

“Chỉ có thể thì cũng hơi lẻ loi nhỉ?”

Đó là một giọng nói cao quý rất quen tai.

Miêu Miêu quay lại và nhìn thấy một bộ ngực to tròn... Nhăm, nhìn thấy Lê Hoa phi đứng đó.

(Nương nương đã mập ra một chút rồi.)

Mặc dù vậy, vẫn chưa bằng được cơ thể đầy đặn nở nang ngày trước. Tuy thế, chút dấu vết u sầu còn sót lại càng tôn lên vẻ đẹp của Lê Hoa phi. Nàng mặc váy màu lam đậm, áo màu thiên thanh, khoác khăn choàng màu xanh lơ.

(Mặc vậy có thấy lạnh không ta?)

Đã là người của Ngọc Diệp phi, Miêu Miêu không thể giúp đỡ Lê Hoa phi được.

Sau khi rời khỏi cung Thuỷ Tinh, cô chỉ nghe nói sơ qua về bệnh tình của Lê Hoa phi từ chỗ Nhâm Thị.

Cô biết rằng dù mình có đến tận tẩm cung thăm hỏi cũng sẽ bị thị nữ đuổi ra khỏi cửa.

“Nương nương, đã lâu không gặp.”

Miêu Miêu hành lễ đúng theo những gì Hồng Nương đã dạy.

“Đã lâu không gặp.”

Miêu Miêu vừa ngẩng mặt lên đã thấy Lê Hoa phi chạm vào tóc mình.

Lại giống như Nhâm Thị lúc trước, một thứ gì đó cắm lên đầu cô.

Nhưng lần này không đau. Vật nào đó được nhẹ nhàng ghim vào búi tóc của Miêu Miêu.

“Vậy nhé, bảo trọng.”

Lê Hoa phi phớt lờ thị nữ bên cạnh đang há hốc mồm kinh ngạc, thanh lịch rời đi.

Các thị nữ của cung Phi Thuý cũng sững sờ, ngây người tại chỗ.

“Ôi trời. Phên này Ngọc Diệp nương nương chắc hẳn không chỉ giận dữ thôi đâu.”

Anh Hoa gầy gầy phần trang trí trên cây trâm với vẻ mặt ngao ngán.

Trên đầu Miêu Miêu lủng lẳng sợi châu nổi ba viên pha lê màu hồng.

Đến chính Ngọ, Miêu Miêu thay Hồng Nương, đứng sau lưng Ngọc Diệp phi hầu nương nương dùng bữa.

Nghe lời khuyên của Anh Hoa, Miêu Miêu trước hết đem ba cây trâm trên đầu giắt vào đai lưng. Vì thứ Ngọc Diệp phi ban cho Miêu Miêu là vòng cổ, nên cài một cây trâm cũng được thôi, nhưng thế lại thành ra phân biệt cao thấp với những cây không được cài. Làm thị nữ lúc nào cũng phải cân nhắc ánh nhìn xung quanh để mà cư xử, thật là phiền toái.

Miêu Miêu đưa mắt quan sát từ vị trí thượng toạ cho đến khắp các chỗ ngồi khác trong yến tiệc, cảm thấy cảnh tượng cực kì hoành tráng.

Dãy bàn phía Tây là của các quan võ, dãy bàn phía Đông là của các quan văn. Chỉ khoảng hai phần mười số người ở đó là được ngồi bàn dài, còn lại đều đứng ngay hàng thẳng lối. Phải duy trì tư thế này trong suốt mấy tiếng liền, chắc hẳn còn khổ hạnh hơn cả mấy thị nữ ở phía sau.

Cao Thuận cũng ngồi bên quan võ. Cô đã biết rằng người đó có danh phận hơn mình nghĩ, nhưng vẫn ngạc nhiên khi một hoạn quan ngồi đấy mà không hề gây ra cảm giác sai trái chút nào.

Anh chàng cao to vừa rồi cũng ngồi ở khu vực đó. Tuy xét về thứ bậc thì thấp hơn Cao Thuận nhiều, nhưng nhìn vào tuổi tác, chắc cũng được coi là tuổi trẻ tài cao.

Bất ngờ là không thấy Nhâm Thị đâu cả. Một kẻ gây loá mắt như vậy đáng lẽ liếc một cái phải thấy ngay.

Dù sao Miêu Miêu cũng chẳng có việc gì cần tìm hẵn, nên cô quyết định chuyên tâm vào việc của mình.

Thứ đầu tiên được dâng lên là rượu khai vị. Rượu đựng trong bình thủy tinh, lần lượt được rót vào chén bạc.

Miêu Miêu chậm rãi lắc lắc chén rượu, dùng mắt thường xác nhận những phần rượu tiếp xúc với ánh sáng có chuyển sang màu sẫm hay không.

Nếu có thạch tín, đồ bạc sẽ dần chuyển sang màu đen.

Miêu Miêu vừa từ tốn lắc rượu, vừa ngửi mùi hương, sau đó nhấp một ngụm nhỏ. Tuy đã biết là không có độc, nhưng nếu không nuốt xuống thì sẽ không được công nhận là thử độc. Cô nuốt đánh ực, coi như cho nhuận họng, sau đó tráng miệng bằng nước lọc.

(Ơ kìa?)

Dường như mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía cô.

Những người thử độc khác thậm chí còn chưa uống.

Sau khi thấy Miêu Miêu hoàn toàn không sao, bọn họ mới run rẩy bưng chén rượu lên uống một ngụm.

(Ừ nhỉ, cũng bình thường thôi.)

Ai cũng sợ chết.

Nếu có kẻ bằng lòng làm tốt thí trước, sau khi xác nhận người đó không sao rồi mới nếm thử, đương nhiên là sẽ an toàn hơn hẳn rồi.

(Nhưng để hạ độc trong yến tiệc thì chắc chỉ có loại độc có tác dụng tức thì thôi.)

Trong số những người này, chỉ có một mình Miêu Miêu là thích nuốt độc dược, thuộc loại người hiếm có khó tìm trên thế gian này.

(Nếu chẳng nào cũng phải nuốt chất độc, ước gì được ăn cá nóc. Nhất là loại xúp có nội tạng được khéo léo trộn vào.)

Miêu Miêu mê mẩn cái cảm giác tê tê nơi đầu lưỡi khi ăn cá nóc. Để được thưởng thức cảm giác đó, không nhớ Miêu Miêu đã phải nôn mửa với rửa ruột bao nhiêu lần. Bình thường, cô thường xuyên hấp thu chất độc để cơ thể quen với chúng, nhưng riêng cá nóc thì gần như là món khoái khẩu vậy. Nhân tiện, cô cũng biết loại độc tố này dù có ăn bao nhiêu thì cơ thể cũng không thể thích ứng được.

Trong lúc nghĩ ngợi mấy chuyện đó, Miêu Miêu chợt chạm mắt với thị nữ vừa mang đồ ăn tới. Khoé miệng Miêu Miêu nhếch lên. Hình như cô đang nhăn nhó cười một cách quái gở, khiến thị nữ kia sợ chết khiếp.

Miêu Miêu vỗ vỗ hai má, đưa gương mặt trở về với vẻ lãnh đạm thường ngày.

Món ăn tiếp theo được dâng lên là món yêu thích của Hoàng đế, thỉnh thoảng được phục vụ trong bữa ăn khuya.

Dường như bữa ăn được phía hậu cung chuẩn bị. Vẫn giống với mọi lần.

Những người thử độc khác đồng loạt ngó Miêu Miêu lom lom. Để họ khỏi phải sốt ruột, cô nhanh nhẹn động đũa.

Món cá thái sợi kèm rau.

Người thử độc nghĩ bụng rằng, Hoàng đế tuy là một ông chú háo sắc, nhưng nếp ăn uống lại lành mạnh không ngờ.

(Món ăn sai rồi.)

Miêu Miêu phát hiện ra phần thịt cá khác với mọi khi. Bình thường, món này phải dùng cá thu, nhưng lần này lại thay bằng sứa.

Không thể có chuyện ngự trù nhằm lẫn công thức chế biến món ăn yêu thích của Hoàng đế. Nếu có sai khác thì hẳn là món làm riêng cho phi tần nào đó đã được mang ra.

Ngự trù tại Thượng thực của hậu cung tay nghề cực cao, dù cùng là một món ăn, nhưng đều sẽ phân biệt riêng rẽ món ngự dụng và món dành cho phi tần. Trong thời gian Ngọc Diệp phi vẫn còn đang cho con bú, Thượng thực thường dâng lên những món ăn lợi sữa.

Sau khi công đoạn thử độc kết thúc, thấy tất cả đều ăn món khai vị này một cách bình thường, chứng tỏ nhằm lẫn nằm ở khâu dâng thức ăn lên. Trong khi đó, Lí Thụ phi thiếu tinh ý lại đang tái mét cả mặt.

(Dụng phải món gì không thích ư?)

Dù sao trước mặt cũng là món Hoàng đế yêu thích, ai cũng phải ăn hết, không được phép để thừa.

Lí Thụ phi đành cố gắng nuốt. Đầu đưa gắp miếng cá thu run lên bần bật.

Nhìn ra sau, Miêu Miêu thấy thị nữ phụ trách thử độc của Lí Thụ phi đang nhắm mắt, môi run run. Thấy đôi môi đó thoáng cong lên, cô hiểu ra ngay lập tức.

Cô ta đang cười.

(Nhìn phải cảnh khó chịu mất rồi.)

Miêu Miêu đưa tầm mắt trở lại đằng trước, nhận món tiếp theo.

•§•

Giá mà là yến tiệc bình thường thì hay biết mấy.

Lí Bạch cảm thấy không thể hoà hợp nổi với những con người cao quý đứng trên đài cao nhìn xuống muôn dân bách tính.

Giữa cái rét căm căm, gió thốc buốt xương thể này mà bày vẽ yến tiệc ngoài trời, có gì lạc thú ở đây cơ chứ?

Không, nếu là tiệc rượu bình thường thì vẫn còn tốt chán. Giá được phỏng theo các bậc cổ nhân, cùng bạn tâm giao chè chén rượu thịt giữa vườn đào, đó lại là lạc thú kiếp nhân sinh.

Nhưng, nếu là yến ẩm với bậc đức cao vọng trọng thì lúc nào cũng có độc sát song hành.

Dù là yến tiệc có vô vàn nem công chả phượng, tay gấu chân voi, được chế biến với đủ loại trù kĩ bí truyền, chờ thử độc xong cũng trở nên nguội lạnh, bao nhiêu mỹ vị cũng sụt giảm nửa phần.

Lí Bạch không có ý trách cứ những người thử độc, chỉ là mỗi lần bọn họ sợ hãi đến nổi mặt mày tái mét, chậm chậm run rẩy nuốt thìa vào miệng, nhìn thôi cũng thấy đau dạ dày.

Hắn nghĩ rằng hôm nay lại phải trải qua cả một quãng thời gian phí hoài vô ích.

Thế nhưng, hình như lần này có chút khác biệt.

Bình thường, những người thử độc đều vừa nhìn nhau vừa đùn đẩy thứ tự nếm đồ ăn.

Thế mà hôm nay lại có một người thử độc đặc biệt dũng cảm.

Đó là thị nữ nhỏ nhắn phụ trách thử độc cho Quý phi. Người này chẳng buồn liếc mắt nhìn người khác lấy một lần, cứ thế lắc chén rồi nhấp luôn một ngụm rượu khai vị.

Cô từ từ nuốt ngụm rượu xuống, sau đó súc miệng, điềm nhiên như không.

Đang trầm nghĩ hình như từng thấy người này ở đâu rồi, Lí Bạch nhận ra đó là một trong những cung nữ hắc đã tặng trà. Cô gái này tướng mạo thường thường, ngũ quan đoan chính, nhưng lại thiếu nét đặc trưng. Giữa hậu cung mỹ nữ nhiều như mây này, chỉ e là chìm ngấm.

Nhưng, dù mang gương mặt có phần vô cảm, cô nương ấy lại sở hữu nhãn lực dễ dàng áp chế được người khác.

Vốn tưởng là một cô gái lăm lì không thân thiện, ai dè biểu cảm lại phong phú thế này.

Đang không thấy có biểu cảm gì, bỗng nhiên lại cười nhản nhở không rõ nguyên do, thoắt cái đã trở về như ban đầu, rồi lại đổi sang vẻ mặt chán ghét.

Dù vậy, cô vẫn thản nhiên thử độc như thể coi đó là chuyện hiển nhiên, thật vô cùng kì quặc.

Tiếp theo sẽ là vẻ mặt gì đây? Vừa hay, có thể quan sát cô gái này để giải khuây cũng được.

Cô gái nhận lấy chén canh, cầm thìa lên múc. Cô dùng mắt kiểm tra một chút trước, sau đó chậm rãi đặt thìa canh lên đầu lưỡi.

Cô nương nọ đột ngột mở to mắt, sau đó bất ngờ nở một nụ cười mơ màng đầy say mê.

Hai má cô ửng đỏ, mắt ngấn lệ long lanh. Đôi môi nhếch lên thành đường cong, cánh môi hơi hé mở, hàng răng trắng bóng cùng đầu

lưỡi ướt át đang lấp ló.

Bởi thế, nữ nhân thật là đáng sợ.

Cái dáng vẻ liếm đi chút nước canh thừa dính trên môi kia, có thể nói là sánh ngang với nụ cười ngọt ngào như trái chín của danh kĩ đầu bảng.

Rốt cuộc món ăn ấy ngon đến mức nào vậy?

Trong món đó chứa thứ gì mà có thể khiến một cô nương bình thường trở nên kiêu diễm đến nhường này? Hay là do cô vừa mới được nếm kì nghệ ảo diệu của ngự trù chốn cung đình?

Khi Lí Bạch nuốt nước bọt đánh ực một cái, cô nương kia liền làm một việc mà không ai có thể tin nổi.

Cô rút một chiếc khăn ra từ trong ngực áo, áp lên miệng, nhổ miếng canh vừa ăn.

“Canh này có độc.”

Khuôn mặt của thị nữ kia lại trở về với vẻ bình thản, không cảm xúc như ban đầu. Sau khi hoàn thành chức trách, cô liền biến mất ra sau tấm màn trướng.

Nhốn nháo nổi lên, báo hiệu sự kết thúc của buổi yến tiệc này.

Chương 19

SAU NGÀY HỘI

“Đúng là một người thử độc hăng hái.”

Miêu Miêu đang ngăn người ra sau khi súc miệng thì viên hoạn quan rảnh rỗi xuất quỹ nhập thần nọ bỗng nhiên xuất hiện.

Đã chạy đến nơi cách xa yến tiệc như vậy mà không ngờ hẳn vẫn tìm ra. Vừa rồi, sau khi ăn thử món canh được dâng lên sau món cá thái sợi, phát hiện món ăn đã bị bỏ độc, Miêu Miêu bèn nhổ canh ra rồi rời khỏi yến tiệc ngay lập tức.

(Thị nữ mà làm vậy chắc hẳn sẽ bị quở trách.)

Kì thực, Miêu Miêu có thể xử trí ôn tồn hơn, nhưng vừa rồi, cô không giữ được bình tĩnh. Lâu lắm rồi không được nếm món độc được nào ngon lành và êm dịu như thế, Miêu Miêu suýt nữa đã nuốt ngậm canh. Người thử độc mà lại ăn thức ăn có độc một cách ngon lành tức là không hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy, Miêu Miêu đành phải rời khỏi đó.

“Chúc một ngày tốt lành, Nhâm Thị đại nhân.”

Miêu Miêu muốn đáp lại với vẻ mặt không cảm xúc thường ngày, nhưng dư vị của độc tố khiến biểu cảm trên mặt cô có phần thả lỏng.

Cảm giác cứ như Miêu Miêu đã đáp lại Nhâm Thị với một nụ cười tươi tắn, điều đó làm cô không khỏi bức mình.

“Kẻ có tâm trạng tốt là người đấy chứ.”

Nhâm Thị bỗng nhiên túm lấy tay Miêu Miêu. Không hiểu sao trông hẳn có vẻ như đang bức bối.

“Đại nhân làm gì vậy?”

“Đương nhiên là tới Thái y viện. Trúng độc còn ra vẻ không sao, người nghĩ đây là chuyện đùa à?”

Thực ra, Miêu Miêu thực sự không sao cả. Chỉ có chút xú độc như vậy, miễn không nuốt xuống thì chẳng có vấn đề gì.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phun ngụm canh đó ra mà nuốt xuống thì không biết bây giờ sẽ thế nào?

Nổi tò mò dâng lên, khiến cô ngứa ngáy.

Nếu làm vậy, chắc hẳn bây giờ, toàn thân cô đang tê dại.

(Giá mà lúc đó mình cứ thế nuốt luôn.)

Ít nhất thì mong là sẽ được ban thưởng chỗ canh thừa còn lại.

Nghĩ vậy, Miêu Miêu bèn dò hỏi Nhâm Thị.

“Người bị thiếu năng à!?”

Kết quả, Nhâm Thị sững sốt kêu lên.

“Xin hãy nói là ‘có chí tiến thủ’ đi ạ.”

Thôi được, bình thường thì có lẽ chẳng ai cần cái loại “chí tiến thủ” này.

Nói mới thấy, Nhâm Thị bình thường luôn sáng chói quá mức cần thiết, nhưng lúc này lại có chút khác thường.

Trên búi tóc hắc cài một cây trâm mới, trên người vẫn mặc bộ y phục thượng hạng không khác lúc vừa rồi.

Không đúng, vạt áo hơi bung ra. Nói cách khác, ban nãy đã xảy ra chuyện gì khiến y phục của hắc xộc xệch? Thì ra là thế. Ra là vậy. Ôi

cái tên bại hoại này. Chắc hẳn là lấy cơ trời lạnh, hẳn đã đi làm chút việc đổi phong bại tục để sưởi ấm thân thể rồi.

Giọng nói vốn ngọt ngào như cam lộ, nay hơi khàn khàn, nụ cười ôn nhu thường trực cũng không thấy đâu nữa.

(Hoá ra còn có thể điều chỉnh được hào quang chói lọi trên người như vậy.)

Hay là do mây mưa quá độ nên mệt mỏi? Lí do hẳn không tham dự yến tiệc vừa rồi có khi nào là vì bận đi lừa gạt cung nữ, quan văn, quan võ hay hoạn quan gì đó để hú hí, hoặc không thì là bị người ta lừa đi hú hí mất tiêu.

Cứ coi là vậy đi.

Trẻ tuổi khí vượng, tràn trề tinh lực quá.

(Nhưng mà như bây giờ có vẻ tốt hơn.)

Tuy vẫn là một tên tiểu sinh tuần tú như trước, nhưng hiện giờ nom đúng với tuổi hơn. Không, phải nói là trông có phần trẻ hơn nhiều.

Hay là gửi lời đến Cao Thuận, lần sau nếu Nhâm Thị muốn tới tìm, chi bằng cứ mây mưa một phen đi rồi hẵng tới.

Không bàn đến chuyện Cao Thuận có chịu nghe hay không.

“Tại người lúc rời đi trông vẫn có vẻ bình an vô sự, nên có kẻ hoài nghi phải chăng thức ăn vốn không có độc, cuối cùng đã lỡ ăn mất rồi.”

“Là tên đàn độn nào thế ạ?”

Độc dược có nhiều chủng loại khác nhau. Có loại sau khi ăn xong một lúc lâu, độc tính mới phát tác.

“Một vị đại thần, đang tê cứng người ở đằng kia. Vì vậy mà bên đó đang loạn lắm.”

Thì ra là thế. Vậy thì đáng lo ngại cho tương lai của xã tắc rồi.

“Đúng là cơ hội hiếm có, nếu có thể, xin thỉnh vị đại nhân đó nuốt thứ này vào.”

Miêu Miêu lần mò ngực áo, rút ra một chiếc túi vải. Đó là thuốc kích nôn cô lót dưới ngực áo, thứ cô điều chế tối hôm qua.

“Thuốc này nô tì điều chế cực mạnh, có thể nôn đến mức ruột gan lộn ngược ra ngoài.”

“Trời, thế thì là độc dược rồi còn gì.”

Nhâm Thị nói với giọng bất lực.

“Ở đó cũng có Thái y mà. Cứ giao cho Thái y, không sao hết.”

Miêu Miêu chợt nhớ đến một chuyện, bèn dừng bước.

“Sao vậy?”

“Nô tì có chuyện muốn nhờ. Đại nhân có thể dẫn một người tới gặp nô tì được không ạ?”

Miêu Miêu có chuyện nhất định phải làm cho rõ ràng. Vì vậy, cô cần nhân vật đó đến đây.

“Rốt cuộc đó là ai vậy?”

Nhâm Thị nhíu mày, nghiêng đầu hỏi.

“Xin đại nhân mời Đức phi nương nương đến đây được không ạ?”

Miêu Miêu nghiêm túc nói.

Lí Thụ phi được mời tới, vừa nhìn thấy Nhâm Thị đã mỉm cười rạng rỡ, còn thấy Miêu Miêu thì thái độ trở nên khinh khỉnh với hàm ý “nha đầu nào đây”. Không biết có phải do phẫn khích quá hay không mà nàng ta cứ liên tục dùng tay phải xoa xoa bên tay trái.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn là con gái.

Đáng lẽ bọn họ định đến Thái y viện, nhưng do vị quan lớn ngốc nghếch kia mà nơi đó đã chật kín người, nên bất đắc dĩ đành phải tới một thư phòng không ai sử dụng. So sánh thế này thì thấy giữa hậu cung và những nơi khác có kiến trúc rất khác biệt. Trong gian phòng lớn giản dị, không trang hoàng hoa lệ, Lí Thụ phi lộ vẻ mặt dỗi hờn.

Thị nữ theo hầu Lí Thụ phi vốn rất đông, nhưng Miêu Miêu đã nhờ Cao Thuận cho họ lui đi, chỉ giữ lại đúng một người.

Miêu Miêu uống thuốc giải độc cùng nước lã đun sôi để nguội. Kì thực, không uống thuốc cũng chẳng sao, nhưng Miêu Miêu bị nói là phải uống để đề phòng, và lại cô cũng có hứng thú với thuốc do người khác điều chế, nên đã vui vẻ nuốt. Cái được gọi là thuốc giải độc, thực ra chỉ là thuốc kích nôn, khiến người bệnh nôn hết tất cả mọi thứ trong dạ dày ra cho sạch ruột. Bởi vậy, Miêu Miêu nôn thốc nôn tháo, nôn đến sưng cả người. Nhâm Thị nhìn Miêu Miêu chăm chú bằng ánh mắt hồ nghi khi cô vừa nôn vừa lộ vẻ mặt đầy thoải mái. Quả nhiên là một tên thất lễ, ai lại đi nhìn chăm chăm cảnh nôn mửa của một cô nương trẻ tuổi bao giờ.

Khác với lão lang băm, quan ngự y ở nơi này có tay nghề xuất chúng.

Miêu Miêu đi đến trước Lí Thụ phi hành lễ với vẻ mặt vui sướng. Lí Thụ phi nhìn lại Miêu Miêu bằng nửa con mắt.

“Xin thất lễ.”

Miêu Miêu lại gần Lí Thụ phi.

“!?”

Cô nắm lấy cánh tay trái của vị phi tử, vén tay áo lên. Cánh tay mềm mại trắng nõn như ngọc liền lộ ra.

“Quả nhiên là vậy.”

Đúng như Miêu Miêu đoán.

Trên da thịt vốn mềm mại nơi cánh tay, nổi lên những vết mẩn đỏ.

“Có vài loại thủy hải sản nướng nướng không thể ăn được, phải không ạ?”

Câu hỏi ấy làm Lí Thụ phi cúi gằm.

“Thế này là sao?”

Nhâm Thị khoanh hai tay trước ngực và hỏi.

Chẳng biết từ khi nào, cái vẻ tao nhã tựa tiên nữ lại toát ra. Nhưng không còn nụ cười giả lả như lúc bình thường nữa.

“Có một số người không thể ăn được một vài loại thức ăn. Ngoài thủy hải sản, còn có trứng, bột mì, chế phẩm từ sữa, vân vân. Ví dụ như nô tì, không ăn được kiều mạch.”

Nhâm Thị và Cao Thuận lộ rõ nét bàng hoàng, như thể muốn nói “nhưng vừa rồi ngươi còn ăn độc dược mà mặt không đổi sắc”.

(Kệ tôi đi.)

Miêu Miêu cũng từng cố gắng thích ứng với nó, song lần nào khí quản cũng bị co lại, dẫn đến khó thở. Vốn dĩ, sau khi ăn và hấp thụ từ dạ dày thì sẽ phát ban, nên khó có thể điều chỉnh được phân lượng cho hợp lí, cũng chậm phục hồi. Vì vậy mà cô đã từ bỏ ý định.

Nếu có cơ hội, cô cũng muốn tiếp tục thử thách với món này, nhưng trong hậu cung chỉ có lão lang băm, e là không thử được.

“Sao người biết?”

Lí Thụ phi sợ sệt mở miệng nói.

“Xin phép hỏi nương nương một câu trước, hiện giờ nương nương cảm thấy bụng dạ thế nào? Liệu có cảm giác buồn nôn hay co thắt gì không?”

Nếu nương nương không ngại, nô tì có thể điều chế thuốc xổ...
Nghe vậy, Lí Thụ phi lắc đầu thật mạnh.

Nói chuyện này trước mặt vị thần tiên mà người ta mến mộ thì đúng là độc ác. Thực ra, đây chỉ là một đòn trả thù nho nhỏ của Miêu Miêu.

“Vậy mời nương nương ngồi xuống nghe nô tì nói.”

Người đàn ông chu đáo không thể xem mặt mà bắt hình dong Cao Thuần kéo ghế cho Lí Thụ phi ngồi.

“Thức ăn của nương nương và của Ngọc Diệp nương nương đã bị tráo đổi. Ngọc Diệp nương nương không kiêng kị món gì, nên đáng lẽ, thức ăn của Ngọc Diệp nương nương cũng phải giống như ngự thiện của Hoàng thượng.”

Thế nhưng, cả món thứ nhất và món thứ hai đều sử dụng nguyên liệu khác nhau.

“Có phải nương nương không ăn được cá thu và bào ngư?”

Lí Thụ phi liền gật đầu.

Miêu Miêu không bỏ lỡ dáng vẻ hoảng hốt của thị nữ đứng sau lưng vị phi tử này.

“Chỉ có những người thực sự không ăn được vài loại thức ăn mới hiểu, đây không phải là vấn đề kén cá chọn canh. May mà lần này chỉ phát ban, chứ nếu tình hình nghiêm trọng, còn có thể bị khó thở, thậm chí dẫn đến suy tim. Nói cách khác, nếu có kẻ biết chuyện này mà vẫn cố ý khiến nương nương ăn phải những thứ đó thì cũng chẳng khác gì hạ độc.”

Những người xung quanh lập tức phản ứng lại với từ “hạ độc” cực kì nhạy cảm.

“Có lẽ Lí Thụ nương nương không muốn làm mọi người mất hứng, nên không dám nói ra, nhưng đây là hành vi vô cùng nguy hiểm.”

Miêu Miêu vờ như vô ý, tầm mắt dừng lại ở giữa vị phi tử và thị nữ.

“Tuyệt đối đừng bao giờ quên điều đó.”

Miêu Miêu nói ra lời cảnh báo, không hướng tới cụ thể một ai.

Ngừng lời một lát...

“Cũng mong đại nhân nhắc nhở tì nữ dâng thiện hằng ngày.”

Miêu Miêu nói tiếp với Nhâm Thị, nhưng dường như Lí Thụ phi cùng thị nữ không còn tâm trí đâu để mà nghe nữa.

Miêu Miêu nhắc lại tính nguy hiểm của việc này với ả thị nữ, viết ra cách xử trí nếu tình huống không may xảy ra rồi giao cho ả.

Ả thị nữ sắc mặt tái nhợt, run rẩy gật đầu.

(Đe dọa thế này chắc đủ rồi.)

Thị nữ được dẫn tới chính là nữ nhân phụ trách việc thử độc.

Là kẻ đã mỉm cười khi đó.

Sau khi Lí Thụ phi rời đi, Miêu Miêu phát hiện ra bầu không khí nhẽo nhột phía sau, cùng một bàn tay vươn đến chạm vào vai mình.

Ánh mắt Miêu Miêu trở nên lạnh lùng đến mức ánh mắt nhìn sâu bọ trông còn thân thiện hơn nhiều.

“Nô tì thân phận thấp hèn, đại nhân có thể đừng chạm bàn tay cao quý đó vào nô tì có được không ạ?”

Cô truyền đạt cho gã này một cách vòng vo rằng: bớt sờ mó giùm cái.

“Đúng là chỉ người mới dám nói những lời này.”

“Đó là do mọi người khách sáo với đại nhân thôi.”

Miêu Miêu mau chóng né xa khỏi Nhâm Thị.

Giọng nói ngọt phát ngấy đó khiến dạ dày người ta nhộn nhạo, làm Miêu Miêu buông tiếng thở dài, chỉ muốn tìm đến loại nước giải khát mát lạnh sảng khoái Cao Thuận, thế nhưng, người thuộc hạ trung thành đó lại nhìn cô với ánh mắt cầu xin “làm ơn nhìn thêm một chút”.

“Bây giờ, nô tì phải về bẩm báo với Ngọc Diệp nương nương.”

“Tại sao người muốn giữ riêng thị nữ thử độc kia ở lại với nương nương?”

Nhâm Thị thành linh nói thẳng vào đề.

Đã bảo tên này thật khó nhìn mà.

“Ý đại nhân là sao? Nô tì không hiểu.”

Miêu Miêu thản nhiên trả lời.

“Người cho rằng đó thực sự là do sai sót của thị nữ dâng thức ăn à?”

“Chuyện này, nô tì cũng không biết.”

Miêu Miêu giả ngu.

“Ít nhất hãy trả lời bản quan câu này. Vậy là, người bị hạ độc chính là Đức phi có phải không?”

“Nếu như trong các đĩa thức ăn khác đều không có độc.”

Thì đúng là vậy đấy.

Thấy Nhâm Thị rơi vào trầm tư, Miêu Miêu lui ra khỏi phòng, dựa lưng vào vách tường, thở một hơi dài thượt.

Chương 20

NGÓN TAY

Ngay khi vừa trở về cung Phỉ Thuý, Miêu Miêu lập tức được mọi người xúm lấy chăm nom từng li từng tí.

Không phải gian phòng nhỏ hẹp hằng ngày, mà cô được ở trong một gian phòng trống khác, trên giường lớn có chăn ấm nệm êm thượng hạng. Miêu Miêu còn chưa kịp phản ứng, đã bị mọi người ép thay quần áo rồi tống vào phòng.

Chăn nệm bằng vải bông thượng hạng, chênh lệch một trời một vực với mấy tấm chiếu cói xếp chồng lên nhau thành nệm giường mà cô vẫn hay nằm.

“Thuốc cũng đã uống rồi, thật sự không có gì đáng ngại cả.”

Nói là thuốc, nhưng thực ra chỉ là thuốc kích nôn, có điều, không cần phải nói kĩ như vậy làm gì.

“Cô nói cái gì vậy? Vị đại nhân kia uống có một ngụm canh thôi mà tình hình nghiêm trọng lắm đó, làm gì có chuyện chỉ cần nôn ra là sẽ không sao.”

Anh Hoa lo lắng đắp một chiếc khăn ấm lên trán Miêu Miêu.

(Đại thần gì mà ngu ngốc quá vậy.)

Không biết ông ta đã nôn ra hết chưa, được sơ cứu như thế nào rồi?

Bất kể Miêu Miêu tò mò như thế nào, hiện giờ có lẽ cô cũng không sao thoát khỏi đây được, đành bất đắc dĩ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hôm nay đúng là một ngày dài mà chẳng được cái việc gì cả.

Miêu Miêu có vẻ đã thấm mệt, ngủ liền một mạch đến tận giữa trưa mới tỉnh.

Là một thị nữ, ngủ dậy muộn như vậy thật không nên. Miêu Miêu rời giường, thay quần áo, rồi quyết định đi tìm Hồng Nương.

(Trước đó...)

Cô trở về phòng riêng, tìm loại phấn mình vẫn thường dùng. Nói là phấn, nhưng không phải loại phấn trang điểm màu trắng toát mọi người hay dùng, mà là loại phấn cô sử dụng để vẽ tàn nhang.

Miêu Miêu lấy một tấm đồng đã được mài nhẵn và đánh bóng để làm gương soi, dùng đầu ngón tay chấm nhẹ lên vùng có vết xăm trên mặt. Đặc biệt vùng quanh mũi là bôi dày nhất.

(Giờ mà để mặt mộc thì cũng lằng nhằng.)

Phải giải thích hết cái này đến cái khác, thật là phiền phức.

Miêu Miêu cũng đã nghĩ hay cứ bảo là mình đã trang điểm để che tàn nhang cho xong, nhưng như thế lại thấy ngượng ngượng. Tám chín phần mười là người ta sẽ phản ứng như thế cô mới lần đầu biết cách làm con gái.

Bụng hơi đói, cô liền ăn một chiếc bánh trung thu từ phần điểm tâm còn thừa. Nếu có thể, cô còn muốn đi tắm, lau chùi cơ thể một chút, nhưng không có dư dả thời gian. Cô vội vã đến chỗ mọi người.

Hồng Nương đang theo hầu bên cạnh Ngọc Diệp phi, trông nom tiểu công chúa.

Xem ra, Hồng Nương không thể rời mắt khỏi tiểu công chúa hiểu động lê la khắp nơi kia được, lúc thì phải kéo không cho Công chúa bò ra khỏi thảm trải sàn, lúc thì phải giữ ghế dựa sao cho không đổ để Công chúa lấy làm điểm tựa mà tập đứng. Đúng là một nhóc tì nghịch ngợm.

“Nô tì ngủ quên, xin nương nương tha tội.”

Miêu Miêu rạp người hành lễ.

“Hôm nay người có thể nghỉ ngơi thoải mái.”

Ngọc Diệp phi chống tay lên má, nghiêng đầu với vẻ mặt khó xử.

“Sao có thể không biết thẹn như vậy được ạ, xin nương nương cứ tùy ý sai bảo.”

Nói thì nói vậy, thực tế bọn họ vẫn luôn mặc cho Miêu Miêu tự do làm việc, nên cô có mặt ở đây hay không cũng không khác biệt nhiều.

“Tàn nhang...”

Ngọc Diệp phi xoay luôn vào vấn đề mà Miêu Miêu không muốn bị người khác nhắc tới.

“Không có tàn nhang nô tì thấy không quen, có thể cứ giữ nguyên như thế này không ạ?”

“Thôi cũng được.”

Không ngờ Ngọc Diệp phi lại nhượng bộ dễ dàng như vậy.

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn Ngọc Diệp phi.

“Ai cũng gắng hỏi ta rốt cuộc thị nữ kia là ai, làm khó ta một phen đấy.”

“Nương nương tha tội.”

Một thị nữ chẳng những bỗng nhiên nói trong canh có độc, đã vậy còn tự ý rời khỏi yến hội, có lẽ sẽ khiến trong lòng mọi người không được thoải mái. Cứ nghĩ đến việc sẽ bị trách tội, Miêu Miêu lại toát

mồ hôi lạnh, nhưng xem ra nường nường vốn không có ý định trách phạt gì, nên cô có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Khuôn mặt này giờ nhìn qua một cái cũng không nhận ra được, bớt phiền phức cho ta.”

Miêu Miêu cứ tưởng hành động của mình đã đủ khéo rồi, nhưng xem chừng không phải.

Rốt cuộc là sai ở đâu?

“Với cả, Cao Thuận đã tới từ sáng nay, người tính sao? Ta thấy hắc có vẻ nhàn rồi, nên sai hắc đi nhổ cỏ ngoài sân rồi.”

(Nhớ cỏ...)

Người nhờ vả đã quá đáng rồi, mà người làm theo cũng không kém cạnh. Hay là tự nguyện cũng nên?

Miêu Miêu nhớ rõ chức quan của Cao Thuận không hề thấp, nhưng quả nhiên vẫn là một người đàn ông thật thà và chăm chỉ, hắc là được lòng các nàng thị nữ lắm đây. Nhất là Hồng Nường năm nay đã ngoài ba mươi, ánh mắt nhìn người đó cứ như hổ rình mồi. Hồng Nường quá tài năng, nên có lẽ trời sinh đã không hấp dẫn người khác phái. Dung mạo thì xinh đẹp, nhưng tính cách thì lại như thế này.

“Nường nường có thể cho phép nô tì mượn gian phòng khách một chút được không?”

“Được. Giờ ta gọi hắc qua.”

Ngọc Diệp phi đón lấy tiểu công chúa từ tay Hồng Nường.

Hồng Nường liền rời khỏi phòng để đi gọi Cao Thuận.

Miêu Miêu vốn nghĩ để cô tự đi gọi cũng được rồi, nhưng Ngọc Diệp phi lại vươn tay ra giữ cô lại, nên cô đành đến thẳng gian phòng tiếp

khách trong tấm cung.

“Nhâm Thị đại nhân gửi cho cô nương thứ này.”

Đến nơi, Cao Thuận chào hỏi vài câu rồi đặt một bao vải lên bàn.

Mở bao vải ra, Miêu Miêu thấy bên trong là món canh đựng trong bát bạc.

Không phải là bát canh Miêu Miêu đã nếm, mà là bát canh vốn để dâng lên Ngọc Diệp phi.

Rõ ràng hôm qua Nhâm Thị đã từ chối, nhưng cuối cùng vẫn cẩn thận gửi cho Miêu Miêu bát canh này. Một mặt, Miêu Miêu cảm thấy Nhâm Thị làm việc rất có quy củ, mặt khác, cô cũng biết hẳn muốn điều tra gì đó, vì vậy, cô bèn nhận lấy bát canh.

“Xin đừng ăn.”

Cao Thuận nghiêm túc nhìn Miêu Miêu.

“Tiểu nữ sẽ không ăn.”

(Vì đồ bạc dễ bị ăn mòn lắm.)_

Bị oxy hoá rồi, không còn ngon nữa.

Cao Thuận hẳn không biết Miêu Miêu có lí do khác để không ăn, nên vẫn nhìn cô đầy ngờ vực.

Miêu Miêu cẩn thận không chạm tay trực tiếp vào bát và nheo mắt quan sát.

Không phải xem nước canh trong bát, mà là bản thân món đồ đựng này.

“Có nhìn ra được gì không?” Cao Thuận nhòm vào và hỏi.

“Đại nhân cầm thứ này bằng tay không ạ?”

“Không. Ta chỉ lấy thìa múc xem bên trong có phải độc hay không thôi.”

Có lẽ không muốn trực tiếp chạm vào độc, Cao Thuận đã bọc chiếc bát bằng vải chứ không chạm tay vào.

Nghe vậy, Miêu Miêu cười thích thú.

“Thì ra là thế. Xin chờ một lát.”

Miêu Miêu rời khỏi gian phòng khách, đi xuống bếp, lục lọi tìm kiếm rồi lấy ra thứ gì đó.

Sau đó, cô quay lại gian phòng ngủ lúc trước. Cô cúi đầu tạ lỗi với đồng chủ nệm thượng hạng, rạch đường khâu trên tấm chăn ra, moi ra từ bên trong vài thứ, rồi mang trở lại gian phòng khách.

Thứ mà Miêu Miêu mang ra, chính là những cục bông mềm cùng bột trắng.

Miêu Miêu vo tròn bông rồi chấm vào bột, sau đó vỗ nhẹ lên thành chiếc bát bằng bạc.

Cao Thuận nghiêng đầu, lại gần nhìn kĩ.

“Đây là?”

Trên thành bát lưu lại mấy vết bột trắng.

“Đây là dấu tay những người đã chạm vào cái bát này.”

Đầu ngón tay con người rất dễ tiết ra dầu, nếu chạm vào các vật kim loại sẽ để lại dấu vết. Đối với đồ bạc dễ bị ăn mòn thì dấu vết để lại càng rõ ràng hơn.

Trước kia, để đề phòng mấy trò nghịch ngợm của Miêu Miêu, cha cô đã bôi một lớp thuốc màu trên một số chai lọ đặc biệt mà ông cấm không cho cô đụng vào.

Tham khảo từ sự việc đó, Miêu Miêu lạnh trí thử áp dụng cho trường hợp này, không ngờ lại thành công. Nếu bột phấn được nghiền mịn hơn nữa, có lẽ dấu vết sẽ càng hiện lên rõ ràng hơn.

“Chén bát bạc chắc chắn sẽ được lau bằng vải trước khi sử dụng, bởi nếu còn vết xỉn thì có dùng cũng thành vô nghĩa.”

Trên bát đựng thức ăn có dính mấy dấu ngón tay.

Dựa trên vị trí và độ lớn của ngón tay, ít nhất có thể phỏng đoán ra tư thế của người cầm bát.

(Đúng là không phân biệt được mấy dấu tay này...)

“Người bưng bát canh này...”

Mới nói được một nửa, Miêu Miêu bỗng sững người.

Cao Thuận cũng để ý thấy phản ứng đó của cô.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Giờ có cố gắng qua mặt Cao Thuận một cách vụng về cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Tuy những gì cô đã làm để che đậy sự thật hôm qua đều sẽ thành vô ích, nhưng đành chấp nhận thôi. Miêu Miêu khẽ thở dài.

“Có lẽ là có tổng cộng bốn người đã chạm vào cái bát này.”

Miêu Miêu chỉ vào dấu tay màu trắng, tránh không chạm đầu ngón tay lên cái bát.

“Người lau bát sẽ không chạm tay vào bát, bởi vậy, tiểu nữ nghĩ những dẫu tay này là của bốn người, gồm người múc canh, người dâng canh, thị nữ thử độc của Đức phi, và một người chưa rõ danh tính.”

Khuôn mặt góc cạnh của Cao Thuận ngẩng lên hướng về phía Miêu Miêu.

“Vì sao thị nữ thử độc lại động tới bát canh này?”

Nếu có thể, Miêu Miêu không muốn làm dấy lên sóng gió.

Điều đó còn tùy thuộc vào việc người đàn ông kiêu lời này bao dung độ lượng đến đâu.

“Rất đơn giản, bởi vì thị nữ thử độc đã cố ý tráo đổi bát canh này.”

Thị nữ kia biết Đức phi không thể ăn được món gì và cố ý tráo đổi. Hơn nữa, còn có ác ý rõ ràng.

Miêu Miêu đặt bát xuống.

Khuôn mặt hiện lên vẻ chua xót.

“Đó là hành vi bắt nạt.”

“Bắt nạt...”

Cao Thuận lộ vẻ kinh ngạc, dường như không thể tin được.

Đúng vậy. Là thị nữ, sao có thể làm chuyện đó với một phi tử thượng cấp cơ chứ. Không thể nào.

“Đại nhân không thể tin nổi phải không?”

Nếu Cao Thuận không muốn biết, Miêu Miêu cũng không muốn nói. Cô không thích bàn luận sự việc chỉ dựa trên những phỏng đoán chủ

quan. Thế nhưng, để giải thích lí do vì sao thị nữ đó lại chạm vào bát canh này, thì buộc phải nhắc đến.

Miêu Miêu quyết định thẳng thắn nói ra ý kiến của mình, không thêm thắt mấy lời nói dối vụng về để che đậy nữa.

“Cô nương có thể giải thích rõ hơn được không?”

Cao Thuần khoanh tay trước ngực và nhìn cô.

“Tiểu nữ đã hiểu. Nhưng tiểu nữ phải nói trước, đây chỉ là phỏng đoán.”

“Không thành vấn đề.”

Trước tiên, Miêu Miêu bắt đầu phân tích vấn đề từ vị thế đặc biệt của Lí Thụ phi.

Lí Thụ phi tuổi còn nhỏ đã phải trở thành phi tử của Tiên đế, rồi loáng cái lại bị ép phải xuất gia.

Đa số nữ nhân đều được giáo dục rằng, xuất giá thì phải tòng phu, càng là con nhà gia giáo thì càng được dạy những điều như vậy một cách cực kì nghiêm khắc.

Nói cách khác, cho dù là với mục đích chính trị đi chăng nữa, việc Lí Thụ phi tái giá với con trai của vong phu vẫn là hành vi vô đạo đức.

“Đại nhân đã nhìn thấy y phục Lí Thụ phi mặc trong yến tiệc ngoài trời chưa?”

Khi đó, Lí Thụ phi mặc một bộ đồ màu hồng đào rực rỡ không tỏ rõ vị thế của mình.

“...”

Cao Thuần im lặng không nói gì, xem ra lúc ấy xung quanh người này cũng toàn những lời xì xào đánh giá không mấy hay ho.

“Không hiểu quy củ, không biết lớn bé, phải không ạ?”

Thế nhưng, tất cả thị nữ bên cạnh Lí Thụ phi đều mặc y phục có màu trắng làm chủ đạo.

“Thông thường, thị nữ phải có trách nhiệm khuyên can chủ tử mặc y phục sao cho phù hợp, đúng quy củ. Nhưng lúc đó, Lí Thụ phi quả thực trông như trò hề.”

Thị nữ phải tôn chủ tử lên, đây là một trong những điều mà Hồng Nương thường xuyên căn dặn. Và trong yến tiệc ngoài trời, cũng có thể thấy rõ quan điểm ấy từ những lời của Anh Hoa. Để làm nền cho chủ tử, thị nữ phải ăn mặc giản dị.

Nghĩ theo chiều hướng đó thì sẽ rút ra được một góc nhìn khác liên quan đến vụ việc thị nữ hai phe tranh cãi với nhau về phục sức của Lí Thụ phi.

(Thị nữ của Thục phi đã trách mắng những thị nữ không biết điều của Lí Thụ phi.)

Lí Thụ phi tuổi nhỏ vô tri, chắc chắn đã bị đám thị nữ kia tâng bốc lên trời, chọn mặc y phục ấy vì tin rằng nó đẹp.

Không một chút nghi ngờ.

Rõ ràng trong chốn hậu cung, xung quanh toàn kẻ địch, chỉ có thị nữ bên cạnh là có thể đặt niềm tin. Nhưng nếu đám thị nữ lợi dụng điểm này, cố ý làm xấu mặt chủ tử của mình thì...

“Không chỉ vậy, chúng còn cố ý tráo đổi món ăn, làm khó Lí Thụ phi?”

Cao Thuận hỏi để xác nhận.

“Vâng. Nhưng cũng nhờ thế mà nhặt lại được một mạng.”

Độc dược cũng có nhiều chủng loại, có loại độc tính cực dữ dội, nhưng phải sau một khoảng thời gian mới phát tác.

Nói cách khác, nếu không đánh tráo, thị nữ thử độc sẽ tưởng món ăn không sao, và thế là Lí Thụ phi liền ăn phải.

“Thủ đoạn tàn độc quá.”

(Phỏng đoán đến đây là hết.)

Miêu Miêu lại bưng bát lên, chỉ vào dấu vân tay mà nói.

“Đây chắc là vân tay của kẻ đã hạ độc. Tiểu nữ đoán kẻ đó đã giữ thành bát để trộn độc vào canh.”

Không được chạm vào miệng bát, đây cũng là điều cơ bản mà Hồng Nương dạy. Không được dùng ngón tay dơ bẩn, động vào nơi mà môi của quý nhân sẽ chạm vào.

“Diễn giải của tiểu nữ đến đây là hết.”

Cao Thuận xoa cằm, nhìn bát canh bằng bạc.

“Ta có thể hỏi một câu không?”

“Mời đại nhân.”

Miêu Miêu gói lại bát canh vào bao vải và trả cho Cao Thuận.

“Vì sao cô nương lại cố bao che cho thị nữ kia?”

Thấy Miêu Miêu nhìn mình nghi ngại, Cao Thuận bèn nói thêm một câu.

“Ta có chút tò mò.”

“So với phi tần, mạng của thị nữ chỉ là thứ hèn mọn ti tiện mà thôi.”

Huống hồ lại còn là thị nữ thử độc.

Cao Thuận như hiểu được điều Miêu Miêu muốn nói, bèn nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta sẽ lựa lời báo cáo với Nhâm Thị đại nhân.”

“Đa tạ Cao đại nhân.”

Sau khi nhìn Cao Thuận rời đi, Miêu Miêu liền ngồi phịch xuống ghế.

“Đúng thế, phải cảm ơn người ta mới được.”

(Cảm ơn vì đã vất vả tráo đổi hai bát canh.)

Giá mà lúc đó nuốt luôn ngậm canh ấy nhỉ, Miêu Miêu thầm nghĩ.

•§•

“... Là như vậy.”

Thay mặt Nhâm Thị không dứt được ra khỏi công việc, Cao Thuận đến cung Phỉ Thúy nghe ngóng tin tức, sau đó trở về báo cáo lại với chủ nhân.

Thì ra là vậy, Nhâm Thị vuốt ngược tóc mái của mình.

Giấy tờ chất đống trên bàn đang chờ để được đóng dấu. Giữa thư phòng rộng lớn trống trải chẳng có mấy đồ đạc, chỉ có hai người, hần và Cao Thuận.

“Lần nào nghe cũng cảm thấy người rất biết cách nói chuyện đấy.”

“Thế sao?”

Người thuộc hạ với vẻ ngoài cứng cỏi điềm nhiên đáp lại.

“Nghĩ sao cũng thấy nhất định thủ phạm là người trong nội bộ rồi.”

“Từ tình hình mà nói thì quả thực là vậy.”

Cao Thuận cau mày nói. Nói ra rất dễ dàng.

Nghĩ mà đau đầu. Thật chẳng muốn nghĩ nữa.

Suốt từ hôm qua đến giờ, Nhâm Thị chẳng được ngủ nghê chút nào. Thậm chí còn không rảnh để thay quần áo.

Muốn đứng giậm chân cho bõ tức quá đi.

“Đại nhân lại sắp lộ ra bản tính của mình rồi.”

Trên mặt Nhâm Thị không còn vẻ tươi cười ngọt ngào thường thấy, mà là vẻ giận dữ phụng phịu đúng với tuổi đời.

Cao Thuận có vẻ đã biết rõ điều đó.

“Dù sao cũng không có ai khác ở đây, có làm sao đâu?”

Nhâm Thị nhìn thăm dò người thị tòng nghiêm khắc.

“Có vi thần ở đây.”

“Ngươi là hàng dính kèm thôi.”

“Đại nhân, không được.”

Nhâm Thị tính trêu chọc, nhưng hoàn toàn vô dụng trước con người cứng nhắc này.

Được một người chăm nom suốt từ lúc chào đời, đôi khi cũng thật là phiền toái.

“Đại nhân vẫn đang gài cây trâm kia trên đầu kìa.”

Cao Thuận chỉ lên đầu mình.

“Ồi chà, chết dở.”

Đó là kiểu ăn nói mà bình thường hẳn không dùng.

“Bị búi tóc che khuất rồi, chắc không ai phát hiện ra đâu.”

Nhâm Thị rút cây trâm gài sâu trong búi tóc ra. Những hoa văn tinh xảo tỉ mỉ được điêu khắc bởi bàn tay người thợ lành nghề dần xuất hiện.

Có một loài thần thú trong truyền thuyết, vừa giống như hươu vừa giống như ngựa, gọi là “kì lân”. Kì lân đứng đầu các loài thánh thú, nên nguyên cái việc đeo trang sức khắc hình kì lân đã là bằng chứng chứng minh thân phận cực kì tôn quý rồi.

“Nhờ người, giữ giùm ta đi.”

Nhâm Thị tùy tiện ném cây trâm cho Cao Thuận.

“Xin ngài giữ gìn nó thật cẩn thận. Vật này rất quan trọng.”

“Ta biết rồi.”

“Không, ngài không biết.”

Sau một hồi răn dạy đủ điều, vị bảo mẫu suốt mười sáu năm mới chịu rời khỏi thư phòng.

Nhâm Thị vẫn giữ vè mặt con nít, úp mặt xuống bàn.

Còn nhiều công việc phải giải quyết.

Phải sớm kiếm chút thời gian rảnh mới được.

“Làm việc thôi.”

Hắn uể oải vươn vai một cái, rồi cầm lấy bút lông.

Để được làm người rảnh rỗi thì phải xử lí xong công việc đã.

Chương 21

LÍ BẠCH

Có vẻ âm mưu đầu độc kia đã làm dấy lên sóng gió không hề nhỏ.

Tiểu Lan cứ quẩn lấy Miêu Miêu gặng hỏi không ngừng.

Phía sau phòng giặt trở thành nơi tán gẫu của các nô tì. Bọn họ ngồi trên những chiếc rương gỗ, ăn kẹo hồ lô. Tiểu Lan có vẻ rất thích món kẹo làm từ sơn tra quét nước đường xiên que này.

(Chắc cô nhỏ không ngờ rằng mình chính là người trong cuộc đâu nhỉ.)

Tiểu Lan nhai kẹo sơn tra phồng cả má, đung đưa hai chân, trông còn trẻ con hơn tuổi thực.

Nghe nói Tiểu Lan cũng bị bán vào cung, nhưng cô con gái nhà nông nghèo túng này có vẻ rất hài lòng với cuộc sống hiện tại. Xem ra, đối với cô nương vui vẻ tươi sáng này, chuyện bữa nay bữa mai có được ăn no hay không còn quan trọng hơn cả việc bị cha mẹ đem bán.

“Là thị nữ bên phía Miêu Miêu phải không, người ăn phải canh độc ấy?”

“Đúng vậy.”

Miêu Miêu không nói dối, chỉ là không nói toàn bộ sự thật thôi.

“Muội không rành lắm, chỉ biết tất cả mọi người đều đang bàn tán không biết người ấy là ai. Thế vẫn không sao chứ?”

“Ừ không sao.”

Miêu Miêu không biết chuyện gì “không sao”, nhưng cứ khẳng định trước rồi tính.

Không hiểu sao Miêu Miêu cảm thấy rất bối rối, trả lời ậm ừ quanh co rất nhiều lần, thế là Tiểu Lan bèn bấu môi, miễn cưỡng đầu hàng.

Tiểu Lan lúc lắc que xiên tre chỉ còn dư lại đúng một trái sơn tra, nhìn tựa một cây trâm có gắn viên san hô đỏ thắm như màu máu.

“Vậy hỏi nè, tì có nhận được cây trâm nào không?”

“Thì cũng xem như là có.”

Cộng cả cây trâm được biếu theo phép lịch sự kia, thì là bốn cây cả thảy. Miêu Miêu tính gộp cả món trang sức mà Ngọc Diệp phi ban cho.

“Thế sao? Vậy là tì có thể ra khỏi cung rồi đấy.”

Tiểu Lan cười vô tư.

(Hở?)

Miêu Miêu cảm thấy mình vừa nghe được một chuyện không thể làm ngơ được.

“Muội vừa nói gì?”

“Sao? Tì không muốn xuất cung à?”

Bấy giờ Miêu Miêu mới sực nhớ tới mấy lời Anh Hoa lải nhải lúc trước. Thế mà chính cô lại coi chúng như gió thoảng bên tai.

Miêu Miêu ôm đầu, cảm thấy mình đúng là thất bại. Cô lắc đầu tự trách móc bản thân.

“Sao thế?”

Miêu Miêu quay sang Tiểu Lan lúc này đang nhìn mình với vẻ thắc mắc.

“Nói cụ thể chuyện này cho tỉ đi.”

Thấy thái độ tích cực hiếm có của Miêu Miêu, Tiểu Lan ưỡn ngực vui vẻ nói.

“Ừm, đồng ý.”

Thế là cô nàng ưa tán chuyện liền dạy cho Miêu Miêu cách sử dụng cây trâm.

•§•

Sau khi luyện võ xong, Lí Bạch nghe tin có người đến tìm mình.

Hắn vừa lau mồ hôi vừa giao thanh kiếm đã mài cùn cho thuộc hạ. Hơi nóng hầm hập đậm mùi mồ hôi lan tràn khắp sân luyện võ.

Tên hoạn quan yếu đuối dâng thẻ gỗ và một cây trâm phụ nữ cho Lí Bạch. Đó là một cây trâm có gắn viên san hô màu hồng đào, chỉ là một trong số những cây trâm hắn đã phân phát ngày hôm trước.

Hắn cứ tưởng đối phương cũng biết đây chỉ là quà lịch sự chứ không phải nghiêm túc, nhưng có vẻ chưa chắc đã vậy.

Tuy không muốn làm con gái người ta phải hổ thẹn, song nếu khiến người ta tưởng mình có ý thật lòng thì phiền toái to rồi.

Có điều, nếu là mỹ nữ thì tiếc quá.

Lí Bạch vừa ngẩng ngẩng nhìn nát óc xem nên từ chối khéo như thế nào, vừa mở thẻ gỗ ra xem.

“Miêu Miêu ở cung Phỉ Thuý.”

Đó là những chữ viết trên thẻ gỗ.

Hắn chỉ trao cây trâm cho một cung nữ duy nhất ở cung Phi Thúy.

Chính là thị nữ lâm lì kia.

Lí Bạch vừa xoa cằm vừa chuẩn bị thay quần áo.

Chốn hậu cung cơ bản là cấm nam tử đặt chân vào.

Đó dĩ nhiên là cấm địa đối với Lí Bạch, kẻ chưa trải qua nghi thức thiến hoạn. Mà kể cả sau này, chắc hẳn cũng không có dịp bước chân vào đó, nếu có thì thực sự là gay go to.

Tuy là một nơi đáng sợ như vậy, thế nhưng, chỉ cần có được một loại “giấy phép” đặc biệt là có thể gọi cung nữ trong hậu cung ra ngoài.

Một trong các cách là sử dụng cây trâm này.

Lí Bạch mượn nhờ trạm canh gác ở cổng trung tâm, chờ người được gọi xuất hiện.

Trong gian phòng chẳng mấy rộng rãi chỉ có bộ bàn ghế cho hai người ngồi, hai bên cửa hông có hai tên hoạn quan đứng gác.

Từ cánh cổng bên phía hậu cung, một cung nữ nhỏ con gầy gò xuất hiện.

Tàn nhang và nám phủ kín vùng quanh mũi của cung nữ này. Thật là một cô nương giản dị hiếm thấy giữa chốn hậu cung đầy ắp những mỹ nhân.

“Ngươi là ai?”

“Nhiều người hỏi như vậy lắm.”

Cô cung nữ lạnh nhạt nói với vẻ thiếu thân thiện, rồi đưa tay lên che ngang mũi. Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, chính là người gọi Lí Bạch tới đây.

“Có ai từng nói người trước khi trang điểm và sau khi trang điểm trông cứ như hai người khác nhau chưa?”

“Cũng có nhiều người nói như vậy.”

Cô thẳng thắn thừa nhận sự thật, chẳng may may tỏ ra khó chịu.

Tạm thời Lí Bạch đã hiểu ra đây chính là thị nữ thử độc nọ.

Nhưng nhìn khuôn mặt đầy tàn nhang này, lại nhớ đến nụ cười lẳng lơ yêu mị kia, vẫn cứ cảm thấy chẳng liên quan gì đến nhau cả.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Có điều, ta không ngờ cô lại tìm đến ta, cô có biết điều này có ý nghĩa gì không hả?”

Lí Bạch khoanh hai tay trước ngực, ngồi bắt chéo chân.

Ngồi trước mặt một võ quan cao lớn ngạo mạn nhưng cô nương nhỏ nhắn kia vẫn bình thản nói mà chẳng hề nao núng.

“Tiểu nữ có nguyện vọng được về thăm nhà.”

Một giọng nói không mang bất cứ cảm xúc gì.

Lí Bạch gãi đầu gãi tai.

“Ý cô là muốn ta giúp?”

“Đúng vậy. Tiểu nữ nghe nói chỉ cần có người đứng ra bảo đảm là sẽ được về quê một chuyến.”

Cô nương này vừa nói ra một điều ngoài sức tưởng tượng.

Lí Bạch thật sự muốn hỏi, rốt cuộc cô có hiểu ý nghĩa nguyên bản của việc này là gì hay không.

Xem ra cô nương tên Miêu Miêu này muốn lợi dụng hắc đế về quê. Làm gì có cung nữ nào dám tìm đến một võ quan để đề nghị một việc như thế chứ?

Nên nói cô gái này to gan lớn mật, hay là không muốn sống nữa đây?

Lí Bạch chống cằm và khịt mũi.

Dù có bị nói là tồi tệ xấu xa, hắc cũng chẳng có ý định sửa đổi.

“Gì cơ? Tức là bảo ta để yên cho cô nương lợi dụng hả?”

Tuy trong lời nhận xét của mọi người, Lí Bạch là một trang hảo hán, nhưng khi hắc trợn mắt lên, khuôn mặt nom cũng rất dữ tợn.

Dữ tợn đến mức khi hắc quở trách tên thuộc hạ lười biếng, ngay cả những người không liên quan cũng phải quỳ mọp xuống xin tha tội theo.

Nhưng Miêu Miêu vẫn thản nhiên nhìn hắc, ngay cả lông mi cũng không động đậy chút nào.

“Không ạ, về phần tiểu nữ có khi cũng có thể chuẩn bị chút quà mọn biếu đại nhân.”

Miêu Miêu đặt một bó thẻ gỗ lên bàn. Trông như là thư giới thiệu.

“Mai Mai, Bạch Linh, Nữ Hoa.”

Một loạt những cái tên phụ nữ. Lí Bạch đã từng nghe đến những cái tên này rồi. Không, không chỉ Lí Bạch, mà rất nhiều nam tử trong thiên hạ hắc cũng từng nghe đến ba cái tên này rồi.

“Nếu không chê, mời đại nhân đến Lục Thanh quán thưởng hoa.”

Đây là tên một thanh lâu cao cấp nức tiếng, chơi một đêm cũng đủ cạn kiệt một năm ngân lượng. Ba cái tên vừa rồi là ba danh kĩ hồng

bài nổi danh đặt khách của nơi này, còn được xưng là “tam cơ”.

“Nếu đại nhân lo lắng thì cứ đưa thứ này ra là hiểu.”

Cô nương nở nụ cười chỉ nhếch nhẹ vành môi.

“Cô nói đùa đấy à?”

“Mời đại nhân xác nhận.”

Thật không thể tin nổi.

Khó có thể tưởng tượng một thị nữ còn con lại có tay trong móc nối với phường buôn bán sơn son cao cấp như vậy.

Chuyện quái gì thế này?

Thấy Lí Bạch lại bắt đầu vò đầu bứt tai bối rối, cô nương nọ bỗng thở dài rồi đứng lên.

“Sao vậy?”

“Xem ra đại nhân không tin tưởng tiểu nữ cho lắm. Thứ lỗi cho tiểu nữ đã làm phiền đến đại nhân.”

Đoạn, Miêu Miêu rút ra thứ gì đó từ trong ngực áo. Đó là hai cây trầm, một cây gấn thạch anh đỏ, một cây trầm bạc. Cô nàng này còn có chỗ dựa khác ư?

“Xin lỗi đã làm phiền đại nhân. Tiểu nữ đành đi thỉnh cao nhân khác vậy.”

“Khoan, khoan đã!”

Lí Bạch chớp lấy bó thẻ gỗ Miêu Miêu vừa định cầm đi.

Miêu Miêu nhìn Lí Bạch bằng đôi mắt không cảm xúc.

“Vây ý đại nhân thế nào?”

Ánh nhìn sắc nhọn như muốn áp chế đối phương.

Lí Bạch nghĩ mình đã thua rồi.

•§•

“Nương nương, làm vậy có ổn không?”

Hồng Nương quan sát Miêu Miêu qua khe cửa. Miêu Miêu có vẻ tươi tỉnh phần khích hơn mọi ngày, đang vui vẻ sửa sang lại bọc hành lí.

Bản thân cô lại cứ tưởng mình không khác gì mọi khi, đúng là khó hiểu.

“Chà, cũng chỉ có ba ngày thôi mà.”

“Vâng, nhưng...”

Thấy Công chúa bám vào mình để tự đứng dậy, Hồng Nương bế bổng Công chúa lên.

“Nô tì tin chắc nha đầu đó không biết ý nghĩa thực sự của việc này.”

“Phải, chắc chắn.”

Các thị nữ khác đều hân hoan chúc mừng Miêu Miêu, nhưng bản thân cô không hiểu, còn hồn nhiên trả lời rằng sẽ mang đặc sản về làm quà biếu mọi người.

Ngọc Diệp phi đứng bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Thật là đứa trẻ đáng thương.”

Ngọc Diệp phi tuy thở dài một tiếng, nhưng nụ cười tinh quái lại hiện diện trên gương mặt. Hồng Nương còn nghe được một câu lầm bầm nho nhỏ “thú vị thật” của nương nương.

Phen này khéo lại có một vụ long trời lở đất, thật đáng sợ.

Khi Nhâm Thị thu xếp xong công việc, cuối cùng cũng được rảnh rang ghé thăm cung Phỉ Thuý thì Miêu Miêu đã lên đường về quê từ ngày hôm trước rồi.

Chương 22

VỀ QUÊ

Khu phố hoa mà Miêu Miêu luôn miệng nói “muốn về, muốn về quá” thực ra cũng không xa xôi lắm.

Tuy hậu cung có quy mô rộng lớn bằng một thị trấn, nhưng thứ bao trọn lấy nó là vương đô.

Khu phố hoa nằm ở hướng ngược lại với hoàng cung, chỉ cần vượt qua tường thành cao ngất cùng hào nước sâu hun hút, rồi đi bộ một quãng là tới.

(Đi xe ngựa thì thật là xa xỉ.)

Anh chàng cao to ngồi bên cạnh Miêu Miêu là Lí Bạch đang nắm dây cương ngựa và ngâm nga hát.

Vì hắn đã đưa thẻ gỗ ra và biết lời Miêu Miêu nói là sự thật. Được gặp danh kĩ mình ngưỡng mộ đã lâu thì làm thế này cũng đáng.

Gọi là kĩ nữ, nhưng không thể xem như cùng một hạng với gái bán hoa trong nhà thổ. Kĩ nữ có người bán thân, nhưng cũng có người chỉ bán nghệ.

Càng là danh kĩ nức tiếng thì càng ít tiếp khách. Như vậy, giá trị của nàng ta mới càng được nâng cao.

Uống một chén trà đã phải trả cả một lượng bạc lớn, huống hồ là một đêm xuân.

Sự tồn tại được nhiều người sùng bái ấy giống như một loại thần tượng, là niềm ngưỡng vọng của thị dân.

Cũng có những cô gái nơi đô hội vì muốn đi theo con đường này mà khẩn khoản xin vào thanh lâu, cho dù chỉ có rất ít người đạt đến được địa vị cao như thế.

Tại khu phố hoa trong kinh thành, Lục Thanh quán thuộc hàng lâu đài, có nhiều kĩ nữ từ trung cấp đến cao cấp tụ hội.

Trong số những kĩ nữ cao cấp nhất, có vài người mà Miêu Miêu gọi là "tiểu thư".

Miêu Miêu nhìn thấy những khung cảnh đầy hoài niệm từ cỗ xe ngựa xóc nảy.

Từ tiệm xiên nướng mà Miêu Miêu thèm thuồng đã lâu, mùi thịt nướng thơm phức toả ra ngào ngạt khắp con phố.

Ven kênh nước, hàng liễu rủ khẽ rung rinh, gần đó có mấy người bán củi đang cất tiếng rao hàng.

Bọn trẻ con tay cầm chong chóng, nô đùa chạy tới chạy lui trên phố.

Đi qua cánh cổng lớn hoành tráng và bề thế, hiện lên trước mắt là cả một thế giới rực rỡ sắc màu.

Đang là ban ngày nên không nhiều người qua kẻ lại, nhưng vẫn có mấy cô gái làng chơi nhàn rỗi vẫy tay qua lan can ở tầng hai.

Xe ngựa chạy đến trước cửa một lâu các bề thế thì dừng lại. Miêu Miêu nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi xe, chạy đến chỗ một bà lão đang đứng ngoài cửa.

"Đã lâu không gặp, lão bà bà."

Cô nói với bà già gầy đét miệng đang ngậm tẩu thuốc. Nàng kĩ nữ thuở nào còn được tán tụng với những mĩ từ như giọt lệ tựa trên châu, nay nước mắt đã cạn khô, hoá thành một cái cây khảnh khiu khô khốc. Nàng từ chối mọi lời đề nghị chuộc thân, hết kì hạn bán

mình vẫn kiên trì ở lại kĩ viện, cho đến giờ đã trở thành mục tử bà ai cũng nể sợ vài phần. Thời gian đúng là tàn khốc.

“Cái gì mà ‘đã lâu không gặp’, con nha đầu điên độn này!”

Một cơn chấn động giáng thẳng vào vùng thượng vị của Miêu Miêu. Dịch dạ dày trào ngược, trong miệng có cảm giác chua loét, thế nhưng cô lại thấy thân thương, đúng là khó hiểu.

Trước kia, Miêu Miêu cũng dùng cách này để ọe ra số thuốc độc lờ nuốt quá liều không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Lí Bạch tốt bụng không biết đầu đuôi, hăn vồ vồ lưng Miêu Miêu, vẻ mặt như đang hỏi “bà già này làm gì thế”.

Miêu Miêu dùng mũi chân gạt đất cát trên mặt đất bẩn thỉu. Lí Bạch bên cạnh lo lắng nhìn Miêu Miêu.

“Hửm? Đây chính là vị khách quý đó à?”

Tú bà lom lom quan sát Lí Bạch từ đầu đến chân như để định giá.

Xe ngựa đã giao cho thằng chạy vặt trong quán đi lo liệu.

“Trông dáng vóc được đấy, tướng mạo cũng anh tuấn. Hơn nữa, nghe nói quan lộ cũng hanh thông lắm phỏng?”

“Lão bà bà, đừng nói mấy lời này trước mặt người ta chứ?”

Tú bà giả ngơ, gọi kĩ nữ tập sự, nói cách khác là a hoàn, đang quét tước trước cửa.

“Gọi Bạch Linh lại đây. Giờ này chắc nó đang giã trà đấy.”

“Giã trà” có nghĩa là nghỉ ngơi. Mỗi khi nhàn rỗi không có khách tới, kĩ nữ thường tranh thủ lấy cối ra giã lá trà, nên từ đó có cách nói như vậy.

“Bạch Linh...”

Lí Bạch nuốt nước bọt ực một tiếng. Bạch Linh là danh sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ, đặc biệt là về tài nhảy múa.

Để bảo vệ danh dự của Lí Bạch, có chuyện này cần phải nói rõ. Phản ứng vừa rồi không phải ham muốn tầm thường trước nữ sắc, mà là một loại tâm tư mẫn mộ thôi.

Bản thân cái việc được gặp mặt trực tiếp, được cùng thưởng trà với danh sĩ nổi tiếng ngự trên nơi cao không thể với đũa là một vinh dự to lớn rồi.

(Bạch Linh tiểu thư à... Biết đâu, biết đâu đấy...)

Nếu hợp ý Bạch Linh, nàng nhất định sẽ làm việc ra trò.

“Lí đại nhân.”

Miêu Miêu chọc chọc anh chàng to cao đang ngăn người bên cạnh.

“Đại nhân có tự tin vào cơ bắp hai cánh tay mình không?”

“Ta không hiểu lắm, nhưng ta vẫn thường xuyên rèn luyện thể lực mà.”

“Thế ạ? Vậy đại nhân hãy thể hiện cho tốt vào nhé.”

Vị nam tử cao to còn chưa hiểu đầu cua tai nheo thế nào, đã được đưa đây tớ gái dẫn đi.

Miêu Miêu thực lòng biết ơn Lí Bạch đã chịu đi theo mình đến nơi này. Cho nên, cô cũng muốn báo đáp hân cho tương xứng.

Nếu được một đêm xuân, có lẽ sẽ là hồi ức đáng nhớ cả đời ấy nhỉ.

“Miêu Miêu.”

Chủ nhân của giọng nói khàn khàn vừa rồi nở một nụ cười đáng sợ.

“Suốt mười tháng trời không thấy tăm hơi đâu, còn chẳng thèm liên lạc.”

“Biết làm sao được, con phải hầu hạ trong hậu cung mà.”

Miêu Miêu đã giải thích đại khái tình hình qua một cuộn thẻ gỗ.

“Ở đây vốn không tiếp khách lạ đâu nhé, lần này ta đặc biệt nể mặt người thôi.”

“Con biết rồi, lão bà bà.”

Miêu Miêu lấy ra từ trong ngực áo một cái túi con.

Đây là nửa phần lương bổng cô đã tần tiện được khi làm việc trong hậu cung. Cô đã đặc biệt xin được cấp trước.

“Có tí tẹo thế này thôi thì sao đủ?”

Lão tú bà nhòm vào trong túi và cắn nhẩn.

“Thì con có ngờ lão bà bà lại gọi hẳn Bạch Linh tiểu thư ra đâu.”

Chỉ cần là kĩ nữ cao cấp thì cũng xem như được một đêm mộng đẹp rồi. Đối với Lí Bạch, chỉ cần được liếc mắt ngắm “tam cơ” một xiu thôi cũng đã là mãn nguyện.

“Chỉ là uống chén trà thôi, lão bà bà giảm giá cho con đi.”

“Nha đầu ngốc, mày nhìn cánh tay hằn thế kia, đào đâu ra chuyện Bạch Linh ngồi yên không làm gì chứ?”

(Cũng đúng.)

Tuy nói rằng kĩ nữ hạng nhất không bán thân, nhưng chưa chắc đã không yêu đương.

Ôi, tóm lại chuyện là vậy đấy.

“Thế thì coi như là bất khả kháng rồi...”

“Coi cái gì mà coi, ta sẽ ghi sổ nợ tính đủ cả đấy.”

“Con trả không nổi.”

(Dù có dốc nốt số lương bổng còn lại cũng không đủ, nghĩ thế nào cũng không đủ.)

Miêu Miêu rơi vào trầm tư. Tú bà rõ ràng là cưỡng từ đoạt lí, nói ngang như cua vậy, thế nhưng cô cũng đã quen rồi.

“Có gì đâu, cùng lắm thì bán thân đi mà trả nợ. Chẳng qua chỉ là đổi địa điểm làm việc từ quan nha sang kĩ quán mà thôi, có gì khác nhau đâu nào? Cái loại thân mình đây sẹo như mày, cũng có mấy loại khách ưng đấy.”

Suốt mấy năm gần đây, cứ sênh ra là lão tú bà lại thủ thủ tỉ tỉ khuyên Miêu Miêu làm kĩ nữ. Bà già đã cống hiến cả cuộc đời cho phường buôn phấn bán son này nhất định không cho rằng làm kĩ là một nghề bất hạnh.

“Con còn phải hầu người ta thêm một năm nữa.”

“Vậy dắt nhiều khách quý về đây. Nhưng đừng có dắt mấy lão già về, tìm mấy con hàng thích hợp để bòn rút ngân lượng lâu dài ấy, cứ như tên vừa nãy là được.”

(Trời ạ, biết ngay là sẽ bị vật mất một khoản lớn mà.)

Trong đầu lão tú bà tham lam chỉ toàn tính toán tiền nong thôi.

Miêu Miêu đã chịu đủ với cái nghề bán thân bán sức rồi, về sau đành phải lừa vài vật hi sinh đến đây vậy.

(Liệu hoạn quan có thể làm khách ở đây được không nhỉ?)

Khuôn mặt của Nhâm Thị hiện lên, nhưng rõ ràng là không được. Đám kĩ nữ mà nghiêm túc thì sập quán mất thôi, loại gấp.

Nhưng nếu là Cao Thuận hay lão lang băm thì cô lại cảm thấy không đành lòng. Cô không muốn lão tú bà lột hết tiền của bọn họ.

Không có nơi nào để làm quen với mấy tên đàn ông quả thực là bất tiện.

“Miêu Miêu, cụ nhà giờ chắc đang ở nhà đấy, mau về đi.”

“Vâng, con biết rồi.”

Giờ có nghĩ đến nát óc cũng không nảy ra được phương án giải quyết nào cả.

Miêu Miêu đi qua con hẻm bên hông Lục Thanh quán.

Xuyên qua một con phố, toàn cảnh khu phố hoa hiện lên rất rõ ràng.

Bên đường là những gian nhà nhỏ đơn sơ xếp san sát, đám ăn mày đang chờ được bố thí vài xu lẻ vào trong cái bát nứt, hoặc những nàng dạ oanh^[12] với dấu vết của bệnh giang mai hiện rõ trên mặt mũi và thân thể.

Một căn nhà nhỏ tiêu điều trong số đó chính là nhà của Miêu Miêu.

Trong gian nhà nhỏ hẹp đắp bằng đất chỉ có hai phòng, một người đang ngồi trên chiếu cỏ, còng lưng nghiền thuốc trong cối.

Đó là một ông già mặt đầy nếp nhăn sâu hoắm, đường nét dịu dàng, trông như một bà lão.

“Con về rồi cha ơi.”

“Ờ, muộn thế mới về à?”

Cha vẫn chào hỏi Miêu Miêu như mọi khi, vẫn tập tễnh bước tới chuẩn bị nước trà như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Trà được rót vào cái chén cũ rích, sau đó Miêu Miêu cầm lên uống. Dù là trà đã pha qua mấy lượt nhặt thếch, cô vẫn thấy ấm và có cảm giác yên lòng.

Miêu Miêu kể lại từng chuyện đã xảy ra từ bấy đến giờ, cha cô chỉ gật gù lắng nghe cô nói.

Sau khi ăn chút cháo thảo dược với khoai môn cho bữa tối, Miêu Miêu quyết định đi ngủ sớm. Còn tắm rửa thì ngày mai đến tắm nhờ ở Lục Thanh quán là được rồi.

Miêu Miêu trải mấy tấm chiếu cỏ thô ráp xuống mặt đất, làm thành một tấm nệm đơn sơ, rồi cuộn mình nằm xuống.

Cha đắp cho cô thêm mấy tấm áo, rồi quay lại với việc giả thuốc đồng thời canh cho bếp lửa không tắt.

“Hậu cung ư? Đúng là số mệnh.”

Tiếng thì thào của cha tan biến trong cơn buồn ngủ của Miêu Miêu.

Chương 23

RƠM

(Phải rồi.)

Miêu Miêu thức giấc cùng với tiếng gà gáy, uể oải bước ra khỏi căn nhà xập xệ. Phía sau nhà có một cái chuồng gà nho nhỏ, nông cụ và các rương hòm khác. Không thấy cái cuốc đâu, có lẽ cha cô đã ra đồng làm việc từ sớm. Họ đã tạo một khoảnh ruộng ngay ngoài bìa rừng, cách khu phố hoa không xa.

(Chân căng tập tễnh vậy mà...)

Huống hồ, tuổi cũng đã cao rồi. Miêu Miêu muốn cha nghỉ hẳn việc ruộng vườn đi, nhưng cha cô không chịu. Ông thích sử dụng dược thảo do chính mình bỏ công chăm bẵm nuôi trồng. Bởi vậy, ngay cả ở quanh ngôi nhà nhỏ này cũng mọc đủ các loại cỏ cây kì quái.

Miêu Miêu ngắt thử một chiếc lá, kiểm tra tình hình sinh trưởng của cây thuốc, sau đó nhìn về phía mấy rương gỗ đang lẳng lẳng nằm một góc. Thấy dòng chữ cảnh cáo “Cấm sờ” được viết bằng bút lông trên rương, Miêu Miêu bèn nuốt nước bọt.

Tim đập thình thịch vì hồi hộp, cô rón rén đẩy nắp rương lên một cách chậm chạp rồi nhòm vào trong. Nếu Miêu Miêu nhớ đúng thì trong rương hẳn là nguyên liệu dùng để ngâm rượu thuốc. Cô còn nhớ rõ thứ “nguyên liệu” ấy khoẻ như vâm, phải tốn bao nhiêu công sức mới bắt về được.

“...”

Sau đó, Miêu Miêu quyết định chờ như chưa có chuyện gì xảy ra. Đúng như dòng chữ cảnh cáo “Cấm sờ” kia, dường như tất cả đều chưa từng bị đụng vào.

Chuyện gì cũng nên nghĩ theo hướng tích cực. Nhất định là vốn dĩ chỉ có một con thôi. Cứ coi là vậy thì có gì không tốt nào? Nếu thả vài con vào trong đó, ngộ nhỡ chúng cắn nuốt ăn thịt lẫn nhau, vài lần như thế thì thành cổ độc^[13] mất.

(Không, thế cũng được đấy chứ.)

Trong lúc Miêu Miêu đang ngẫm nghĩ về chuyện đó, bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Miêu Miêu vừa gãi đầu vừa đi vòng ra cửa trước.

“Gõ hư cửa mất.”

Người gõ dồn dập vào cánh cửa khoá lỏng lẻo đó là một a hoàn, vẻ mặt đầy kích động. Không phải người của Lục Thanh quán, mà là đầy tớ gái của một kĩ quán khác, thỉnh thoảng cũng hay ghé tiệm thuốc của Miêu Miêu.

“Sao thế? Nếu tìm cha ta thì ông ấy không có ở đây đâu.”

Miêu Miêu vừa ngáp vừa nói dứt lời, liền bị a hoàn kia túm tay lôi đi xềnh xệch.

Miêu Miêu bị kéo đến một kĩ quán tầm trung, cách Lục Thanh quán không xa. Quy mô tuy không lớn, nhưng dịch vụ không tồi. Cô nhớ rằng nơi này có vài kĩ nữ được mấy ông chủ lớn chiều chuộng.

Mà chẳng biết a hoàn này định cho Miêu Miêu xem cái gì nữa.

Miêu Miêu buộc mớ tóc rồi lại thành một túm, vuốt vuốt những vết nhăn nhúm trên quần áo. Chẳng biết không thay áo ngủ mà cứ thế lẫn ra ngủ là hay hay dở. Vốn dĩ chốc nữa cô định sang Lục Thanh quán tắm nhờ.

“Tiểu thư, em mời được sư đến rồi!”

A hoàn dẫn Miêu Miêu vào từ cửa sau kĩ quán, rồi đi thẳng đến một căn phòng. Ở đấy có một đám nữ nhân uể oải chưa son phấn, vây lấy một cái gì đó với vẻ âu lo. Miêu Miêu lại gần nhìn thì thấy một đôi nam nữ đang nằm trên nệm, bọt dãi phun đầy mép. Trên chăn nệm còn có dấu vết nôn ọe.

Gần đó có một chậu thuốc nằm lẫn lóc, lá thuốc vung vãi dưới đất. Trên mặt đất còn có mấy cọng rơm, cách đó không xa là ly rượu thuỷ tinh vỡ nát. Chất lỏng bên trong tràn ra, tạo thành các vết ố trên chăn nệm. Thứ mùi đặc trưng bốc lên nồng nặc. Hai bình rượu nằm lẫn lóc dưới đất, chất lỏng bên trong cũng đổ ra vương vãi. Hai loại chất lỏng khác màu nhuộm lên tấm chăn biến nó thành một bức hoạ kì quái.

Vừa nhìn thấy cảnh này, đôi mắt nhấp nhèm của Miêu Miêu lập tức tỉnh như sáo. Cô vạch mí mắt đôi nam nữ kia ra kiểm tra, rồi bắt mạch, nhét ngón tay vào miệng họ. Hình như bọn họ đã được sơ cứu qua, bởi cô thấy ngón tay một kĩ nữ lấm lem những thứ bị nôn ra.

Miêu Miêu ấn mạnh lên vùng thượng vị của người đàn ông đã không còn thở, ép gã nôn bằng hết mọi thứ trong bụng. Thấy người này nôn chỉ toàn nước bọt, Miêu Miêu kéo khăn trải giường lau bên trong khoang miệng gã. Sau đó, cô thay đổi tư thế, hà hơi thổi ngạt cho y.

Thấy vậy, một kĩ nữ trong số những người đứng xem cạnh đó cũng bắt chước Miêu Miêu, ấn lên vùng thượng vị của nữ tử đang bất tỉnh. Không giống người đàn ông, cô ta vẫn còn thở thoi thóp, nên nôn ra được khá dễ dàng. Kĩ nữ kia thấy vậy, đứng dậy định lấy nước bón cho cô ta uống.

“Đừng cho chị ta uống nước! Than củi, chuẩn bị ít than củi ra đây!”

Miêu Miêu quát lên, khiến kĩ nữ kia giật mình đánh đổ cả bình nước. Sau đó, cô ta vội vàng chạy ra ngoài hành lang.

Miêu Miêu hết ép người nam kia nôn ra, rồi lại hà hơi thổi ngạt, cứ lặp đi lặp lại như vậy không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng, gã ộc ra một lượng lớn dịch dạ dày, bấy giờ mới bắt đầu thở lại được.

Miêu Miêu mệt rũ rời, súc miệng bằng nước người ta đưa cho rồi nhổ toẹt ra ngoài cửa sổ.

(Mới sáng ra đã lảm chuyện quá đi mất.)

Miêu Miêu còn chưa có miếng điểm tâm nào vào bụng, cố nhịn để không nằm kênh ra đánh thêm giấc nữa, lắc đầu rồi gọi con bé a hoàn của kĩ quán lại.

“Phiền người đi gọi cha ta đến. Chắc giờ này ông ấy đang ở khoảnh ruộng ngoài thành phía Nam. Chỉ cần đưa thứ này ra là ông ấy tự khắc sẽ hiểu.”

Miêu Miêu sai người chuẩn bị thẻ gỗ, thoăn thoắt viết vài chữ lên đó rồi giao cho đứa a hoàn. Tiểu nha đầu này nhận lấy tấm thẻ gỗ với vẻ mặt phức tạp rồi cầm nó ra ngoài.

Lần này, Miêu Miêu uống cạn ngụm nước trong miệng, sau đó bắt đầu bóp vụn chỗ than củi mà cô đã nhờ người đem tới.

(Thật là phiền toái.)

Miêu Miêu nhìn lá thuốc lá vương vãi dưới đất rồi thở dài thườn thượt.

Sau khoảng hai khắc, a hoàn quay trở lại, dẫn theo một ông lão chân tập tễnh. Lâu phết nhỉ, Miêu Miêu vừa nghĩ vậy vừa đưa cho cha xem số than củi cô đã nghiền cẩn thận. Cha cô lấy vài loại dược thảo đã được phơi khô, trộn với bột than, bón cho đôi nam nữ kia nuốt.

“Xử lí cũng khá đấy.”

Cha cô nói xong, nhặt một cọng rơm rơi dưới đất lên, cẩn thận quan sát một đầu của nó.

“Nhưng vẫn chỉ là khá thôi.”

Miêu Miêu quan sát cách làm việc tỉ mỉ của cha mình. Đầu tiên, ông nhặt các mảnh thuỷ tinh và lá thuốc lá vương vãi dưới đất. Sau đó, ông quan sát bãi nôn lúc ban đầu của nạn nhân.

(...)

Có thể nói thói quen quan sát mọi thứ xung quanh của Miêu Miêu là do ảnh hưởng từ cha mà ra. Người cha nuôi kiêm chủ tiệm thuốc này là người có thể nhìn một mà biết hai, biết ba lặn.

“Con nghĩ đây là loại độc gì?”

Kiểu nói chuyện này của cha là có ý muốn dạy cho Miêu Miêu điều gì đó.

Miêu Miêu nhặt lá thuốc lá dưới đất lên, đưa cho cha xem. Cha cô liền mỉm cười, các nếp nhăn lại sâu thêm, như muốn bảo rằng đó chính là đáp án đúng.

“Hình như con không cho bọn họ uống nước hả?”

“Nếu uống trong tình huống này sẽ bị phản tác dụng mà?”

Nghe vậy, cha cô hơi nghiêng đầu, không rõ là gật hay là lắc nữa.

“Tuỳ trường hợp đấy. Đôi khi, dịch dạ dày giúp làm giảm sự hấp thu chất độc, nên uống nước lúc đó sẽ gây phản tác dụng. Tuy vậy, nếu ngay từ đầu đã là chất độc hoà trong nước thì uống nước vào sẽ giúp làm loãng chất độc đi.”

Cha cô giảng giải rất tỉ mỉ như đang dạy dỗ một đứa trẻ. Từ trước đến nay, Miêu Miêu luôn cho rằng mình vẫn chưa thể là một dược sư xuất chúng, đó là vì có cha cô. Trong mắt cô, lão lang băm còn lang

bầm hơn cả vẻ ngoài của lão, có lẽ là bởi cô vẫn luôn nhìn vào hình mẫu của cha.

Miêu Miêu nhìn bãi nôn, thấy không có lá thuốc trộn lẫn trong đó, liền nhận ra có khi phương pháp cha nói mới là đáp án đúng. Đây không phải chuyện Miêu Miêu không thể nhận ra, nhưng cô đã bỏ sót. Chắc là vì cô vẫn còn đang ngái ngủ.

Miêu Miêu đang cố khắc ghi bài học này vào trong đầu thì đứa a hoàn kéo gấu áo cô và nói “mời đi bên này”. Cô cứ cảm thấy con bé này thần sắc lăm lè lạ thường, chẳng biết có phải do cô nghĩ nhiều hay không nữa.

Miêu Miêu làm theo lời nó, đi đến một gian phòng đã chuẩn bị sẵn trà.

“Xin thứ lỗi.”

Một người phụ nữ, chắc đã rút lui khỏi giới, vừa xắt khoai lang vừa nói. Có lẽ đây là tú bà của kĩ quán này. Khác với lão tú bà vắt cổ chày ra nước của Lục Thanh quán, tú bà nơi này lại bày đủ thứ trà bánh tiếp khách ra chiêu đãi người của tiệm thuốc, hào phóng quá chừng.

“Là công việc thôi ạ...”

Chỉ cần được trả đủ thù lao thì Miêu Miêu chẳng có ý kiến gì. Cha cô ngồi cạnh vốn dễ tính, lại hay quên, nên Miêu Miêu phải là người đi đòi tiền công không thiếu một xu nào cả.

Người đàn bà nheo mắt liếc nhìn sang căn phòng cách vách. Bên đó là cô kĩ nữ, ở căn phòng xa hơn một chút là gã khách nam, cả hai đều đang ngủ. Người đàn bà có vẻ hậm hực không vui.

(Có phải là tự tử vì tình không nhỉ?)

Những chuyện như thế này cũng không hiếm gặp ở phố hoa. Nam tử không có tiền chuộc người thương cùng nữ tử vẫn chưa hết kì hạn bán thân toàn nghĩ đến chuyện này. Dù nói bao lời thề non hẹn biển, hẹn kiếp sau tiếp tục tiền duyên gì gì đó, thì cũng đào đâu ra bằng chứng cho thấy kiếp sau có tồn tại kia chứ.

Miêu Miêu vừa ăn khoai lang được mời vừa ngẫm nghĩ. Trà vẫn còn ấm, bên cạnh còn đặt kèm một cọng rơm.

(Nói mới nhớ, trong căn phòng kia cũng có cọng rơm.)

Cọng rơm này rỗng bên trong, hình như là dùng để hút nước trà. Tại kĩ quán này, người ta không muốn để chén tách dính son nên có thói quen dùng rơm để uống trà.

Nói đi cũng phải nói lại, tình cảm nam nữ thật là thứ phiền toái.

Nam tử kia từ đầu đến chân đều mặc xiêm y thượng hạng. Tuy thoát nhìn có vẻ giống một tên lang thang chơi bởi, nhưng y phục được may bằng loại vải bông tốt nhất, lớp lót may cũng rất chắc chắn. Tướng mạo khôi ngô tuấn tú, mấy cô nương trẻ tuổi mới chớm biết yêu, e là chẳng mấy mà đã xiêu lòng.

Có lẽ cha sẽ mắng cô lại dùng thành kiến để nhìn nhận mọi việc, nhưng Miêu Miêu vẫn không cho rằng người đàn ông kia tự uống thuốc độc chỉ vì ưu sầu chuyện ở bên kĩ nữ sẽ không có tương lai.

(Trông có vẻ không giống người bị bức bách đến mức phải tìm đường chết.)

Miêu Miêu là kiểu người hể nghiêm túc lên là phải truy rõ ngọn ngành.

Sau khi chắc chắn cha đã nhận được tiền từ người đàn bà kia, Miêu Miêu mới nói, "Con đi xem bệnh tình bọn họ sao rồi," và rời khỏi phòng.

Tình trạng của người đàn ông nghiêm trọng hơn nàng kĩ nữ. Miêu Miêu đi về phía gian phòng của hắn ở bên kia sân, phát hiện cửa phòng hơi hé mở. Nhìn qua khe cửa, cô chứng kiến một cảnh tượng lạ lùng.

Một a hoàn đang cầm con dao găm giơ lên cao, chính là đứa đầy tớ mang về mặt khó chịu khi nãy.

“Làm cái gì vậy!?”

Miêu Miêu lao vào phòng, giăng lấy con dao găm trong tay đứa a hoàn.

“Tránh ra! Hắn ta nên chết đi mới phải!”

Đứa a hoàn xông về phía Miêu Miêu, định giăng lại con dao. Miêu Miêu vốn nhỏ người, dù đối thủ là một đứa trẻ con, nhưng nếu nó liều mình xông vào thì cô cũng không đấu lại. Chẳng còn cách nào khác, Miêu Miêu đành dùng đầu húc con bé một cái thật mạnh, nhân lúc nó ngã ngửa ra, cô bèn vung tay tát một cú. Con a hoàn bị đánh cho ngã lăn xuống đất, nước mắt nước mũi sụt sùi, bắt đầu oà lên khóc.

Miêu Miêu vừa nghĩ rằng rắc rối rồi đây thì một kĩ nữ khác nghe thấy tiếng ồn bèn hốt hải xông vào phòng.

“A, mấy người đang làm gì vậy!?”

Có vẻ nhìn một cái là cô kĩ nữ đã biết ngay chuyện gì vừa xảy ra, Miêu Miêu còn chưa kịp hó hé tiếng nào đã bị đưa sang một căn phòng khác.

Nghe nói nam nhân gây ra vụ lùm xùm tự tử vì tình lần này vốn là một vị khách rất lắm vấn đề. Đó là tam công tử của một phú thương trong thành, vẻ ngoài tuấn tú, nghe nói thường tỉ tê lời ngon tiếng ngọt với các kĩ nữ, hứa hẹn sẽ chuộc thân cho các nàng, nhưng đến khi chơi chán liền bội tình bạc nghĩa ngay lập tức. Trong số những kĩ

nữ bị vứt bỏ, kiểu gì cũng có vài người vì thế mà chẳng còn lưu luyến trần thế và quyết định quyên sinh. Tên này bị người người oán hận cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nghe nói có lần gã ta suýt bị một nữ nhân có thù hằn từ trước đâm chết, lần khác thì bị đầu độc. Thế nhưng, gã lại là con trai do người thiếp yêu của lão phú thương sinh hạ, nên hẳn có chuyện gì cũng đều đem ngân lượng ra giải quyết. Nghe nói gần đây gã còn vói vĩnh cha mẹ cho hộ vệ đi cùng mình đến thanh lâu.

“Tỉ tỉ của đứa nhỏ này vốn làm việc ở một kĩ quán khác.”

Người kĩ nữ biết rõ nội tình, vừa xoa đầu tiểu nha đầu đang sụt sùi khóc lóc không ngừng vừa kể. Người chị ngỡ rằng mình sẽ được chuộc thân, vui mừng viết thư báo cho đứa em gái a hoàn, nào ngờ cuối cùng lại bị vứt bỏ. Cô em gái nhận được tin dữ chị mình đã tự sát, chẳng hiểu sẽ phải cảm thấy thế nào đây.

“Hơn nữa, đứa nhỏ này cũng rất thân thiết với cô nương đã cùng uống thuốc độc lần này.”

Người kĩ nữ áy náy nhìn Miêu Miêu.

(Ý là muốn mình mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua ư?)

Vậy có nghĩa việc kể cho Miêu Miêu nghe câu chuyện bất hạnh kia là nhằm mục đích khơi gợi lòng thương cảm của Miêu Miêu, từ đó khiến cô giữ kín vụ việc này. May mà tiếng ồn ào chưa vọng đến căn phòng nơi cha cô đang ngồi, chỉ cần Miêu Miêu không nói, a hoàn kia cũng sẽ không bị phạt.

(Thật phiền phức.)

Cứ cấm cửa cái loại khách như thế này là được rồi. Tuy Miêu Miêu nghĩ vậy, nhưng nghe nói chính kĩ nữ kia đã tự mình mê luyến gã ta. Cuối cùng lại dẫn đến một vụ tự tử đôi rùm beng, chắc hẳn kĩ quán phải đau đầu lắm. Người của kĩ quán kính cẩn tạ cha con Miêu Miêu như thế, có khi là bởi họ thấy may mà gã công tử nhà phú

thương kia đã không chết trong quán nhà mình, mặc cho gã có chướng tai gai mắt đến đâu đi chẳng nữa.

Nhưng đứa a hoàn thì ngược lại, hẳn sẽ cảm thấy ông trời thật bất công.

(Thảo nào.)

Miêu Miêu nghĩ. Hôm nay trùng hợp là ngày Miêu Miêu trở về nhà, chứ suốt mấy tháng qua, cô vắng mặt ở phố hoa. Nếu nhà đầu này thường xuyên ra ngoài mua sắm, hẳn cũng biết rõ khi nào cha cô không có nhà. Huống hồ, trong tình huống này, người ta thường sẽ đi gọi đại phu, chứ không phải là tìm tới tiệm thuốc.

Nếu như đứa a hoàn này đã cố tình chọn một tiệm thuốc không người để tìm đến, Miêu Miêu cảm thấy nó tuy còn nhỏ tuổi mà đã khá đáng sợ rồi. Có lẽ đây cũng là lí do nó đưa cha cô đến muộn. Chứng tỏ vị khách nam kia đã gây thù chuốc oán đến nhường này.

“Tôi hiểu rồi.” Miêu Miêu đáp gọn, rồi quay trở về căn phòng mà cha cô đang đợi.

“Mãi con mới có dịp được về nhà, sao lại xảy ra chuyện như thế nhỉ?”

Cha cô nói với giọng điệu ung dung.

Hết chuyện này tới chuyện kia, tốn bao nhiêu thời gian suốt từ lúc sáng bảnh mắt ra đến tận giờ này. Miêu Miêu cùng cha trở về gian nhà xập xệ.

Miêu Miêu chộp lấy túi tiền cha đang cầm trong tay, kiểm tra số tiền bên trong rồi mới trả lại. Quả nhiên, trong túi có đến mấy thỏi bạc, chắc hẳn là phí bịt miệng. Tình trạng của vị khách tuy không còn gì đáng ngại, nhưng sau này chắc sẽ bị cấm cửa thôi. Không chỉ riêng ở kĩ quán kia, mà là toàn bộ khu phố hoa này. Không thể xem thường mạng lưới thông tin ở phố hoa.

Miêu Miêu ngồi xuống chiếc ghế cột kẹt rồi choãi cả hai chân ra, chẳng thèm giữ ý tứ gì sất. Rốt cuộc, cô không đi tắm nhờ được. May mà chưa đến mùa ngồi không cũng nhể nhại mồ hôi, nhưng vì cô phải chạy đi chạy lại chỗ này chỗ khác, mồ hôi vẫn tứa ra khắp người, cảm giác vô cùng khó chịu.

Mà vụ việc tự tử vì tình cũng là thứ gây khó chịu. Cô cảm thấy vẫn còn điểm gì vướng mắc. Gã đàn ông khiến ngay cả kĩ nữ tập sự nhỏ tuổi cũng hận thấu xương có vẻ là một kẻ cứng đầu khó đối phó dựa theo lời kể của mọi người. Loại người như thế mà lại mù quáng vì tình đến mức bày trò tự tử đôi hay sao?

(Liệu có phải hẳn bị kĩ nữ kia đầu độc?)

Miêu Miêu nghĩ đến trường hợp không phải tự tử đôi mà là cưỡng ép nhau cùng chết, nhưng rồi lại phủ định ngay. Gã nam nhân kia từng bị người khác hạ độc, sao có thể dễ dàng ăn thức ăn mà kĩ nữ mang ra.

Miêu Miêu khoanh hai tay trước ngực và rên rỉ, cha cô ngồi kế bên vừa nghiền thảo dược vừa liếc nhìn.

“... Đừng có đưa ra ý kiến gì chỉ dựa vào phỏng đoán.” Cha cô nhỏ giọng nói.

Nếu cha đã nói vậy thì chứng tỏ ông đã phát hiện ra chân tướng sự việc rồi. Miêu Miêu nhìn cha với vẻ không cam lòng, sau đó gục mặt xuống bàn.

Miêu Miêu hồi tưởng về những dấu vết để lại ở hiện trường. Cô cố gắng lục lại trí nhớ, xem mình có bỏ sót thứ gì hay không.

Đôi nam nữ bất tỉnh, lá thuốc lá vương vãi dưới sàn nhà, ly rượu bằng thủy tinh, cùng với...

Đúng lúc này, Miêu Miêu chợt nhớ ra rằng khi ấy tại hiện trường chỉ có đúng một cái ly Thủy Tinh. Nếu Miêu Miêu không nhìn lầm thì

chắc chắn là như thế. Cọng rơm rơi gần đó, hai loại rượu khác nhau có hai màu...

“...”

Miêu Miêu đứng bật dậy, đến trước vại nước. Cô cầm gáo múc nước, rồi rót lại nước vào trong vại.

Người cha nhìn cô lặp đi lặp lại động tác này nhiều lần. Ông thở dài, nhồi chỗ bột đã nghiền xong vào lọ. Ông đứng dậy, kéo lê chân đến trước mặt Miêu Miêu.

“Chuyện đã kết thúc rồi.”

Cha xoa đầu cô.

“Con biết mà.”

Miêu Miêu thả cái gáo về lại vại nước, sau đó rời khỏi căn nhà xập xệ.

(Đây không phải tự tử đôi mà là giết người.)

Không những thế, kẻ có ý định giết người là cô kĩ nữ. Đây là suy nghĩ của Miêu Miêu.

Gã công tử tính khí hoang tàng chuyên dùng lời ngon tiếng ngọt, chơi bời xong thì vứt bỏ vô số nữ nhân. Cô kĩ nữ đương thời kì mặn nồng với gã đàn ông đó.

Người ta chắc sẽ nghĩ rằng lần này, tên phá gia chi tử ấy đã lại úp mở chuyện chuộc thân với cô kĩ nữ. Khác với Miêu Miêu, có vẻ như nhiều người cho rằng tư tưởng của con người sẽ thay đổi vì một tình yêu mù quáng. Nếu cài cắm sẵn những lời đồn như thế, một lúc nào đấy nó sẽ hoá thành sự thật.

Vậy thì kĩ nữ này đã làm thế nào để hạ độc gã đàn ông thận trọng kia?

Rất đơn giản, chỉ cần thử độc trước cho gã xem là được.

Cũng giống như công việc thường ngày Miêu Miêu vẫn làm, trước tiên, cô kĩ nữ sẽ uống rượu. Gã đàn ông sau khi xác nhận cô kĩ nữ uống xong không sao cả mới an tâm uống chung ly rượu đó. Chắc hẳn vì vậy mà chỉ có một ly rượu trong phòng.

Tuy nhiên, như thế thì có khả năng cô kĩ nữ sẽ gục trước và gã kia nhất định sẽ không uống rượu. Có thể vẫn có loại độc tác dụng chậm, tương tự loại Miêu Miêu đã nếm trong yến tiệc ngoài trời, nhưng chất độc lần này khả năng cao là lá thuốc lá. Loại lá thuốc lá ấy khi bỏ vào miệng sẽ gây kích thích rất mạnh, khiến người ta phải nôn ra ngay tức khắc.

Nếu cô kĩ nữ giỏi diễn kịch đến mức có thể uống rượu mà không bị lộ thì quá lợi hại rồi, nhưng thực tế trong trường hợp này, có thể cô ta đã sử dụng một loại công cụ đơn giản.

Cô kĩ nữ dùng rơm làm ống hút để uống rượu. Bình thường, người trong kĩ quán này cũng hay làm như vậy, nên không có gì khả nghi. Gã đàn ông cũng chẳng nghi ngờ gì cả.

Kĩ nữ đã dùng cọng rơm như thế nào mà tránh được chất độc? Chắc hẳn là do rượu. Tại hiện trường có hai loại rượu màu sắc khác nhau cùng với ly rượu bằng thủy tinh trong suốt.

Tuy không khác biệt lớn như nước và dầu, nhưng kể cả cùng là rượu thì hai loại rượu khác nhau cũng có nồng độ khác nhau. Nếu từ từ rót rượu nhẹ lên bên trên rượu nặng, rượu trong ly sẽ chia thành hai tầng. Hai loại rượu khác màu rót vào trong ly thủy tinh trông rất đẹp, nếu được dùng như một trò tiêu khiển nhỏ để lấy lòng khách thì sẽ không làm dấy lên sự hoài nghi.

Cô kĩ nữ sẽ chỉ uống rượu tầng dưới bằng cọng rơm ống hút, còn gã đàn ông thì không dùng cọng rơm mà hớp lấy rượu nhẹ nổi bên trên.

Sau khi gã đàn ông gục xuống, cô kĩ nữ cũng tự hớp lấy một ngụm rượu tăng trên. Nhưng chỉ uống một lượng nhỏ không đủ làm chết người.

Sở dĩ xung quanh vương vãi đầy lá thuốc lá, tám chín phần mười là để che giấu mùi và khiến người ta lầm tưởng họ đã nuốt chúng. Nếu bản thân cũng vong mạng thì đúng là mất cả chì lẫn chài. Vì thế, cô kĩ nữ này đã lên kế hoạch rất tỉ mỉ hòng hại chết được gã nam tử kia mà vẫn chừa cho mình cơ may sống sót, rồi nhắm lúc sáng sớm để thực hiện.

Và cả việc có người phát hiện ra bọn họ rất đúng thời điểm nữa.

Miêu Miêu quay trở lại kĩ quán vừa rồi. Cô vòng ra phía sau, đến căn phòng kĩ nữ kia đang nằm nghỉ.

Ở đó có một nàng kĩ nữ đang tì tay lên lan can, uể oải ngược nhìn trời. Xem ra kĩ nữ đó đã tỉnh. Nàng ta ngâm nga một khúc đồng dao, nở nụ cười mong manh như cánh hoa trước gió. Miêu Miêu cảm thấy, tuy là mong manh, nhưng cũng không dễ chọc.

“Tiểu thư đang làm gì vậy?”

Một đứa đầy tớ khác với a hoàn lúc trước kêu rõ to khi nhìn thấy nàng kĩ nữ tựa lan can. Sau đó, nó kéo nàng ta vào phòng, đóng cửa sổ lại.

Đứa a hoàn có ý định sát hại gã kia nghe bảo là chị em thân thiết với kĩ nữ trúng độc, nhưng hành động lại không hợp lí chút nào. Nó cố tình tìm tới hiệu thuốc chứ không phải đại phu để gã kia không được cứu mạng kịp thời. Hơn nữa, khi đi gọi cha Miêu Miêu tới, nó cũng tốn rất nhiều thời gian. Chẳng lẽ nó không lo lắng cho tiểu thư của mình một chút nào à? Chẳng lẽ nó chưa từng nghĩ ngộ nhỡ sẽ lại có thêm một người thân yêu bên mình phải chết hay sao?

Quả thực nó hành động cứ như thể biết chắc rằng kĩ nữ kia sẽ không chết. Phải chăng là do Miêu Miêu nghĩ quá nhiều?

Lại còn kĩ nữ thương cảm với đứa a hoàn, và cả tú bà vung tay hào phóng nữa.

Một khi đã sinh lòng hoài nghi thì nhìn cái gì cũng thấy có vẻ khả nghi.

(Không được đưa ra ý kiến gì nếu chỉ dựa vào phỏng đoán à...)

Miêu Miêu chậm chậm dời ánh mắt từ ô cửa sổ đóng chặt sang bầu trời trên cao.

Hồi ở hậu cung, cô vẫn luôn nhung nhớ khu phố hoa này, mà nếu nói về bản chất, hai nơi ấy kì thực chẳng khác gì nhau. Dù là hậu cung hay phố hoa thì cũng đều là hoa viên, đều là lồng chim cả. Tất cả mọi người sẽ dần bị nhiễm độc bởi bầu không khí đóng chặt trong không gian này.

Kĩ nữ cũng hấp thụ chất độc xung quanh, để rồi biến mình thành một thứ độc dược ngọt ngào bằng cách đó.

Miêu Miêu không biết nếu tên công tử hoang toàng kia sống sót thì cô kĩ nữ sẽ có kết cục gì. Có lẽ gã ta sẽ lên quan phủ tố cáo có người hạ độc gã, hoặc ngược lại, có lẽ kĩ quán sẽ đe dọa gã, cáo buộc gã phá hỏng món hàng.

(Mình chẳng quan tâm.)

Dù có thế nào cũng không liên quan đến Miêu Miêu. Nếu cứ tính toán chi li những chuyện này thì chẳng sống ở khu phố hoa nổi.

Miêu Miêu uể oải gãi gáy, quyết định đi đến Lục Thanh quán. Cô bắt đầu cất bước, quả nhiên vẫn muốn tắm nhờ.

Chương 24

HIẾU LÂM

Ba ngày nghỉ về quê trôi qua trong nháy mắt.

Được gặp lại những khuôn mặt thân quen, Miêu Miêu luyến tiếc chẳng muốn rời đi, nhưng cô không thể bỏ mặc công việc ở hậu cung được. Hơn nữa, làm vậy sẽ khiến Lí Bạch, người đứng ra bảo đảm cho cô trở về, gặp phiền toái, vì vậy, cô bắt buộc phải quay lại hậu cung.

Quan trọng hơn cả, nguyên nhân lớn nhất thúc đẩy cô trở về, là lão tú bà đang lăm le toan tính xem sẽ giao cho tên cuồng ngược đãi nào đêm đầu tiên của Miêu Miêu.

(Cứ như vừa mơ thấy mộng đẹp vậy.)

Thấy Bạch Linh tiểu thư nhuận sắc mơn mớn lạ thường, còn Lí Bạch thì hí hóp hết cả mắt, tưởng như hoá thành mơ ngâm mật ong, Miêu Miêu cảm thấy hối hận vì đã vung tay trả thù lao quá nhiều.

Hại cô phải đưa ra quyết định cho lần bán thân kế tiếp.

Đã được nếm mùi cam lộ ngon ngọt trên tiên giới một lần, Lí Bạch chẳng thể bằng lòng với những thứ tầm thường dưới hạ giới được nữa, khiến Miêu Miêu không khỏi có chút thương hại. Chắc hẳn tú bà sẽ bóc lột Lí Bạch không thương tiếc, khiến hắc sống dở chết dở.

Đến nước đó thì không còn là trách nhiệm của Miêu Miêu nữa rồi.

Vậy là Miêu Miêu xách theo chút quà trở về cung Phỉ Thúy, nhưng người cô gặp lại là gã thanh niên đẹp như tiên nữ đang toát lên cả một bầu không khí hăm hăm hung tợn.

Đằng sau nụ cười ôn hoà kia, có thể cảm nhận được một luồng sát khí ghê rợn như cổ độc.

Không hiểu vì sao, hần cứ gườm gườm nhìn Miêu Miêu.

Bất kể tính tình tồi tệ thế nào, mỹ nhân vẫn là mỹ nhân. Một mỹ nhân khi lườm người khác vẫn rất có sức hút.

Miêu Miêu thấy phiền, chỉ cúi đầu một cái tỏ ý nếu có thể thì không muốn dây vào hần, dợm quay bước về phía phòng riêng, nhưng hần đã nhanh tay tóm vai cô rất chặt. Chỉ thiếu điều móng tay găm thẳng vào da thịt nữa thôi.

“Ta chờ ngươi trong phòng tiếp khách.”

Một giọng nói ngọt ngào như mật ong chảy bên tai.

Dù là mật, thì cũng là mật ô đầu^[14], là loại chứa độc.

Cao Thuận đứng đằng sau, dùng ánh mắt nói với cô rằng, hãy bỏ cuộc đi.

Ngọc Diệp phi trông thì có vẻ bối rối, nhưng hai mắt lại sáng bừng lên.

Hơn nữa, không hiểu sao, Hồng Nương lại nhìn Miêu Miêu với ánh mắt trách cứ.

Ba thị nữ còn lại cũng có vẻ vừa hiểu kì vừa lo lắng. Chắc lát nữa cô sẽ bị gặng hỏi đến từng chân tơ kẽ tóc cho coi.

(Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ?)

Miêu Miêu thả bọc hành lí xuống, thay trang phục thị nữ rồi bước ra gian phòng tiếp khách.

“Có chuyện gì thế ạ?”

Cả gian phòng chỉ có một mình Nhâm Thị. Hắn mặc quan phục màu trắng, sạch sẽ và tao nhã, ngồi bắt chéo chân trên ghế, chống khuỷu tay lên bàn. Không hiểu sao trông thái độ của hắn có vẻ gay gắt hơn bình thường, hay là do cô suy nghĩ nhiều nhỉ? Mong là do nghĩ nhiều, thôi cứ coi như là nghĩ nhiều đi.

Không có nước giải khát mát lạnh sáng khoái Cao Thuận ở đây, cũng chẳng thấy bóng dáng Ngọc Diệp phi đâu cả.

Tóm lại, Miêu Miêu thấy thấp thỏm không yên.

“Hình như người vừa về quê một chuyến.”

“Vâng.”

“Thế nào?”

“Mừng là mọi người đều rất khỏe.”

“Thế à?”

“Vâng.”

“...”

“...”

Quả nhiên là không nói chuyện lâu được.

“Kẻ tên Lí Bạch là người như thế nào?”

“Bẩm đại nhân, là người bảo lãnh cho nô tì.”

(Sao hắn biết đến cái tên này nhỉ?)

Hơn nữa còn là khách quen sau này. Là cây rặng tiền quý giá. Là khách quý hàng đầu.

“Người có hiểu điều đó có nghĩa là gì không? Ý nghĩa trong đó ấy?”

Nhâm Thị hỏi với chất giọng lộ vẻ cáu kỉnh. Trong ngữ điệu không còn sự ngọt ngào quen thuộc nữa.

“Vâng, nô tì hiểu, phải là quan lớn có vị trí vững chắc thì mới có thể trở thành người bảo lãnh.”

Không biết vì sao Nhâm Thị lại làm vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Ý hẳn là đừng có lái nhai mấy chuyện hiển nhiên chẳng?

“Người nhận được trâm à?”

“Đại nhân đó phân phát nhiều lắm ạ. Nô tì vinh hạnh được ban một cây theo phép lịch sự xã giao.”

Lí Bạch trông vậy thôi chứ thực ra là một người hào sảng và phóng khoáng. Cây trâm tuy tạo hình đơn giản, nhưng chế tác tinh xảo, khiêu thẩm mỹ cũng ổn. Mai một giả sử có túng tiền, có thể đem thứ này đi bán.

“Vậy tức là ta^[15] còn thua cả một món quà theo phép lịch sự ư?”

(Ta?)

Nghe thấy ngôi xưng lạ tai, Miêu Miêu hơi nghiêng đầu khó hiểu. Cô cứ cảm thấy Nhâm Thị ngày hôm nay có gì đấy không giống với bình thường.

“Ta cũng đã tặng người một cây trâm, nhưng người lại chẳng thèm tìm đến.”

Nhâm Thị làm mặt giận dữ, không còn đó nụ cười tựa thần tiên, trông hẳn cứ như chỉ trạc tuổi Miêu Miêu, thậm chí còn có vẻ trẻ con hơn thế.

Miêu Miêu bị ấn tượng, hoá ra trên đời có người chỉ thay đổi nét mặt mà có thể khác biệt đến mức này.

Xem ra Nhâm Thị đang bức bối vì Miêu Miêu tìm đến Lí Bạch nhờ cậy chứ không phải hấn. Thật kì quặc. Không dính vào phiền phức chẳng phải là càng khoẻ hơn hay sao? Hay là hấn rảnh quá, nên thích bị vướng vào mấy chuyện phiền toái đâu đâu?

“Đại nhân tha tội. Cũng bởi nô tì không thể nghĩ ra có thể đền đáp đại nhân bằng thứ gì mới khiến đại nhân vừa lòng, nên buộc phải làm vậy.”

(Dắt hoạn quan đi thanh lâu, chẳng phải là thất lễ lắm à?)

Nếu chỉ thuần tuý là uống trà hoặc ngâm vịnh thơ ca thì thôi không nói, vấn đề là nơi đó cũng là nơi trai gái yêu đương. Miêu Miêu chẳng dám mời một người đã không còn nguyên vẹn thân nam tử đến một nơi như thế.

Quan trọng hơn tất cả, với một nhân vật như Nhâm Thị, các kĩ nữ bình thường mà đứng cạnh hấn, đẹp mấy cũng hoá thành xác ướp di động hết. Giới thiệu một người như vậy đến thanh lâu, Miêu Miêu khéo lại bị lão tú bà cho ăn đòn như tử.

“Đền đáp? Người đã cho tên Lí Bạch đó cái gì?”

Vẻ mặt hấn càng thêm bất mãn. Bên cạnh nét buồn bức còn xen lẫn lo âu.

“À, nô tì đã giúp ngài ấy hưởng thụ một đêm xuân mộng vô cùng vui vẻ.”

(Trông bộ dạng đấy, chắc phải mười ngày nửa tháng nữa mới tỉnh táo lại được.)

Tướng quân oai võ đến mấy mà gặp tiểu thư Bạch Linh thì cũng trở nên ngoan hiền như chú mèo con mà thôi. Chỉ là con mèo này mai

một còn biết đưa vàng đến cửa.

Nói xong, chỉ thấy Nhâm Thị mặt cắt không còn giọt máu, bàn tay cầm chén trà run lên bần bật.

(Có phải do trong phòng lạnh quá không nhỉ?)

Miêu Miêu bèn thêm củi vào chậu than đang cháy đượm, cầm quạt tròn lên quạt lửa.

“Lí đại nhân có vẻ rất vừa lòng, coi như nỗ lực của nô tì cũng không uổng phí.”

(Còn phải cố gắng tìm khách mới nữa.)

Khi Miêu Miêu siết chặt nắm đấm để hạ quyết tâm, tiếng chén trà vỡ tan vang lên ở sau lưng cô.

“Đại nhân làm sao thế?”

Những mảnh sứ vỡ bắn ra khắp mặt đất.

Nhâm Thị đứng sững người, mặt tái xanh, y phục ướt đẫm nước trà.

“Ôi, nô tì sẽ lau dọn ngay.”

Miêu Miêu vừa mở cửa, liền thấy Ngọc Diệp phi đứng bên ngoài ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cao Thuận cũng ở đó, vẻ mặt hết sức mệt mỏi.

Hồng Nương sững sốt nhìn Miêu Miêu như thể muốn nói mà không thể nói được gì. Hồng Nương lại gần Miêu Miêu đang nghiêng đầu ngơ ngác, sau đó không nói lời nào, vung tay tát một cú vào gáy Miêu Miêu. Người thị nữ trưởng này ra tay đánh người nhanh thật đấy.

Miêu Miêu ngơ ngác xoa gáy, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, nhưng trước tiên vẫn đi ra nhà bếp để tìm khăn lau đã.

•§•

“Ngài định làm mình làm mẩy đến bao giờ nữa?”

Cao Thuận cảm thấy người này không có người chăm sóc thì không xong.

Sau khi trở lại thư phòng, Nhâm Thị gục đầu xuống bàn ngồi bất động.

Cao Thuận thở dài.

“Xin đừng quên còn có công việc đang chờ ngài xử lý đây.”

Trên mặt bàn mới thu dọn sạch sẽ, nay đã lại chất đống giấy tờ công văn mới.

“Ta biết rồi.”

Biết mới lạ.

Một người như Nhâm Thị sẽ không đáp trả theo kiểu ấu trĩ như thế.

Cũng sẽ không cố chấp với một món đồ chơi như thế.

Sau đó, Cao Thuận phải tốn công tốn sức một phen mới moi ra được đầu đuôi sự tình từ chỗ Ngọc Diệp phi vẫn đang cười ngặt nghẽo.

Cái gọi là “đền đáp” cho công bảo lãnh, kì thực chỉ là dẫn Lí Bạch đến gặp danh sĩ nức tiếng mà hãnh ngưỡng mộ đã lâu. Không thể tưởng tượng được, cô nương nhỏ bé kia lại có mối quen như vậy.

Không biết chủ tử của Cao Thuận đã để trí tưởng tượng bay xa đến phương trời nào rồi. Ông chú khô héo ngoài ba mươi tuổi chợt nghĩ, ôi, tuổi trẻ mới đáng sợ làm sao.

Tuy Nhâm Thị ít nhiều đã bình tĩnh trở lại, nhưng trong lòng vẫn còn bất mãn.

Vội vội vàng vàng xử lí hết công việc để đi gặp người ta, kết quả là người ta đã về quê cùng một nam tử xa lạ, thật chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Cao Thuận cũng đâu có rảnh rỗi để lúc nào cũng đi dỗ dành con nít.

Nhâm Thị cuối cùng cũng bắt đầu đóng dấu lên núi công văn cao ngất. Hẳn đọc lướt nội dung, thấy bản tấu nào mà hẳn cho rằng không thể đóng dấu, sẽ đặt ra mép bàn. Vừa xong được chỗ này thì một tên nô tài đã lại dâng lên một tập văn kiện mới.

Cao Thuận nhìn số công văn Nhâm Thị đã loại bỏ, cảm thấy đám người này đúng là cần phải động não hơn nữa mới được. Rất nhiều quan lại muốn thông qua những dự luật rõ ràng có liên hệ với lợi ích cá nhân. Bởi vậy, lượng công việc của vị chủ nhân trẻ tuổi lại càng tăng lên nhiều hơn nữa. Cao Thuận nhìn mà không đành lòng.

Mặt trời đã khuất núi từ khi nào không rõ. Cao Thuận thắp đèn lên.

“Xin thất lễ.”

Thấy một nô tài tiến vào, Cao Thuận bèn bước lên phía trước.

“Giờ đã muộn rồi, có công việc gì để hôm sau nói đi.”

“Bẩm đại nhân, không phải về công việc.”

Tên nô tài vội vàng xua tay.

“Là như vậy...”

Tên nô tài mặt mày ửng đỏ truyền đạt lại một vấn đề cấp bách.

Chương 25

RƯỢU

“Thật là một nỗi bất hạnh lớn lao.”

Ngọc Diệp phi thần sắc u buồn nói với viên hoạn quan trước mặt. Khuôn mặt đẹp như tiên tử của Nhâm Thị cũng nhuốm vẻ sầu bi.

(Hình như là một vị quan đại thần vừa mới qua đời.)

Miêu Miêu không tỏ cảm xúc gì, chỉ lặng thinh đứng đó. Thế này tuy có vẻ lạnh lùng, nhưng Miêu Miêu không đa sầu đa cảm đến mức có thể thương xót trước cái chết của một người xa lạ mà cô chẳng biết mặt biết tên. Hơn nữa, người này cũng đã hơn năm mươi tuổi, nghe nói chết do uống rượu quá nhiều. Chỉ có thể nói là tự làm tự chịu.

Đáng ra là như vậy.

Miêu Miêu đã thử độc xong nhưng vẫn chưa được cho lui. Hình như Nhâm Thị vừa sai Hồng Nương làm gì đó, nên Miêu Miêu phải đứng hầu ở đây thay. Bởi lẽ, hoạn quan cùng phi tần không được phép nói chuyện riêng với nhau nếu không có thị nữ nào ở cạnh.

Vấn đề là ở chỗ, Nhâm Thị lại sai bảo thị nữ trưởng Hồng Nương, chứ không phải một thị nữ cấp thấp như Miêu Miêu.

(Hẳn là có chuyện gì đó rồi.)

Xem ra, trực giác của Miêu Miêu đã đúng.

“Nguyên nhân tử vong thật sự là do rượu ư?”

Tầm mắt của viên hoạn quan xinh đẹp hướng thẳng ra sau lưng Ngọc Diệp phi, tức là nhìn về phía Miêu Miêu.

Dù nói nguyên nhân chết là do rượu thì cũng có đến mấy loại.

Một con ma men như Miêu Miêu cũng biết rõ rượu uống nhiều chỉ tổ hại thân. Thuốc nếu dùng quá liều cũng trở thành chất độc.

Uống rượu liên tục trong thời gian dài sẽ khiến tạng phủ dần suy yếu. Hấp thụ một lượng lớn rượu một lúc, thậm chí có thể dẫn đến tử vong.

Trường hợp này có thể thuộc nguyên nhân thứ hai. Nghe nói người kia chết trong lúc yến ẩm với mấy người bạn và đã uống rất nhiều rượu. Kẻ đó đã tu ừng ực cạn cả một vò rượu đầy ắp chỉ với một hơi.

“Nếu là vậy thì đúng là có thể dẫn đến chết người.”

Miêu Miêu bình thản nói, đi về phía trạm gác ở cổng chính. Đây cũng chính là nơi mà lần trước cô đã hẹn Lí Bạch. Vốn chỉ là một gian phòng sơ sài lúc nào cũng trống không, vậy mà hôm nay, nơi này lại có thêm chút trà bánh, và cả một chậu than sưởi ấm nữa.

“Nhưng lượng ấy mới chỉ bằng một nửa lúc bình thường.”

Nhâm Thị nói. Dĩ nhiên, ý của hần là chỉ lượng rượu uống vào.

Cao Thuận nhận lấy vật gì đó từ một nô tì xuất hiện ở ngoài hậu cung. Nô tì này không nói lời nào, cúi thấp đầu hành lễ.

“Ta thật sự không nghĩ Hạo Nhiên đại nhân chết vì uống quá nhiều rượu.”

Có vẻ như người chết tên là Hạo Nhiên, một võ tướng tráng kiện có thể uống một hơi cạn sạch một vò rượu. Xem phản ứng của Nhâm Thị và Ngọc Diệp phi, có lẽ người này không xấu.

Cao Thuận cầm vật gì đó vừa nhận được từ nô tì kia đặt lên bàn. Là một hồ lô. Người đó rót chất lỏng đựng bên trong hồ lô vào một chén rượu nhỏ.

“Đây là?”

“Cùng loại với rượu mà Hạo Nhiên đại nhân đã uống trong bữa tiệc, lấy ra từ một vò khác cũng dùng để uống hôm đó. Còn vò rượu mà Hạo Nhiên đại nhân uống bị đổ nên rượu chảy ra hết rồi.”

“Vậy thì nếu vò rượu đó bị hạ độc cũng không có cách nào kiểm nghiệm được nữa.”

Nếu nguyên nhân tử vong không phải do rượu thì khả năng ấy cũng có thể xảy ra.

“Đúng vậy.”

Nhâm Thị chắc cũng biết chuyện đó khó thế nào. Nhưng hấn vẫn muốn điều tra rõ ràng chân tướng, không biết vị võ tướng kia có ân huệ gì với hấn hay không.

(Giá mà hấn ta cứ tỏa sáng lấp lánh một cách không cần thiết như mọi khi thì tốt.)

Nhâm Thị gần đây trông trẻ con hơn trước rất nhiều. Nhưng đối với Miêu Miêu, chẳng thà hấn cứ vênh váo sai bảo cô như hồi trước còn dễ chịu hơn.

Miêu Miêu nhấp một ngụm rượu, sau đó thè lưỡi liếm.

(Đây là?)

Vị ngọt và mặn lẫn lộn. Cứ như thể rượu vốn ngọt bị bỏ thêm muối vào.

(Giống như rượu nấu ăn.)

“Vị lạ quá.”

Miêu Miêu nói với Nhâm Thị đang nhìn mình chăm chăm.

“Đúng vậy, đây là loại rượu yêu thích của Hạo Nhiên đại nhân, ông ấy rất thích đồ ngọt, uống rượu ngọt, mà mỗi nhắm cũng phải ngọt.”

Nhâm Thị tiếp tục nói với vẻ hoài niệm. Cho dù chuẩn bị bao nhiêu muối và thịt hun khói thượng hạng đến mấy, ông ấy cũng nhất quyết không động vào.

“Nghe nói ngày trước, ông ấy thích ăn mặn, đến một ngày nọ đột nhiên chuyển sang thích ăn ngọt, ngay cả cơm canh cũng phải nấu ngọt.”

Nhâm Thị nở nụ cười có chút hồn nhiên.

“Thế thì mắc tiểu đường mất.”

Miêu Miêu thật thà nêu cảm nghĩ của mình.

“... Đừng có kéo hồi ức của ta về hiện thực nữa.”

Nhâm Thị nói với vẻ mất hứng.

(Từ thích ăn mặn chuyển sang thích ăn ngọt à...)

Miêu Miêu uống nốt chỗ rượu còn lại trong chén, cầm lấy bình hồ lô rót tiếp, rồi lại nốc cạn, cứ thế lặp đi lặp lại vài lần.

Nhâm Thị và Cao Thuận vẫn nhìn cô chăm chăm, nhưng Miêu Miêu không thèm để ý. Đến khi số rượu trong hồ lô cạn đi một nửa, Miêu Miêu mới mở miệng nói.

“Đồ nhắm trong tiệc rượu có món mặn không ạ?”

“Có, đá muối, bánh trung thu và thịt khô. Có cần chuẩn bị mấy thứ này nữa không?”

“Không cần đâu ạ, chuẩn bị xong thì rượu cũng hết sạch rồi.”

Nếu được, ước gì có ngay ít thức nhắm ở đây. Giá mà có thịt hun khói mặn, nhắm với rượu thì hết ý.

“Ấy, ý ta không phải thế...”

Nhâm Thị kinh ngạc nói.

Miêu Miêu lại rót thêm chén nữa, mặc kệ ánh mắt “vẫn uống tiếp à” của mấy người kia. Ngoài lúc thử độc, đây là cơ hội hiếm có để được uống rượu thoả thích mà.

Miêu Miêu nốc cạn số rượu trong hồ lô không chừa một giọt. Cô chỉ muốn ợ một tiếng rõ to, nhưng ngật nổi quý nhân còn ở đây, nên đành nhịn.

“Ngài có kiếm được vò rượu mà Hạo Nhiên đại nhân đã uống không ạ?”

“Đã bị vỡ thành từng mảnh rồi.”

“Không sao ạ, ngoài ra...”

Miêu Miêu nói, “ngoài ra còn một chuyện khác muốn nhờ đại nhân điều tra giúp”.

Hôm sau, Miêu Miêu lại được Nhâm Thị triệu kiến, vẫn tại gian phòng hôm qua.

Bình thường bọn họ đều bàn chuyện ở gian phòng của Cung quan trưởng, có điều, dạo gần đây Cung quan trưởng có vẻ bận rộn, cung nữ tất bật đi tới đi lui. Hai bộ phận còn lại có vẻ cũng bận bịu như vậy, có lẽ là vì sắp đến dịp cuối năm rồi.

(Quả nhiên.)

Chuyện mà Miêu Miêu đã nhờ Nhâm Thị điều tra đều được viết trong thư, nội dung đúng như những gì cô đã dự đoán.

Miêu Miêu xem thư cùng những mảnh vỡ của vò rượu được gói trong một bao vải nhỏ. Trên mảnh vỡ có dính vết gì màu trắng. Miêu Miêu nhặt một mảnh lên và liếm thử.

“Liếm như vậy có sao không?”

Nhâm Thị vươn tay đến, nhưng Miêu Miêu gạt đầu.

“Thứ này không độc. Lượng cũng không đủ nhiều để hại đến cơ thể.”

Lời Miêu Miêu nói có ý ám chỉ điều gì đó, Nhâm Thị và Cao Thuận cùng nghiêng đầu tỏ ra khó hiểu.

Miêu Miêu tiến đến chỗ chậu than ở gần đấy, châm lửa đốt mảnh giấy bọc bên ngoài sứ biểu, sau đó cầm mảnh gốm vỡ hơ vào lửa. Ngọn lửa lập tức chuyển màu.

“Là muối?”

Nhâm Thị nhích lại gần để nhìn. Xem ra hẳn vẫn còn nhớ rõ thí nghiệm đổi màu ngọn lửa Miêu Miêu từng làm hồi trước.

“Đúng vậy. Xem ra trong rượu chứa nhiều muối đến mức còn lại cả muối khô.”

Rượu mà Miêu Miêu uống cũng chứa muối. Không phải vì trong rượu vốn có muối, mà có lẽ ai đó đã bỏ muối của món nhắm hay gì đó vào rượu. Bởi nếu khách dự tiệc thích ăn mặn thì nhất định sẽ không thích rượu có vị ngọt quá mạnh.

Bình thường người ta sẽ bôi muối lên miệng chén rượu, nếu trực tiếp bỏ muối vào vò rượu, hoặc là do say, hoặc là do quá lười biếng.

Cho thêm chút muối vào cũng không thành vấn đề, nhưng trong vò rượu mà Hạo Nhiên đại nhân uống lại chứa quá nhiều muối.

“Cơ thể người rất cần muối, nhưng nếu hấp thụ quá nhiều ngược lại sẽ hại đến cơ thể.”

Cũng giống như rượu, nếu hấp thụ với liều lượng quá nhiều một lúc có thể dẫn đến tử vong. Với ngần ấy rượu cùng lượng muối đã uống vào, có chết người cũng không lạ.

“Khoan, như vậy chẳng phải rất kì quái hay sao? Uống thứ mặn chát ấy, chẳng lẽ lại không phát hiện ra à?”

“Không, Hạo Nhiên đại nhân không phát hiện ra.”

Miêu Miêu giở sổ biểu ra cho Nhâm Thị xem, ngay dòng đầu tiên đã liệt kê thói quen sinh hoạt của Hạo Nhiên.

“Đại nhân từng nói, Hạo Nhiên đại nhân tự đứng một ngày chuyển sang thích ăn ngọt.”

“Đúng vậy, không sai... Chẳng lẽ? Không, không thể nào...”

Nhâm Thị như nhận ra điều gì, mở to hai mắt.

“Vâng, nô tì nghĩ hẳn là Hạo Nhiên đại nhân đã không nếm được vị, cụ thể là không cảm nhận được vị mặn nữa.”

Nghe nói, Hạo Nhiên là một vị quan đại thần rất có tài, tính tình ngay thẳng, cương trực. Chỉ từ một bản sổ biểu giản lược cũng có thể nhìn ra, cuộc sống thường nhật của người này vô cùng khổ hạnh.

Sổ biểu chỉ rõ, nhiều năm trước, sau khi vợ con chết vì ôn dịch, người này đã dồn toàn bộ tâm sức vào công việc, rượu và đồ ngọt là lạc thú duy nhất của ông ta.

“Có một loại bệnh khiến người ta mất đi vị giác. Nguyên nhân có thể là do chế độ ăn uống không cân bằng, hoặc do tinh thần và cơ thể gánh chịu quá nhiều áp lực.”

Càng là người nghiêm khắc trong công việc thì lại càng tự đặt nhiều áp lực lên chính bản thân mình. Áp lực đè nén lâu ngày ắt sẽ thành bệnh.

“Vậy thì, kẻ nào đã bỏ muối vào vò rượu?”

Miêu Miêu lắc đầu.

“Điều tra chuyện này không phải là việc của nô tì.”

Chỉ cần biết trong các vò rượu khác cũng chứa muối, mà Hạo Nhiên lại là một vị quan cương trực liêm khiết, chắc hẳn trong lòng Nhâm Thị đã có suy đoán rồi.

Người cương trực thường bị nhiều kẻ ghen ghét. Có thể là kẻ nào đó đã thừa dịp ông ấy say rượu, bỏ muối vào vò rượu như một trò đùa ác ý. Nhưng thấy đối phương hoàn toàn không phát hiện ra mà vẫn uống không ngừng, kẻ này không kìm được, muốn thêm nhiều muối nữa, cho đến khi ông ấy phát hiện ra mới thôi. Dân gian có câu “mượn rượu mà làm xằng làm bậy”, nhưng giờ dẫn đến kết quả này, không biết những kẻ gây chuyện có cảm nghĩ gì đây.

(Trốn tránh thì thật là hèn nhát.)

Bản thân Miêu Miêu hiểu rất rõ, cô không muốn trở thành nguyên nhân trực tiếp khiến ai đó bị trừng phạt. Dù rằng, một khi đã cung cấp manh mối rõ ràng đến vậy rồi, cũng không khác gì chỉ điểm.

Nhâm Thị nói gì đó với Cao Thuận. Nghe xong, Cao Thuận bèn lui khỏi phòng.

Nhâm Thị thần thờ nhìn vào cánh cửa mà Cao Thuận vừa mới bước ra. Quan sát kĩ sẽ thấy trên đai lưng của Nhâm Thị có đeo một viên hắc diệu thạch nhỏ gắn tua đen. Do quan phục cũng cùng một màu đen nên Miêu Miêu hoàn toàn không để ý.

(Mặc tang phục ư?)

Nhưng cố ý làm cho không nổi bật?

“Phiền người rồi, người đã giúp bản quan một việc lớn đấy.”

Nhâm Thị nở một nụ cười tựa tiên nữ với Miêu Miêu.

“Nô tì không dám.”

Miêu Miêu có chút tò mò, muốn hỏi về mối quan hệ giữa Nhâm Thị và Hạo Nhiên, nhưng cuối cùng lại thôi.

(Ngộ nhỡ lại biết chuyện giữa hai người có quan hệ mờ ám gì thì chết.)

Ai mà biết quan hệ bất chính sẽ hiện diện ở đâu.

Thay vào đó, Miêu Miêu hỏi một câu an toàn hơn.

“Hạo Nhiên đại nhân là một người xuất chúng lắm ạ?”

“Đúng vậy, ngài từng chiếu cố bản quan rất nhiều hồi bản quan còn nhỏ.”

Nhâm Thị không nói thêm gì nữa, hai mắt hơi nheo lại. Biểu cảm khi hồi tưởng lại quá khứ của hắc nam thật giống một thanh niên bình thường. Đó là thứ mà thông thường không thể nào cảm nhận được từ gương mặt quá đổi xinh đẹp ấy.

(Suy cho cùng thì cũng vẫn là con người mà thôi.)

Bởi dung mạo kia, nói hắc nam là đào hoa yêu ngàn năm tu luyện nghe còn đáng tin hơn là kẻ được sinh ra bởi con người, thế mà dạo gần đây, Miêu Miêu bắt đầu cảm thấy người tên Nhâm Thị này thật là kì lạ. Nhâm Thị đứng yên một lúc, rồi như sức nhớ ra điều gì, hắc nam lấy một vật từ bên dưới cái bàn lên.

“Ồ lô?”

Nhâm Thị lấy ra một bình hồ lô lớn. Miêu Miêu nghe thấy tiếng nước ọc ạch bên trong hồ lô.

“Đúng vậy, nhưng không phải loại ngày hôm qua đâu.”

Nhâm Thị nói ‘quà tạ ơn’ rồi giao hồ lô cho Miêu Miêu.

Miêu Miêu rút nắp hồ lô ra liền ngửi thấy mùi cồn.

(Ồ!)

“Uống cho cẩn thận, đừng để bị bắt được.”

“Đa tạ đại nhân.”

Miêu Miêu hành đại lễ cực kì cung kính, việc mà bình thường cô tuyệt đối không làm.

(Chu đáo quá đi mất.)

Miêu Miêu đang nghĩ như vậy, không biết từ lúc nào, khuôn mặt ngọt ngào nọ đã đột ngột sấp lại gần.

Miêu Miêu giật mình lùi lại theo phản xạ.

Vẫn là tên hoạn quan như mọi ngày.

“... Vẻ mặt của người trông không giống như đang biết ơn chút nào.”

“Vậy sao? Nhưng quan trọng hơn, xin đại nhân hãy làm việc nghiêm túc đi ạ.”

Không hiểu sao toàn thân Nhâm Thị run bần. Xem ra hẳn đã gạt công việc sang một bên để chạy tới đây.

(Rảnh thì không sao, nhưng trốn việc thì đâu có được.)

“Xin đại nhân hãy xử lí hết công việc đi, trước khi chúng chắt lên thành đồng.”

Miêu Miêu nhận xét, phớt lờ sự thật rằng mình cũng hầu như chẳng hề làm việc.

Nhâm Thị lộ vẻ mặt ảm ức trong chốc lát, nhưng rồi như nghĩ ra điều gì, hắt nhếch miệng nở nụ cười xấu xa.

“Bản quan đang làm việc nghiêm túc mà.”

“Như thế nào ạ?”

Nhâm Thị sờ cằm, tỏ vẻ như đang nhớ lại.

“Hình như có dự thảo quy định rằng, để phòng tránh việc người còn ít tuổi đã ham mê rượu chè, nên giới hạn độ tuổi được phép uống rượu.”

“...”

Miêu Miêu sững sốt há hốc miệng.

“Hình như sẽ cấm không cho người chưa đủ hai mươi tuổi uống rượu đấy.”

Vị hoạn quan xấu bụng kia nhìn Miêu Miêu và cười híp mắt.

“Xin đại nhân tuyệt đối đừng phê duyệt quy định này!”

“Chỉ e việc đó bản quan không quyết được.”

Một nụ cười dịu dàng như hoa hiện lên trên mặt Nhâm Thị. Hắt vui vẻ nhìn thái độ buồn bực của Miêu Miêu.

Miêu Miêu hậm hực bĩu môi, quăng cho hắt ánh mắt khinh bỉ như nhìn một con bọ cánh cứng nằm ngửa bụng như thường lệ.

Chương 26

TỰ SÁT HAY BỊ GIẾT

Cao Thuận đặt một hộp sơn mài lên bàn, lấy ra từ trong đó một bức thư.

“Số biểu hôm trước cuối cùng đã được chuyển tới rồi.”

Lần đó, Nhâm Thị đã hạ lệnh cho tìm kiếm cung nữ bị bỏ, từ bấy đến giờ đã hơn hai tháng trôi qua.

“Tốn nhiều thời gian quá.”

Nhâm Thị ngẩng mặt lên, mắt loé lên sắc bén.

“Vi thần biết tội.”

Nguyên tắc làm việc của Cao Thuận là không kiểm soát bao biện.

“Rốt cuộc là ai?”

“Bẩm đại nhân, không ngờ lại là một nhân vật lớn.”

Cao Thuận mở bức thư trên bàn ra.

“Cung Thạch Lựu, Phong Minh. Thị nữ trưởng của Thục phi.”

Nhâm Thị chống cằm, lạnh lùng nhìn bức thư.

•§•

“Ôi, có thể mời tiểu cô nương đi cùng không?”

Như thường lệ, khi Miêu Miêu đến đây trốn việc, à, đến phụ giúp Thái y, lão lang bầm đột nhiên nói vậy. Vừa khéo lúc đó có hoạn

quan truyền lời đứng gần đấy, hình như có ai triệu kiến lão lang băm.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế?”

Có vẻ lại có chuyện phiền toái rồi đây, Miêu Miêu nghĩ thầm.

Lão lang băm so vai nhờ vả, nên thôi thì cứ đi theo xem sao đã. Hai người được dẫn tới trạm gác ở cổng Bắc, có vài hoạn quan đang xúm lại một chỗ, quanh đó là đám cung nữ vây thành vòng tròn.

“May mà đang là mùa rét đậm.”

Miêu Miêu cực kì bình tĩnh phát biểu suy nghĩ của mình về cảnh tượng trước mặt.

Một cô gái mặt mũi tái nhợt được phủ chiếu bên trên. Tóc dính bết vào mặt, môi đã chuyển màu tím tái. Hồn phách của cô ta đã không còn ở nhân thể nữa rồi.

Tuy rằng, so với nhiều tử thi chết đuối khác thì cái xác nữ này có thể tính là đẹp, nhưng nhìn vào vẫn thấy không thoải mái. Đang là mùa lạnh, quả thực rất may.

Lão lang băm đáng ra phải khám nghiệm tử thi, nhưng lại núp sau lưng Miêu Miêu, cứ như một thiếu nữ nhát gan vậy.

Thật đúng là lang băm mà.

Nghe nói cái xác nữ này được phát hiện lúc nổi lên ở hào nước bên ngoài tường thành. Nhìn y phục thì chắc chắn là cung nữ trong hậu cung. Những gì xảy ra trong hậu cung không thể đem ra ngoài xử lí, cho nên mới phải gọi lão lang băm tới, nhưng...

“Tiểu cô nương có thể xem giúp ta không?”

Cặp râu cá trê của lão lang băm run lên khi lão ngược mắt nhìn Miêu Miêu, nhưng đây đâu phải việc cô cần quan tâm chứ.

Rốt cuộc ông ta coi người khác là cái gì chứ hả.

“Không được, tiểu nữ được dặn không được động vào xác chết.”

“Thật không ngờ đấy.”

Câu nói thất lễ vừa rồi được cất lên bởi giọng nói tựa thần tiên quen thuộc.

Khỏi phải nói cũng biết, đám cung nữ xung quanh lập tức hét lên ồ ơ. Làm quá thật, cứ như là đang xem diễn tuồng trên sân khấu ấy.

“Chúc một ngày tốt lành, Nhâm Thị đại nhân.”

(Mặc dù đứng trước mặt xác chết thì có gì tốt lành cơ chứ.)

Như mọi lần, Miêu Miêu bình thản nhìn người thanh niên xinh đẹp kia mà chẳng có chút cảm xúc gì. Đi theo sau hắn, khỏi phải nói, vẫn là Cao Thuận đây cam chịu. Là người đàn ông số khổ luôn nhìn Miêu Miêu với ánh mắt cầu xin.

“Vậy có thể nhờ Thái y xem xét nghiêm chỉnh được không?”

“Ta biết rồi.”

Khuôn mặt lão lang bặm hơi ửng hồng, nhưng vẫn nhìn cái xác chết đười với vẻ không sẵn sàng chút nào cả.

Ông ta sợ hãi từ từ lật tấm chiếu lên.

Đám cung nữ phía sau đồng thanh hét lên hoảng sợ.

Đó là một nữ tử cao gầy, chân đi guốc gỗ cứng, một bên đã bị tuột, để lộ bàn chân quấn băng vải. Đầu ngón tay đỏ quạch, các móng tay bị toác ra nom rất kinh khủng.

Nhìn phục sức, có thể nhận ra đây là cung nữ của Thượng thực.

“Người nhìn thi thể có vẻ bình tĩnh nhỉ?”

“Nô tì đã quen rồi.”

Dù là khu phố làng chơi rục rĩ đèn hoa, một khi bước vào trong thì đây chính là mảnh đất không luật lệ không ai quản lí. Cảnh tượng những cô nương trẻ tuổi bị làm nhục, bị cưỡng bức thể thảm cũng không hề hiếm gặp.

Thoạt nhìn cứ ngỡ, nữ tử chốn thanh lâu bị giam hãm trong chiếc lồng son, không có tự do, nhưng mặt khác, có thể nói là họ cũng được bảo vệ khỏi những hiểm nguy rình rập. Kĩ viện coi kĩ nữ là hàng hoá, sẽ làm mọi cách để kéo dài mạng sống và dung mạo của các nàng.

“Lát nữa bản quan sẽ nghe diễn giải của người sau.”

“Vâng.”

Miêu Miêu biết mình không có ích mấy, nhưng cũng không dùng ngôn từ phủ định. Đây gọi là lễ nghi.

(Liệu có lạnh lùng quá không nhỉ?)

Miêu Miêu chờ lão lang băm khám nghiệm tử thi xong, cẩn thận đắp chiếu lại cho người chết.

Tuy giờ làm vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Miêu Miêu được đưa đến trạm gác ở cổng chính. Chắc là do ở phòng của Cung quan trưởng hôm nay vẫn vô cùng tất bật. Sở dĩ phải nhờ đến nơi này là vì muốn tránh bàn chuyện thi thể trong cung Phi Thuý. Chuyện như vậy không thích hợp bàn luận ở nơi có trẻ sơ sinh.

(Sao không tự phân cho mình một gian phòng riêng ấy?)

Miêu Miêu cúi đầu chào hỏi viên hoạn quan đứng canh trước cổng.

“Theo lời của các vệ binh, họ cho rằng đây là một vụ tự sát.”

Họ nói, có thể cung nữ này đã trèo lên tường thành, rồi nhảy xuống hào nước để quyên sinh.

Cô nương này đúng là nô tì của Thượng thực, nghe nói vẫn đang làm việc cho đến hôm qua. Như vậy có nghĩa là, chính vào đêm qua, cô ta đã rơi xuống nước.

“Nô tì không biết đây có đúng là tự sát hay không, nhưng thiết nghĩ chỉ có một mình thì không thể làm được việc này.”

“Xin mời chỉ giáo.”

Nhâm Thị ngồi xuống ghế với cử chỉ tao nhã, hỏi bằng chất giọng thanh cao.

Cứ như là người hoàn toàn khác với chàng thanh niên thi thoảng lại lộ vẻ ấu trĩ kia vậy.

“Trên tường thành không có bậc thang.”

“Cũng phải.”

“Dùng móc câu và dây thừng liệu có trèo lên được không ạ?”

“Chắc là không được đâu nhỉ?”

Nhâm Thị hỏi như muốn thử Miêu Miêu. Thực sự khó đối phó.

Miêu Miêu rất muốn căn nhắc đừng có cái gì cũng hỏi mình, nhưng vì Cao Thuận đang nhìn, cô đành nhịn.

“Cũng có cách để trèo được lên đó mà không cần dùng đến bất kì công cụ nào. Nhưng nô tì nghĩ cung nữ kia không làm được.”

“Cách gì? Có cách nào sao?”

Trong sự kiện u hồn quấy phá của Phù Dung công chúa lần trước, Miêu Miêu cứ nghĩ mãi không biết nàng ta đã trèo lên tường thành như thế nào. Tường thành rất cao, không phải nói trèo là có thể trèo lên dễ dàng như vậy.

Miêu Miêu là loại người hễ đã lưu tâm thì nhất thiết phải tra rõ ngọn ngành mới thôi, vì thế, cô đã cẩn thận đi xem xét một vòng quanh tường thành.

Kết quả, cô phát hiện ra bốn góc của tường ngoài có gạch nhô ra. Đây là do người ta cố ý để gạch dư ra một phần nổi trên mặt tường, chỉ cần giẫm chân vào đó là có thể trèo lên. Phù Dung công chúa giỏi nhảy múa nên đã trèo lên rất dễ dàng.

Có thể phỏng đoán rằng các thợ xây đã sử dụng chúng trong quá trình xây dựng bức tường này.

“Nhưng việc này đối với đa số nữ tử mà nói thì rất khó, huống hồ đây còn là một nữ tử bó chân.”

Nữ tử bó chân bằng băng vải, đi guốc gỗ nhỏ nhắn tinh xảo. Những đôi chân mất đi hình hài vốn có, cố định thật chặt bằng băng vải, rồi nhét vào trong đôi guốc gỗ. Họ làm vậy là vì có quan niệm thẩm mỹ tin rằng, chân càng nhỏ thì càng đẹp.

Tuy không phải cô gái nào cũng bó chân, nhưng trong hậu cung thì thoảng cũng bắt gặp vài người.

“Ý người là, đây là một vụ giết người?”

“Nô tì không biết. Có điều, nô tì nghĩ người này quả thực đã rơi xuống hào nước khi còn sống.”

Ngón tay dính máu đỏ ngầu, nhất định là do cào vào bờ hào rất nhiều lần.

Dưới làn nước lạnh lẽo như băng đó, thật là tình cảnh khiến người ta không muốn nghĩ đến chút nào.

“Người không thể điều tra cụ thể hơn chút được sao?”

Nhâm Thị lại khoe ra nụ cười ngọt ngào khiến người khác không đành lòng từ chối, nhưng chỉ khiến Miêu Miêu thấy phiền phức mà thôi.

Không làm được chính là không làm được.

“Sư phụ đã dặn không được động vào xác chết.”

“Vì sao? Sợ phạm huý hay kiêng kị gì à?”

Là một dược sư thì hẳn sẽ phải tiếp xúc với người bệnh và các loại vết thương. Nhâm Thị như đang muốn nói rằng, “chắc người cũng không ít lần tiếp xúc với người chết rồi chứ nhỉ”.

“Bởi vì thịt người cũng có thể dùng làm nguyên liệu chế thuốc.”

Miêu Miêu lí nhí tiết lộ lí do của mình.

Cha cô từng dặn rằng, “Cha không biết lòng hiếu kì của con sẽ còn mở rộng đến đâu, nếu sớm hay muộn cũng động vào thì cứ để đến phút cuối cùng rồi tính.”

Thậm chí ông còn phũ phàng nói thẳng rằng một khi Miêu Miêu bắt đầu tiếp xúc với lĩnh vực này thì có khi trộm mộ cô cũng dám làm.

Miêu Miêu rất muốn biện hộ rằng, “lương tri mức đó thì con vẫn có”, nhưng cô vẫn nghiêm túc tuân thủ lời dặn của cha.

Tóm lại, chuyện là như vậy.

Nhâm Thị và Cao Thuận nghe xong mà sửng sốt, quay sang nhìn nhau, rồi gật đầu nói “ra là thế”. Cao Thuận thậm chí còn nhìn Miêu Miêu với ánh mắt thương hại.

Quá đáng thật, Miêu Miêu cố ghì năm tay đang run rẩy của mình.

Tạm thời không bàn tới chuyện này.

(Là tự sát, hay là bị giết?)

Miêu Miêu tuyệt đối không bao giờ có ý định tự kết liễu sinh mệnh của mình, cũng không muốn chết trong tay kẻ khác.

Nếu phải đón nhận cái chết thì sẽ không được nếm thử thuốc hay độc được nữa.

Nếu phải chết, cô muốn được nếm thử loại độc mà mình chưa từng nếm thử bao giờ rồi mới chết.

(Loại độc nào thì ổn nhỉ?)

Trong lúc Miêu Miêu mãi ngẫm nghĩ chuyện này, Nhâm Thị bỗng đưa mắt nhìn sang Miêu Miêu.

“Người đang nghĩ gì vậy?”

“Bầm đại nhân, nô tì đang nghĩ nếu phải chết thì nên dùng loại độc nào.”

Nghe Miêu Miêu thật thà trả lời, đôi chân mày của Nhâm Thị trở nên vắn vẹo.

“Người muốn chết?”

“Không có chuyện đó đâu ạ.”

Nhâm Thị lắc đầu, vẻ như không sao hiểu nổi. Không hiểu cũng chẳng sao.

“Bởi vì con người không thể biết được khi nào mình sẽ chết.”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt Nhâm Thị lộ vẻ cô đơn. Phải chăng là hẫng nhớ đến chuyện của Hạo Nhiên.

“Nhâm Thị đại nhân.”

“Sao?”

Nhâm Thị nhìn Miêu Miêu nghi hoặc.

“Nếu phải xử tử nô tì, liệu có thể ban thuốc độc cho nô tì không ạ?”

Nhâm Thị lấy tay đỡ trán và thở dài.

“Người tự đứng lại nghĩ đến cái gì vậy?”

“Nếu nô tì phạm phải tội gì, đại nhân sẽ là người xử lí đúng không ạ?”

Không hiểu sao Nhâm Thị có vẻ rất buồn bực, nhìn Miêu Miêu chăm chăm không chớp mắt. Gọi là trừng mắt chắc đúng hơn là nhìn. Cao Thuận ở phía sau có vẻ bồn chồn lo lắng.

(Nhanh vậy đã phạm phải tội gì rồi ư?)

“Nô tì được đà vênh váo, tội đáng chết. Có bị treo cổ hay chém đầu cũng không dám phàn nàn.”

“Khoan, tại sao lại thành như thế?”

Vẻ mặt Nhâm Thị lúc này đã vượt qua ngưỡng tức giận bình thường, mà là sững sốt và kinh hãi.

“Bởi vì nô tì chỉ là dân thường mà thôi.”

Dân thường không được chống đối lại những người có thân phận cao quý. Ai đúng ai sai không liên quan, đạo lí thế gian thật vô cùng đơn giản. Đôi khi điều đó cũng sẽ bị đảo lộn, nhưng dù những cuộc

cách mạng có nổ ra trên thế gian này, chắc cũng ít người lấy làm vui vẻ. Bởi lẽ thời đại này cũng không quá thảm thương.

“Chỉ cần phạm phải chút sơ suất, mạng này cũng chẳng còn.”

“Bản quan không làm những việc như vậy.”

Nhâm Thị nhìn Miêu Miêu bằng ánh mắt đầy dao động.

Miêu Miêu lắc đầu.

“Vấn đề không phải có làm hay không, mà là có thể hay không.”

Nhâm Thị có đủ quyền lực để xử phạt Miêu Miêu, còn Miêu Miêu thì không. Chỉ có vậy thôi.

Gương mặt Nhâm Thị không mang biểu cảm gì. Thoạt nhìn tưởng như tức giận, nhưng không phải, cũng không biết hẳn đang suy nghĩ điều gì. Miêu Miêu cũng không cần phải biết, chỉ là cảm thấy có vẻ như hẳn đang bắn khoăn rất nhiều chuyện mà thôi.

(Hình như mình đã nói điều gì đó không hay ho lắm.)

Vì Nhâm Thị và Cao Thuận sau đấy không nói gì nữa, Miêu Miêu cho rằng mình không còn việc gì ở đây, bèn hành lễ rồi lui ra khỏi phòng.

Sau đó, Miêu Miêu nghe phong thanh rằng, cô nương đã chết đó cũng từng tham dự yến hội có vụ ám sát bằng thuốc độc lần trước.

Hơn nữa, có vẻ như người ta đã tìm thấy di thư, thế là vụ án này khép lại với kết luận nguyên nhân là do tự sát.

Chương 27

MẬT ONG (1)

Tiệc trà xã giao cũng là công việc chính của phi tần.

Ngọc Diệp phi cũng dự tiệc trà gần như mỗi ngày, khi thì tổ chức ở cung Phỉ Thúy, khi lại được các phi tần khác mời tham gia.

(Thăm dò lẫn nhau là việc vô cùng quan trọng.)

Cá nhân Miêu Miêu không thích các buổi tiệc trà.

Trong các buổi tiệc trà, mọi người thường tán gẫu về chủ đề xiêm y phục sức hoặc lối trang điểm đang thịnh hành, xen kẽ giữa những cuộc đối thoại tẩn mẩn đó là ý đồ thăm dò hoặc mĩa mai nhau, cảnh tượng chẳng khác gì một bức tranh thu nhỏ của hậu cung cả.

(Nhìn thì tưởng hoà thuận vui vẻ với nhau lắm, nhưng rốt cuộc họ vẫn là các phi tần.)

Đang trò chuyện cùng Ngọc Diệp phi là một phi tần trung cấp xuất thân từ Tây Vực. Ngọc Diệp phi cùng xuất thân từ phương Tây, do cố hương gần gũi nên có vẻ giữa hai người có nhiều điểm chung để tiện chuyện trò.

Cụ thể như thế nào thì Miêu Miêu không rõ lắm, chỉ biết trọng điểm hình như là về mối quan hệ từ nay về sau với quê nhà của Ngọc Diệp phi.

Cách trò chuyện cởi mở của Ngọc Diệp phi khiến rất nhiều phi tần buột miệng.

Một trong những nhiệm vụ của Ngọc Diệp phi là ghi chép lại những lời đó. Ngọc Diệp phi xuất thân từ lãnh thổ đất đai cằn cỗi, khí hậu hanh khô, nhưng vì là địa điểm trung chuyển để giao dịch hàng hoá,

nên phỏng đoán xu hướng của con người và thời đại cũng là một công việc quan trọng vô cùng. Ngoài nghĩa vụ của một phi tần, việc cung cấp những thông tin như vậy cũng là một cách để Ngọc Diệp phi cống hiến cho đất nước của mình.

(Hôm qua mãi đến đêm muộn mới được nghỉ, chẳng lẽ không thấy mệt hay sao?)

Cứ cách ba ngày Hoàng đế lại ghé thăm cung của sủng phi Ngọc Diệp một lần để thăm tiểu công chúa đang bắt đầu tập đứng. Đương nhiên lí do đến thăm cũng không chỉ có vậy, nhưng chẳng cần phải nói thẳng ra.

Ấy vậy mà những công việc ban ngày vẫn không bị bỏ bê chút nào, có thể thấy Hoàng đế đúng là sinh khí dồi dào trong nhiều phương diện. Xét thấy xã tắc phồn vinh thịnh vượng, có lẽ điểm ấy rất đáng để ngợi khen.

Sau khi tiệc trà xã giao kết thúc, Anh Hoa cho Miêu Miêu rất nhiều trà bánh còn thừa. Không phải Miêu Miêu không ăn, nhưng do số lượng quá nhiều, cô bèn đi tìm Tiểu Lan như thường lệ.

Tiểu Lan mặc dù đôi khi nói năng lập bà lập bập, nhưng trong cung hễ cứ có tin đồn gì là đều kể hết cho Miêu Miêu nghe.

Ví dụ như chuyện cung nữ tự sát hôm nọ có liên quan đến vụ đầu độc trong yến tiệc, rồi không biết làm sao, lại bắc cầu sang chuyện của Thục phi.

“Đấy, tuy gọi là ‘tứ phu nhân’, nhưng tuổi tác cách biệt nhiều lắm.”

Ngọc Diệp phi mười chín tuổi, Lê Hoa phi hai mươi ba tuổi, Lí Thụ phi mười bốn tuổi.

Cuối cùng là A Đa phi, phong hiệu Thục phi, ba mươi lăm tuổi, lớn hơn Hoàng đế một tuổi.

Tuy từng ấy tuổi vẫn còn có thể sinh con, nhưng trong chế độ hậu cung này, A Đa phi không tránh khỏi tình cảnh gần như mất hết cơ hội thị tẩm.

Nói cách khác, sau này không bao giờ có cơ duyên trở thành quốc mẫu.

Nghe nói có người dâng tấu đề nghị Hoàng đế giáng chức Thục phi để nạp phi tử thượng cấp khác.

Tuy chuyện này đã được đề cập cách đây khá lâu, nhưng A Đa phi lại là phi tần của Hoàng đế từ thời còn ở Đông Cung, cũng từng sinh hạ một bé trai, vì vậy, Hoàng đế cứ lần lữa chưa quyết được.

(Là mẹ ruột của nam tử đã chết ngày trước ư?)

Nếu Lê Hoa phi cứ thế không mang long thai nữa, phải chăng cũng sẽ có kết cục tương tự?

Không chỉ vậy, không ai có thể khẳng định Ngọc Diệp phi sẽ được sủng ái mãi.

Bởi vì hoa dù đẹp cách mấy, sớm hay muộn cũng sẽ héo tàn.

Trăm loài hoa đẹp chốn hậu cung, không kết được quả thì cũng thành thứ bỏ đi.

Tuy đã quen, nhưng Miêu Miêu vẫn cảm thấy hậu cung tựa như tầng nước bùn đục ngầu dưới đáy sông lầy lội.

Miêu Miêu phúi hết vụn bánh trưng thu rơi trên váy, ngẩng đầu nhìn trùng trùng tầng mây phủ kín bầu trời.

Tân khách của buổi tiệc trà hôm nay có chút đặc biệt.

Đó là Lí Thụ phi, một trong tứ phu nhân.

Phi tần có cấp bậc ngang nhau cùng dự tiệc trà xã giao là một sự kiện chấn động, đặc biệt là với phi tần thượng cấp.

Lí Thụ phi dung mạo vẫn còn non nớt, nét mặt đầy căng thẳng, dẫn theo bốn thị nữ. Thị nữ thử độc kia cũng có mặt. Xem ra cô ta vẫn chưa bị trừng phạt như Miêu Miêu từng lo lắng.

Do bên ngoài rét căm căm, tiệc trà được tổ chức trong nhà.

Các hoạn quan được sai đi chuẩn bị những chiếc ghế dài cho thị nữ, đặt trong gian phòng tiếp khách.

Bàn tròn ở giữa là loại bàn khám xà cừ, các tấm rèm cũng được đổi sang loại mới, có thêu hoa.

Nói thẳng ra, dù là Hoàng đế giá đáo cũng không bày biện trang hoàng đến vậy, có lẽ phụ nữ với nhau đều sẽ không tránh khỏi sinh chút lòng đố kỵ, so sánh hơn thua.

Ngay cả son phấn trang điểm cũng rất cầu kì, mấy vết tàn nhang quen thuộc trên mặt Miêu Miêu cũng phải tẩy sạch, còn vẽ thêm đuôi mắt màu đỏ thắm đầy vẻ hăm dọa. Bất kể kiểu trang điểm này trong mắt người khác phải có phần lòe loẹt chói mắt, miễn là hoa lệ rực rỡ hơn đối thủ là đã nắm phần thắng trong tay.

Đúng là gừng càng già càng cay, mọi đề tài tán gẫu đều do Ngọc Diệp phi gợi chuyện trước, Lí Thụ phi chỉ biết sợ sệt gật đầu.

Các thị nữ châu chực đằng còn bạo gan hơn cả chủ tử, có vẻ để tâm đến đủ loại nội thất bày trí trong cung Phi Thuý, giương mắt nhìn ngắm khắp nơi.

Chỉ có thị nữ thử độc nọ đứng sau lưng phi tử gần như đối diện thẳng với Miêu Miêu là cứ lom lom dò xét Miêu Miêu vì ngày trước đã từng bị cô hăm dọa.

(Gì vậy trời?)

Cả đám thị nữ trong cung Thuỷ Tinh nữa, thật muốn bảo họ thôi ngay cái kiểu coi người ta như yêu quái vậy đi. Miêu Miêu không phải chó hoang, đâu có cắn người.

(Thoạt nhìn thì có vẻ chỉ là một đám thị nữ bình thường.)

Lúc trước, Miêu Miêu từng đề cập tới chuyện thị nữ bắt nạt phi tử với Cao Thuần. Nếu cô nhầm, tuy sẽ có chút phiền toái, nhưng suy cho cùng vẫn là chuyện tốt.

Trừ Miêu Miêu ra, nếu so sánh với các thị nữ “chất lượng hơn số lượng” của cung Phỉ Thuý, thị nữ của Lí Thụ Phi tuy hơi chậm chạp nhưng chắc vẫn làm được việc. Dù sao thì chủ nhân bữa tiệc trà hôm nay là Ngọc Diệp phi, nên họ cũng không có quá nhiều việc phải làm.

Ái Lam bưng một hũ sứ và ít nước nóng tới.

“Đức phi chắc không chê đồ ngọt chứ? Hôm nay trời vẫn lạnh, ta nghĩ uống chút thức uống ngọt cũng không tệ.”

“Ta rất thích đồ ngọt.”

Lí Thụ phi trả lời, nói rất chậm rãi, dường như đã bớt căng thẳng hơn.

Trong hũ sứ đựng đầy mật ong nấu cùng trần bì, uống vào giúp ấm người, nhuận họng, chống cảm lạnh. Thứ này do Miêu Miêu chế ra, có vẻ rất được Ngọc Diệp phi yêu thích, gần đây thường được dùng trong các buổi tiệc trà.

(Ừa?)

Lí Thụ phi rõ ràng vừa nói rất thích đồ ngọt, nhưng lúc này lại đột nhiên biến sắc.

Thị nữ thử độc nhìn thấy mật ong được rót ra chén, có vẻ muốn nói nhưng rồi lại thôi.

(Cũng không ăn được mật ong sao?)

Toán thị nữ đứng hầu sau lưng không có ý định nói một câu nào. Họ chỉ nhìn Lí Thụ phi với vẻ mặt phiến toái, thiếu điều mở miệng căn nhắc “đừng có kén cá chọn canh”.

Miêu Miêu thở dài, thì thầm với Ngọc Diệp phi vài câu.

Ngọc Diệp phi hơi tròn mắt, có chút kinh ngạc và gọi Ái Lam lại.

“Ngại quá, thứ này có lẽ phải ngâm thêm một thời gian nữa mới dùng được. Ta sẽ sai người lấy thứ khác thay. Đức phi có uống được trà gừng không?”

“Vâng, không sao.”

Ngữ điệu của Lí Thụ phi dường như đã nhẹ nhõm hơn, xem ra đối nước trà là lựa chọn chính xác.

Thêm nữa, dự đoán của Miêu Miêu đáng tiếc là cũng chính xác mất rồi.

Mặc dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng cô đã bắt gặp ánh mắt cực kì hệt hăng của đám thị nữ kia.

Lúc xế chiều, vị hoạn quan anh tuấn lại xuất hiện như thường lệ, sau lưng nụ cười tiên tử ấy vẫn là Cao Thuận. Miêu Miêu cảm thấy dạo gần đây nếp nhăn giữa ấn đường của Cao Thuận ngày một sâu hơn, có lẽ là do ngày càng có nhiều việc đau đầu.

“Xem ra nương nương vừa uống trà cùng Lí Thụ phi.”

“Phải, vui lắm đó.”

Có lẽ xuất phát từ lập trường cai quản cả hậu cung, viên hoạn quan này thường định kì đến thăm ba người còn lại trong tứ phu nhân. Cứ cảm thấy tổ hợp chủ và khách trong buổi tiệc trà hôm nay có chút kì quái, xem ra là do tên này giở trò.

Miêu Miêu định nhân lúc chuyện phiến toái chưa ập đến mà chuồn ra khỏi phòng, nhưng khỏi nói cũng biết là sẽ bị cản lại.

“Đại nhân buông nô tì ra có được không?”

“Ta còn chưa nói xong đâu.”

Bị hắt nhìn với ánh mắt thần tiên đó, Miêu Miêu chỉ có thể dán mắt xuống sàn nhà. Cô biết mắt mình lúc này chính là một cặp mắt cá chết. Không, rất có thể là ánh mắt khi nhìn con cá phơi bụng trên mặt nước cũng nên.

“Ha ha, các người thân thiết quá nhỉ?”

“Ngọc Diệp nương nương nếu thấy mỏi mắt, chi bằng lấy ngón tay day quanh mắt là sẽ đỡ ngay.”

Thấy Ngọc Diệp phi cười quá vui vẻ, Miêu Miêu không kìm được mà bật ra một câu móc mỉa.

(Chết, chết.)

Lời nói bất kính này chỉ có thể dùng với một mình Nhâm Thị thôi.

(Hông, thế cũng không được.)

Hôm trước, Miêu Miêu vừa mới chọc giận Nhâm Thị xong. Nếu cứ lặp đi lặp lại hành vi vô lễ này nhiều lần, không biết lúc nào tên hoạn quan kia sẽ đổi ý mà treo cổ Miêu Miêu lên nữa.

“Vụ đầu độc bữa trước, người đã nghe chuyện thủ phạm chính là cung nữ vừa mới tự sát chưa?”

Miêu Miêu gật đầu. Nghe giọng điệu này, rõ ràng không phải là nói với Ngọc Diệp phi, mà là nói với Miêu Miêu.

Ngọc Diệp phi như đoán ra điều gì, bèn chủ động rời khỏi phòng. Trong phòng chỉ còn lại Nhâm Thị, Miêu Miêu, và Cao Thuận.

“Thủ phạm đã tự sát thật à?”

“Đây không phải chuyện nô tì có thể kết luận được.”

Chỉ có kẻ cầm quyền mới nắm trong tay sức mạnh đổi trắng thay đen.

Mặc dù không biết là ai đã đưa ra phán quyết, nhưng chí ít có liên quan đến Nhâm Thị.

“Chỉ là một nô tì thì liệu có lí do gì để đầu độc Đức phi không nhỉ?”

“Nô tì không biết.”

Nhâm Thị bật cười. Chính là nụ cười mê hoặc lòng người dùng để khéo léo lợi dụng kẻ khác.

Đáng tiếc, chiêu này không công hiệu với Miêu Miêu. Nhâm Thị hẳn cũng biết chẳng cần phải làm thế, chỉ cần ra lệnh một tiếng, Miêu Miêu sẽ không thể chối từ.

“Từ mai, người có thể đến cung Thạch Lựu giúp việc không?”

Ngoài câu “tuân lệnh”, Miêu Miêu không còn đáp án nào khác.

Có thể nói, tầm cung riêng của mỗi phi tử luôn bị ảnh hưởng bởi màu sắc của chủ nhân.

Cung Phỉ Thuý của Ngọc Diệp phi có nét ôn hoà dễ chịu, cung Thuý Tinh của Lê Hoa phi thì thanh cao tao nhã.

Cung Thạch Lựu của A Đa phi lại rất thực dụng.

Nội thất bên trong thiết kế tối giản, không trang hoàng quá nhiều đồ trang trí, nhưng vẫn toát ra vẻ cao sang.

Chủ nhân của tấm cung này, A Đa phi, có thể nói chính là một nhân vật như vậy.

Lột bỏ hết thảy những thứ loè loẹt dư thừa trói buộc trên người, không điểm lệ, không đầy đặn, cũng chẳng đáng yêu. Nhưng thứ cuối cùng còn lại, chính là một vẻ đẹp sang trọng, nghiêm nghị và trung tính.

(Vậy mà đã ba mươi lăm tuổi ư?)

Nếu khoác bộ quan phục lên người, có lẽ sẽ bị nhận lầm thành một quan văn trẻ tuổi thanh tú. Trong chốn hậu cung chỉ có cung nữ và hoạn quan, vẻ đẹp của A Đa phi được không biết bao nhiêu là cung nữ ngưỡng mộ. Mị lực này cũng gần như Nhâm Thị, nhưng lại có chút khác biệt.

Miêu Miêu không để ý A Đa phi đã ăn mặc như thế nào trong yến hội, nhưng có lẽ nếu mặc Hồ phục kị mã còn đẹp hơn bộ váy áo dài tay thụng nàng đang mặc lúc này.

Miêu Miêu cùng hai cung nữ khác được dẫn vào bên trong tấm cung.

Thị nữ trưởng Phong Minh là một mỹ nhân hiền lành, vóc dáng đầy đặn, lưu loát giới thiệu một lượt về bài trí bên trong tấm cung.

“Ngại quá, đột ngột với các người tới đây.”

Có thể trở thành thị nữ trưởng của một trong tứ phu nhân, hẳn phải là thiên kim tiểu thư gia đình danh giá.

Nhưng cái cách Phong Minh cẩn thận giảng giải cho các nô tì thấp kém nghe, khiến người ta cảm thấy rất gần gũi và thân thiện.

(Là tiểu thư nhà thương nhân giàu có hay gì đó chẳng?)

Đã đến kì tổng vệ sinh cuối năm nhưng trong cung lại không đủ người, vì vậy mà tụi Miêu Miêu được gọi đến đây giúp đỡ.

(Bị thương ư?)

Miêu Miêu thoáng thấy cánh tay trái của Phong Minh có quần băng vải.

Cánh tay trái của Miêu Miêu cũng quần băng vải. Bởi cô rất mệt mỏi mỗi khi có người thấy các vết thương cũ trên tay và nhìn cô với ánh mắt đầy lo ngại.

Việc nặng đều giao cho các hoạn quan, các cung nữ chỉ phụ trách đem đồ đạc và sách vở ra phơi nắng chống mỗi một cơn trùng mà cũng tốn cả một ngày.

A Đa phi là người sống ở hậu cung lâu nhất, nên ở đây có nhiều đồ đạc hơn hẳn cung Phỉ Thuý.

Hôm nay, Miêu Miêu không trở về cung Phỉ Thuý mà ở lại gian phòng chung của cung Thạch Lựu, trải chiếu nằm cùng với hai nô tì khác. Tấm chăn lông thú họ được phát cho để chống lạnh ẩm áp vô cùng.

(Họ vẫn chưa bảo mình phải làm gì cả.)

Miêu Miêu chỉ cắm đầu vào dọn dẹp theo lời thị nữ trưởng.

Vị thị nữ trưởng phúc hậu cứ luôn miệng khen Miêu Miêu, nên cô hoàn toàn chẳng chây lười được chút nào. Xem ra người tên Phong Minh này cũng rất biết cách đối nhân xử thế.

Cái gọi là “hiền thê” có lẽ được dùng để miêu tả những người phụ nữ luôn làm việc vui vẻ và hăng hái. Thị nữ Phong Minh chính là kiểu người như vậy. Nghe nói thị nữ này đã luôn hầu hạ A Đa phi từ những ngày đầu. Miêu Miêu không khỏi cảm thấy việc người này đã quá lứa lỡ thì thật là đáng tiếc. Tuy chức vị thị nữ trưởng được

hưởng lương bổng cao hơn hầu hết những gã nam tử bình thường khác, Miêu Miêu vẫn bất giác nghĩ, liệu nữ tử này có khi nào từng nghĩ đến việc kết hôn? Thông thường thì chắc hẳn đã từng nghĩ đến rồi.

Ở cung Phi Thuý cũng thế, ba cô gái thường tán gẫu với nhau về chủ đề này. Bọn họ không phải là có ý định rời xa Ngọc Diệp phi, nhưng vẫn mơ mộng đến một ngày có thể gặp phu quân trong mộng. Hồng Nương thì tủm tỉm bảo, “nếu là mơ thì muốn mơ bao nhiêu cũng được”. Không hiểu sao có chút đáng sợ.

(Cảm giác đã lâu lắm rồi không làm nhiều việc thế này.)

Miêu Miêu co mình lại như một chú mèo con, chẳng mấy mà chìm vào giấc ngủ.

(Nơi này thật sự có kẻ chủ mưu vụ đầu độc tại yến hội ư?)

Thị nữ trong cung Phi Thuý đều là những người chăm chỉ chịu khó, nhưng không thể không thừa nhận thị nữ của cung Thạch Lựu cũng rất có năng lực.

Tất cả các thị nữ đều ngưỡng mộ A Đa phi, vậy nên họ làm việc gì cũng rất chu đáo, cẩn thận.

Thị nữ trưởng Phong Minh lại càng đáng nể hơn.

Phong Minh không hề câu nệ việc mình là thị nữ, hễ nhìn thấy bụi bẩn là cũng cầm giẻ lên lau chùi như các nô tì.

Thật sự không giống một thị nữ trưởng hầu hạ phi tử thượng cấp. Ngay cả người chăm chỉ chịu khó như Hồng Nương cũng sẽ mặc cho các thị nữ khác làm việc.

(Thật muốn cho đám thị nữ chỉ giỏi nói mồm ở cung Thuý Tinh được mở mang tầm mắt.)

Lê Hoa phi không may mắn gặp được những thị nữ giỏi. Bên cạnh tuy có rất nhiều thị nữ, công việc đem chia đầu người ra thì mỗi người chỉ phải làm rất ít, nhưng bọn họ chỉ có mỗi cái miệng là sắc sảo, thật bó tay.

Mà thôi, một tay quản lí được những kẻ hầu người hạ như vậy, cũng có thể nói Lê Hoa phi rất có tài lãnh đạo.

Nhưng lòng trung thành mạnh mẽ cũng có thể có liên hệ với nguyên nhân dẫn đến việc ra tay hạ độc giết người.

Một lí do khiến người ta âm mưu hạ bệ ai đó khỏi vị trí tứ phu nhân là vì các quan lớn quyền cao chức trọng muốn nhét con gái mình vào cung thay thế.

Nếu phải giáng chức, người có khả năng nhất là A Đa phi, nhưng nhờ lại có phi tử thượng cấp khác rớt đài thì sao nhỉ?

Không bàn đến Ngọc Diệp phi và Lê Hoa phi thì hiện nay chỉ có duy nhất Lí Thụ phi là chưa được Hoàng đế lâm hạnh. Và Miêu Miêu cũng cảm thấy đây là nguyên nhân khiến Lí Thụ phi bị đám thị nữ bắt nạt, khinh thường.

(Bởi vì Hoàng đế chỉ thích người có da có thịt.)

Có lẽ do căm ghét sở thích của Tiên đế mà đương kim Hoàng thượng chỉ hứng thú với trái cây căng đầy chín mọng mà thôi. Ngoài Ngọc Diệp phi và Lê Hoa phi, những phi tần Hoàng đế từng lâm hạnh cũng toàn những nữ tử có thân thể đầy đặn, trưởng thành.

Lí Thụ phi vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một phi tần.

Đối với Lí Thụ phi tuổi còn nhỏ thì đây là chuyện tốt. Tuy đã tới tuổi thành hôn, nhưng nếu mới mười bốn tuổi đã phải mang thai sinh con, sẽ gây ảnh hưởng rất nặng nề lên cơ thể.

Kể cả ở Lục Thanh quán, kĩ nữ tập sự phải đến khoảng mười lăm tuổi mới được thăng cấp, còn trước đó thì không được tiếp khách một mình. Điều này nhằm mục đích bồi dưỡng ra kĩ nữ có phẩm chất tốt, kéo dài tuổi thọ của món hàng.

Về điểm này, Miêu Miêu thật không muốn nghĩ đến ham mê của Tiên đế. Dựa vào độ tuổi hiện nay của Hoàng đế và Hoàng thái hậu, tính thế nào cũng cho ra một con số khiến người ta nuốt không trôi.

Cho nên, nếu muốn hạ bệ một phi tử thượng cấp nào đó, âu cũng dễ hiểu khi kẻ được chọn là Lí Thụ phi.

Miêu Miêu vừa dọn dẹp lại kệ bếp, vừa động não suy nghĩ.

Nhìn lên giá thì thấy trên đó bày rất nhiều bình và lọ nhỏ. Một mùi hương ngọt ngào xông vào khoang mũi.

“Nên làm gì với thứ này đây?”

Miêu Miêu cầm lấy một lọ nhỏ, quay sang hỏi một thị nữ đang dọn dẹp căn bếp cùng mình. Hôm qua, cô với thị nữ cùng đến giúp đỡ này đã chia nhau ra quét dọn phòng tắm và phòng khách.

“A, cái này à? Lau sạch cái kệ rồi đặt về vị trí cũ thôi.”

“Tất cả đều là mật ong à?”

“Phải, nhà thị nữ trưởng Phong Minh nuôi ong mật đấy.”

“Thảo nào.”

Mật ong vốn là xa xỉ phẩm, có một loại mật ong đã là quý lắm rồi, vậy mà ở đây lại có đến vài loại khác nhau, hoá ra lí do là như vậy. Miêu Miêu ngó qua mật trong các lọ, có loại màu hổ phách, có loại màu đỏ, có loại màu nâu, rất nhiều sắc màu đa dạng. Mật lấy từ các loại hoa cỏ khác nhau cũng sẽ có hương vị khác nhau.

Điều này làm Miêu Miêu sức nhớ ra, loại đèn mà nơi này thường thắp vào ban đêm là nến. Thảo nào Miêu Miêu ngửi thấy mùi ngọt, hoá ra là dùng nến làm từ mật sáp.

(Hả?)

Nói đến mật ong, không hiểu sao cảm thấy có gì là lạ.

Hình như gần đây cô đã từng nghe qua chuyện gì.

“Bao giờ làm xong thì đi lau lan can tầng hai có được không? Người ta hay quên quét dọn trên đó lắm.”

“Vâng.”

Dọn dẹp kệ mật ong xong, Miêu Miêu cầm giẻ lau đi lên lầu hai.

(Mật ong, mật ong.)

Cô vừa cẩn thận lau chùi từng cột lan can, vừa sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu. Miêu Miêu nhớ lại những chuyện đã xảy ra gần đây.

(Ơ?)

Từ trên lầu hai có thể nhìn thấy rất rõ khung cảnh bên ngoài. Có hai người đang lén lút nấp sau một cái cây, tự cho là không ai thấy, nhìn trộm vào bên trong cung Thạch Lựu.

(Lí Thụ phi?)

Lí Thụ phi mang theo một mình thị nữ thử độc, không biết đi vào đây làm gì?

Miêu Miêu thật sự không thể hiểu nổi.

(Mật ong...)

Cô sức nhớ lại tiệc trà xã giao mấy ngày trước.

Vì sao Lí Thụ phi không dám ăn mật?

Cô chỉ đơn thuần là thấy có chút tò mò về chuyện đó.

Miêu Miêu mượn gian phòng khách của cung Phỉ Thuý, báo cáo lại những gì đã nghe thấy, nhìn thấy ở cung Thạch Lựu cho Nhâm Thị.

“Chuyện là như vậy, nô tì cũng chưa có manh mối gì.”

Chuyện gì không biết, là không biết. Miêu Miêu không tự ti, nhưng cũng không tự cao tự đại. Cô chỉ thuật lại đúng sự thật cho vị hoạn quan xinh đẹp kia nghe.

Và đây là kết quả sau ba ngày ở cung Thạch Lựu.

Nhâm Thị ngả người trên trường kỉ với cử chỉ thanh lịch, nhắm nhấp nước trà thơm ngọt tiến cống từ dị quốc. Hắn vắt ít chanh vào trà, thêm chút mật ong rồi khuấy đều.

“Thế à, ra là vậy.”

“Vâng, đúng là như vậy.”

Dạo gần đây, vị hoạn quan xinh đẹp này không còn toả sáng rực rỡ chói mắt như trước nữa, thế cũng tốt thôi, nhưng giọng điệu lại trở nên nhẹ nhàng một cách khó tả. Có lẽ vì âm điệu không còn ngọt lịm nữa, nên khiến người ta cảm thấy giống một cậu thiếu niên hơn.

Miêu Miêu không biết hẳn kì vọng gì ở mình, cô chỉ là một dược sư bình thường, không thể nào làm được mấy trò mật thám.

“Vậy để ta đổi câu hỏi. Nếu có người có thể sử dụng thủ đoạn đặc biệt nào đó để liên lạc được với bên ngoài, người nghĩ đó là ai?”

(Lại cái kiểu hỏi lòng và lòng vòng đáng ghét.)

Miêu Miêu không thích nói ra những chuyện không có căn cứ.

Bởi vì cô đã được dạy, không được bàn luận bất cứ việc gì chỉ bằng những điều phỏng đoán.

Miêu Miêu nhắm mắt lại, thở dài một hơi rõ to. Nếu không cố trấn tĩnh lại, cô không chắc mình sẽ không nhìn người thanh niên đẹp như tiên kia bằng ánh mắt như nhìn cóc nhái.

Cao Thuận vẫn vậy, ra sức dùng ánh mắt khẩn cầu với cô điều gì đó.

“Đơn thuần chỉ là một khả năng có thể xảy ra thôi, nhưng nếu có người như vậy thì hẳn là thị nữ trưởng Phong Minh.”

“Có căn cứ gì không?”

“Cánh tay thị nữ trưởng có quấn băng vải. Nô tì từng một lần bắt gặp cảnh người đó băng bó lại, thấy có dấu vết bị bỏng.”

Trước kia từng có vụ thẻ gỗ bị ngâm trong nước thuốc. Miêu Miêu đoán ý nghĩa của các thẻ gỗ ấy là một loại ám hiệu nào đó, nhưng chưa từng nói ra.

Bởi vì số thẻ gỗ này được gói cùng với một bộ y phục có phần tay áo bị cháy xém, chứng tỏ chủ nhân bộ áo có khả năng bị phỏng ở cánh tay. Khởi nói cũng biết, nhất định Nhâm Thị đang điều tra vụ này, sau đó mới bắt Miêu Miêu đi làm việc tương tự như mật thám.

Nói thực, Miêu Miêu không cho rằng người thị nữ trưởng ôn hoà kia đã làm ra việc gì đáng hổ thẹn, nhưng đây chỉ là ý kiến chủ quan của Miêu Miêu. Nếu không xem xét sự việc một cách khách quan thì không thể tìm ra đáp án chính xác được.

“Được rồi, coi như đạt tiêu chuẩn.”

Ánh mắt Nhâm Thị bỗng di chuyển về phía chiếc lọ nhỏ đặt trên bàn. Sau đó hần lại nhìn Miêu Miêu, nụ cười ngọt ngào như cam lộ

một lần nữa xuất hiện trên gương mặt. Vẻ tươi tỉnh ấy khiến người ta có cảm giác bên dưới nụ cười là ý đồ xấu xa nào đó.

Miêu Miêu lập tức dựng tóc gáy. Cô có dự cảm hết sức không hay.

Nhâm Thị cầm lấy chiếc lọ nhỏ, đi về phía Miêu Miêu.

“Bé ngoan thì phải được thưởng chứ nhỉ.”

“Nô tì không dám.”

“Có gì đâu mà không dám.”

“Không dám, đại nhân cứ ban cho người khác đi.”

Miêu Miêu nhìn hăn với ánh mắt dường như có thể bắn chết người tỏ ý “một vừa hai phải thôi”, nhưng hăn vẫn không lùi bước.

Có lẽ đây là cách hăn trừng phạt Miêu Miêu vì đã chọc giận hăn hôm trước. Đáng tiếc là đến giờ Miêu Miêu vẫn không hiểu vì sao hôm đó hăn lại giận.

Khoảng cách ngày một thu hẹp lại. Miêu Miêu dợm lùi nửa bước, kết quả, lưng lại đụng phải vách tường.

Miêu Miêu nhìn Cao Thuận cầu cứu, nhưng người thị tòng ít nói này đang ngồi bên cửa sổ, nhìn ngắm mấy chú chim nhỏ bay lượn trên bầu trời. Trông thật ung dung, quả là đáng ghét.

(Cứ chờ xem, tối nay ta bỏ thuốc xổ người.)

Trên mặt Nhâm Thị là nụ cười mà ai nhìn thấy cũng phải xao xuyến. Hăn thò ngón tay vào trong chiếc lọ nhỏ. Đầu ngón tay dính đầy mật ong.

Hành người khác đến mức này cũng quá đáng thật.

“Người ghét đồ ngọt lắm à?”

“Nô tì thích ăn mặ.”

“Nhưng vẫn ăn được chứ?”

Xem ra hắ không có ý định dừng tay. Hắ đưa ngón tay sát lại gần miệng Miêu Miêu. Nhất định đây là thủ đoạn mà hắ vẫn thường sử dụng. Không phải chỉ cần xinh đẹp là làm gì cũng được đâu.

Nhâm Thị nhìn vào đôi mắt hậm hực của Miêu Miêu với vẻ mặt đầy say mê.

(Suýt thì quên, hắ chính là loại người như thế.)

Dù có nhìn hắ bằng ánh mắt khinh bỉ như nhìn một con chuột cống cũng chỉ gây tác dụng ngược mà thôi.

Lúc này nên tuân lệnh rồi ngậm lấy, hay là tìm đường bỏ chạy để bảo toàn lòng kiêu hãnh đây?

(Giá mà đó là mật ô đầu thì mình còn chấp nhận được số phận.)

Mật của hoa độc thì cũng là độc.

Ủa? Có gì đó trong đầu Miêu Miêu đã liên kết lại.

Cô muốn sắp xếp lại suy nghĩ một chút, nhưng tên biến thái kia vẫn cố tình gí ngón tay lại gần, hại cô không còn tâm trí tư duy gì nữa.

Ngay khi đầu ngón tay kia sắp sửa lọt vào miệng Miêu Miêu...

“Người đang làm gì thị nữ nhà ta vậy?”

Ngọc Diệp phi với vẻ mặt bức bối đang đứng đó.

Có cả Hồng Nương đang ôm đầu ở phía sau.

Chương 28

MẬT ONG (2)

“Nhâm Thị đại nhân chỉ là nhất thời đùa dai thôi, cô nương đừng để bụng có được không?”

Cao Thuận dẫn Miêu Miêu đến cung Kim Cương của Lí Thục phi. Chủ tử chắc hẳn đang ở cung Phỉ Thuý và bị Ngọc Diệp phi mắng một trận vì hành vi vừa rồi.

“Tiểu nữ hiểu rồi, lần sau Cao Thuận Đại nhân tự ra mà liếm.”

“Li... Liếm...”

Vẻ mặt Cao Thuận vô cùng phức tạp. Có vẻ như Cao Thuận theo chính đạo, không hứng thú liếm ngón tay đàn ông dù cho đối phương là Nhâm Thị.

“Ngài hiểu là được rồi.”

Miêu Miêu bĩu môi, vùng vằng cất bước.

Tên biến thái chết tiệt. Mặt mũi thì đẹp mà phẩm cách chẳng ra gì. Nhất định là hắn đã dùng cái vẻ ngoài ấy đi lừa rất nhiều người.

Đúng là không biết xấu hổ.

Nếu không phải hắn ta quyền cao chức trọng, Miêu Miêu đã giơ chân đạp một cú vào hạ bộ hắn rồi. Nhưng ngấm lại thì có đá vào chỗ đó cũng là vô ích.

Miêu Miêu cứ nghĩ vẫn vợ như vậy cho đến khi cả hai tới cung điện mới tỉnh trồng đầy trúc Nam Thiên.

Lí Thục phi mặc xiêm y màu hoa anh đào, suối tóc mềm mại được búi lên bằng trâm hoa.

So với phục sức xa hoa lộng lẫy khi tham dự yến tiệc ngoài trời, Miêu Miêu cảm thấy trang phục đáng yêu mềm mại này hợp với Lí Thụ phi hơn.

Sau khi Ngọc Diệp phi tới, Miêu Miêu đã thỉnh cầu được gặp mặt Lí Thụ phi để điều tra cho rõ một số việc cô đang thấy bực lòng.

Lí Thụ phi phát hiện Nhâm Thị không tới cùng, bèn thất vọng ra mặt. Cũng chẳng trách được, ai bảo tên đó chỉ có mỗi cái mã là xuất sắc thôi.

“Người muốn hỏi điều gì?”

Phi tử cầm chiếc quạt tròn lông khổng tước lên che miệng, thong dong tựa mình vào ghế trường kỉ, nhưng không có sự uy nghiêm như của phi tần khác, vẫn chỉ là cái vẻ rụt rè của một phi tử nhỏ tuổi mà thôi.

Mặc dù dung mạo xinh đẹp không hổ với danh xưng “mỹ cơ” được nhiều người tán tụng, nhưng lại không có vẻ uyển chuyển ôn hường nhuyễn ngọc của nữ nhân. Đáng người còn phải hơn cả thân hình khẳng khiu của Miêu Miêu nữa.

Sau lưng là hai thị nữ hầu cận trông uể oải chán chường.

Vốn dĩ, Lí Thụ phi nhìn cung nữ mặt tàn nhang xa lạ với ánh mắt không mấy dễ chịu, nhưng khi nhìn kĩ lại, có vẻ phát hiện ra đây chính là thị nữ trong yến tiệc ngoài trời khi đó, Lí Thụ phi liền mở to hai mắt bàng hoàng, sau mới dần dần bình tĩnh lại.

“Nương nương ghét mật ong phải không ạ?”

Đáng ra nên thăm hỏi vài câu dạo đầu, nhưng Miêu Miêu ngại phiền nên rút gọn.

Lí Thụ phi trợn tròn mắt.

“Làm sao người biết?”

“Nhìn sắc mặt nương nương là biết.”

(Nhìn là biết liền.)

Khuôn mặt ngơ ngác ở đối diện từ từ đỏ ửng lên. Đúng là dễ bị bắt bài.

“Có phải trước kia nương nương từng ăn mật ong rồi bị đau bụng không?”

Hai má Lí Thụ phi phồng lên. Thế tức là thừa nhận.

“Từng bị ngộ độc nên không dám ăn lại món đó nữa, đây là chuyện bình thường.”

Lí Thụ phi phồng má, lắc đầu quây quây.

“Không phải, ta không nhớ rõ nữa, vì hồi đó ta còn nhỏ quá.”

Có vẻ như khi còn nằm nôi, Lí Thụ phi từng vì ăn mật mà suýt chết. Sau này nàng ta vẫn không dám ăn, do nhủ mẫu và thị nữ luôn miệng dặn dò không được chạm vào mật nữa.

“Người thật hỗn xược, thành linh chạy tới đây, nói chuyện với nương nương cũng rất là vô phép.”

Một giọng nữ hung hiểm vang lên.

(Người mà có tư cách nói ta?)

Trong tiệc trà xã giao lần trước, người này hoàn toàn không có ý định nói đỡ hộ chủ tử chuyện không ăn được mật ong.

(Đám các người toàn giả vờ như đứng về phe Lí Thụ phi thôi nhỉ.)

Đôi khi, bọn chúng gièm pha nói xấu người ngoài, giả bộ mình đứng về phía Lí Thụ phi. Phi tử nhỏ tuổi chưa rành thế sự nghe vậy liền nghĩ người ngoài toàn là kẻ địch. Đám thị nữ liên tục rủ rỉ bên tai rằng chỉ có bọn chúng mới đứng về phía Lí Thụ phi, cô lập vị phi tử non nớt ấy.

Vì thế, Lí Thụ phi buộc phải dựa vào đám thị nữ. Một vòng luẩn quẩn tệ hại.

Trừ phi chính bản thân Lí Thụ phi nhận ra đây là hành vi bắt nạt, bằng không sẽ chẳng dễ gì có thể lôi chuyện này ra ánh sáng. Trong yến tiệc ngoài trời, bọn chúng có vẻ đặc ý vênh váo lắm mà.

“Ta nhận lệnh Nhâm Thị tổng quản đại nhân tới đây, có vấn đề gì không? Nếu có, mời các vị đến hỏi trực tiếp Nhâm Thị đại nhân.”

Nếu đã cáo mượn oai hùm thì cứ rước thêm cho hẵn một chút phiền toái. Chút thủ đoạn nho nhỏ này chắc sẽ không sao.

Đám thị nữ mặt đỏ bừng như bốc hỏa này không biết sẽ kiểm soát gì để tiếp cận tên hoạn quan biến thái nhỉ, thật đáng mong chờ.

“Còn một điều nữa.”

Vẻ mặt Miêu Miêu vẫn bình thản như cũ, hướng ánh mắt trở lại với Lí Thụ phi.

“Trước đây nương nương đã từng gặp thị nữ trưởng của cung Thạch Lựu phải không ạ?”

Vẻ mặt giật mình kinh ngạc của phi tử này chính là đáp án.

•§•

“Có thứ này tiểu nữ muốn nhờ Cao Thuận đại nhân tìm giúp.”

Khi nhận được lời thỉnh cầu của Miêu Miêu, Cao Thuận đang ở trong thư khố của hoàng cung.

Miêu Miêu thân là cung nữ hậu cung, cơ bản là không thể rời khỏi hậu cung được.

Không hiểu cô đã biết được điều gì.

Cô gái có tri thức uyên bác cùng sự điềm tĩnh lạnh lùng ngoài sức tưởng tượng kia không ngờ chỉ mới mười bảy tuổi. Khả năng tư duy lí trí cùng năng lực xử lí vấn đề của cô khiến Cao Thuận tiếc nuối khi cô sinh ra đã mang thân nữ tử. Đương nhiên, không bàn đến một chút ham mê quái đản của cô nàng.

Đúng là một quân cờ rất dễ lợi dụng.

Đáng ra chỉ cần đối đãi với nha đầu này như thế. Đương sự tuy tỏ ra khó chịu, nhưng có lẽ cũng sẽ hiểu và chấp nhận chuyện này.

Việc Cao Thuận đang nói về ai thì cũng đã rất rõ ràng. Chính là vị chủ tử có tâm trí chưa trưởng thành bằng diện mạo bên ngoài kia.

“Xin lỗi nhé.”

Cao Thuận nhỏ giọng lẩm bẩm.

Có lẽ đáng ra Cao Thuận nên ngăn cản trò đùa quá trớn của chủ nhân.

Nhưng ngăn xong thì sao?

Nhớ lại ánh mắt ghi thù của Miêu Miêu, một cảm giác bất an lo sợ bị tính kế sau này chợt trỗi dậy trong lòng. Cao Thuận sờ sờ đường chân tóc phía trước, thứ đã bắt đầu trở thành một mối lo.

•§•

Miêu Miêu ngồi xếp bằng trên giường trong phòng riêng, lật giở từng trang sách. Cối giã và bát nghiền thuốc nằm chỏng chơ trên chiếc giường chật hẹp, trên tường treo mấy bó dược thảo đã phơi khô. Đồ dùng là do Cao Thuận chuẩn bị cho, hoặc là mượn từ dược khố.

“Mười sáu năm trước à?”

(Hoá ra Hoàng đế cũng được sinh ra trong khoảng thời gian này.)

Trong tay Miêu Miêu là một cuốn sách buộc chỉ, nội dung sách ghi chép những chuyện đã xảy ra trong hậu cung.

Đây là thứ mà cô đã nhờ Cao Thuận lấy.

Có một hoàng tử đã được sinh ra khi đương kim Hoàng đế vẫn còn ngụ tại Đông Cung, mẫu thân là tỉ đệ được nuôi lớn cùng một bầu sữa mẹ với Đông Cung Thái tử khi đó, cũng chính là Thục phi sau này.

Hoàng tử hoẵng thệ từ khi còn là trẻ sơ sinh, cho đến khi Tiên đế băng hà và hậu cung mới được lập ra, không có bất cứ một hoàng tử nào được sinh ra nữa.

(Phi tử từ thời Hoàng thượng còn là Đông Cung Thái tử, hoá ra xưa giờ chỉ có duy nhất một người.)

Thật bất ngờ, Miêu Miêu cứ ngỡ người cha háo sắc này nhất định đã nạp cả một đồng thê thiếp ngay từ hồi còn ở Đông Cung, không thể tin được rằng suốt hơn mười năm, ông ta đã ở bên duy nhất một phi tử.

Quả nhiên lời đồn không đáng tin, phải xem lại ghi chép trong điển tịch mới được.

Mười sáu năm trước.

Hài nhi vong mạng.

Sau đó...

“Quan ngự y La Môn, trực xuất.”

Miêu Miêu tìm được một cái tên quen thuộc.

Cảm giác đầu tiên dâng lên trong lòng không phải là kinh ngạc, mà là thấy mọi thứ đều sáng tỏ. Bởi trong lòng cô đã mang máng có cảm giác ấy rồi.

Trong hậu cung, đâu đâu cũng mọc đầy dược thảo, mà tất cả đều là những loại Miêu Miêu thường sử dụng. Có thể đoán được số dược thảo này không phải là cây cỏ mọc dại, mà là do trước kia có ai đó đã cố ý trồng.

Miêu Miêu biết một người thường trồng dược thảo xung quanh nhà mình.

“Cha à, cha làm cái quái gì ở đây vậy?”

Một người đàn ông tập tễnh, dáng vẻ như một bà lão. Một nhân vật có y thuật cao siêu đến mức thật uổng phí khi phải hành nghề dược sư ở phố hoa.

Sư phụ của Miêu Miêu vốn là một cựu hoạn quan đã bị tháo xương bánh chè một bên chân.

Chương 29

MẬT ONG (3)

“Thư Ngọc Diệp phi gửi tới?”

“Đúng vậy, tiểu nữ được phân phó là phải trực tiếp giao thư cho người nhận.”

“Nhưng A Đa nương nương đã đến tiệc trà xã giao rồi.”

Thị nữ trưởng Phong Minh dáng người đầy đặn nhìn Miêu Miêu với vẻ khó xử.

Miêu Miêu mở hộp thư ra, bên trong không có lá thư nào, chỉ có một chiếc lọ nhỏ cùng một đoá hoa màu đỏ hình dáng như chiếc loa. Một mùi hương ngọt ngào toả ra từ trong lọ.

Phong Minh dường như cũng nhận ra đó là thứ gì, vai giật nảy lên một cái.

(Trúng rồi?)

Miêu Miêu mở chiếc lọ nhỏ trong hộp thư ra. Một mẫu giấy nhỏ lộ ra ngoài, trên đó viết một loạt những cụm từ mà Phong Minh có thể đọc hiểu được.

“Tiểu nữ có chuyện muốn bàn với thị nữ trưởng Phong Minh.”

“Ta biết rồi.”

(Người có trực giác nhạy đúng là hiểu chuyện rất nhanh.)

Vẫn với khuôn mặt đanh lại cứng nhắc, Phong Minh mời Miêu Miêu vào trong cung Thạch Lựu.

Phòng của Phong Minh cũng có kết cấu tương tự với phòng của Hồng Nương, nhưng mọi đồ đạc đều chất đống ở góc phòng. Xem ra đã đóng gói xong hết rồi.

(Quả nhiên.)

Miêu Miêu được mời vào trong phòng, hai người ngồi đối diện nhau, với một chiếc bàn tròn ở giữa. Trên bàn có trà gừng dùng để làm ấm cơ thể, cùng bánh mì cứng ăn kèm với nước trà. Trên bánh mì đã phết chút mật ong nấu với hoa quả.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Việc dọn dẹp vệ sinh cũng đã xong rồi.”

Âm sắc nghe dịu dàng, nhưng ngữ khí lại có vẻ dò hỏi. Rõ ràng người này biết thừa ý đồ thực sự của Miêu Miêu khi đến đây, nhưng không chủ động nhắc đến.

“Vâng, khi nào thì thị nữ trưởng chuyển đi thế ạ?”

Miêu Miêu nhìn gói hành lí chất ở góc phòng.

“Trực giác nhanh nhạy thật.”

Phong Minh bất ngờ nói với giọng lạnh như băng.

Tổng vệ sinh chỉ là lí do bề ngoài.

Trong tiệc mừng năm mới, để Hoàng đế có thể nghênh đón một phi tần thượng cấp mới, A Đa phi buộc phải rời khỏi tẩm cung này.

Hậu cung không cần một phi tử không thể sinh nở nữa.

Dù là phi tần đã đầu ấp tay gối nhiều năm cũng vậy thôi, A Đa phi lại không có gia tộc đẳng ngoại đủ quyền thế vững chắc phía sau làm hậu thuẫn.

Chắc hẳn mối quan hệ tỉ đệ cùng chung bầu sữa mẹ với Hoàng đế, mối quan hệ còn thân thiết hơn cốt nhục, đã giúp nàng duy trì được

địa vị cho đến giờ này.

Ít ra, nếu nam tử nàng sinh hạ vẫn còn tại thế, có thể A Đa phi vẫn có thể ưỡn ngực tự hào.

(Có lẽ, A Đa phi...)

Dáng vẻ anh tuấn như một thanh niên, hơn nữa còn không có mùi hương ngọt ngào nữ tính.

Quả thực cứ như một nữ tử đã thành hoạn quan vậy.

Miêu Miêu không thích bàn luận sự việc mà chỉ dựa vào phỏng đoán.

Thế nhưng, một khi đã chắc chắn, thì chỉ có thể nói ra.

“A Đa phi đã không thể sinh con được nữa.”

“...”

Im lặng có nghĩa là khẳng định.

Nét mặt Phong Minh càng lúc càng đanh lại.

“Lúc sinh nở đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến người?”

Thị nữ trưởng trung tuổi nheo mắt lại.

Ở đó không còn người phụ nữ ân cần dịu dàng nào nữa, sự thù địch bùng cháy nơi đáy mắt bà ta.

“Không thể nói là không liên quan gì đến tiểu nữ được. Bởi vì người đỡ đẻ cho nương nương chính là cha nuôi của tiểu nữ.”

Phong Minh đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Miêu Miêu khi cô bình thản trấn thuật lại sự thật.

Quan ngự y trong hậu cung lúc nào cũng thiếu, đến mức kẻ như lão lang băm vẫn bám trụ lại được vị trí đó cho tới giờ này.

Bởi lẽ, khi có khả năng hành nghề y đặc thù thì không cần phải trở thành hoạn quan làm gì cả. Cha cô là người bộc trực, chắc đã bị kẻ nào đó dúi cho vị trí này.

“Bất hạnh ở chỗ, Hoàng tử lại được sinh ra cùng lúc với Hoàng đệ, phải không ạ? Dem hai bên đặt lên bàn cân, có thể thấy được, việc lâm bồn của A Đa phi đã bị xử lí có phần chậm trễ.”

Sau một ca sinh khó, đứa trẻ bình an chào đời, nhưng A Đa phi phải bỏ tử cung.

Nhưng rồi, đứa bé cũng yếu mệnh.

Từng có người hoài nghi phải chăng con trai A Đa phi cũng chết vì nguyên nhân tương tự vụ án phẫn độc, nhưng Miêu Miêu không cho là như vậy. Cô không nghĩ rằng trong thời gian cha cô vẫn còn ở hậu cung, ông lại có thể để mặc A Đa phi, lúc ấy là thân mẫu của Đông Cung Thái tử tương lai, sử dụng loại phẫn độc đó.

“... Người chẳng biết cái gì cả. Đúng là con gái của gã lang băm đã không chữa khỏi bệnh cho A Đa nương nương.”

“Thị nữ trưởng nói phải.”

Chữa bệnh, không phải cứ dùng một câu “đành chịu thôi” là cho qua được. Đây là lời của cha cô.

Dù bị mắng chửi là lang băm cũng cam tâm chịu đựng, cha cô chính là kiểu người như thế.

“Người lang băm đó chắc hẳn đã cấm mọi người sử dụng loại phẫn trắng có pha chì. Người khôn ngoan như thị nữ trưởng thì không thể nào hại chết đứa bé vì nguyên nhân này được.”

Miêu Miêu mở chiếc lọ nhỏ trong hộp thư. Mật ong đặc sóng sánh sáng lên óng ánh. Miêu Miêu cũng ngậm bông hoa đỏ bỏ chung trong hộp vào miệng.

Có vị ngọt của mật hoa. Miêu Miêu nhón lấy đoá hoa, vân vê nó trong tay.

“Nhiều loại hoa có chứa độc tố, ví dụ như ô đầu, hoặc đỗ quyên. Mật hoa của chúng cũng có độc.”

“Ta biết.”

“Tiểu nữ cũng nghĩ vậy.”

Nếu nhà làm nghề nuôi ong, biết điều này cũng không có gì lạ.

Bà ta nhất định sẽ không bón cho đứa bé thứ độc sẽ gây ra triệu chứng ngộ độc ở người lớn.

“Nhưng mà, thị nữ trưởng không biết trong mật ong bình thường cũng có loại độc tố chỉ ảnh hưởng đến trẻ con.”

Không phải phỏng đoán, mà là xác thực.

Tuy rất hiếm gặp, nhưng có loại độc như thế. Loại độc chỉ gây hại đến trẻ con với sức đề kháng yếu ớt.

“Bởi bản thân thị nữ trưởng đã nếm thử và thấy không sao, người đã không ngờ rằng thứ thuốc mình bón cho em bé vì nghĩ là bổ dưỡng lại phản tác dụng hoàn toàn.”

Vì thế, hài nhi của A Đa phi mất mạng.

Nguyên nhân tử vong trở thành một bí ẩn.

Thái y bấy giờ là La Môn, cũng là cha của Miêu Miêu, bởi vì việc này cộng thêm chuyện xử trí khi sinh nở, đã bị trục xuất khỏi hậu cung

dưới tội danh không làm tròn trọng trách nhiều lần. Hơn nữa còn bị phán nhục hình, tháo xương bánh chè một bên chân.

“Người không muốn A Đa nương nương biết chuyện này phải không?”

Biết rằng bản thân là nguyên nhân hại chết đứa con duy nhất của chủ nhân mình.

“Vì thế mà thị nữ trưởng mới nảy ra ý định xoá sổ Lí Thụ phi.”

Trước kia, khi Tiên đế còn tại vị, Lí Thụ phi rất thân thiết với người con dâu hơn nhiều tuổi là A Đa phi.

Nghe nói A Đa phi cũng rất thương yêu Lí Thụ phi. Không chừng nàng vẫn luôn âm thầm bảo vệ cho Lí Thụ phi nhỏ tuổi, không để Tiên đế động vào cô bé. Một bên là bé gái nhỏ tuổi đã phải rời xa cha mẹ, một bên là nữ tử không thể sinh con đẻ cái. Giữa hai người đã nảy sinh một loại tình cảm nương tựa lẫn nhau.

Nhưng rồi một ngày, bỗng nhiên A Đa phi cự tuyệt khi Lí Thụ phi tìm tới cửa. Bất kể Lí Thụ phi ghé tới bao nhiêu lần, cũng đều bị Phong Minh đuổi đi.

Cứ thế, cho đến khi Tiên đế băng hà, Lí Thụ phi phải xuất gia.

“Nhất định là Lí Thụ phi đã từng nói cho thị nữ trưởng biết chuyện trong mật ong có độc nhỉ?”

Nếu Lí Thụ phi thường xuyên tới thăm, biết đâu một ngày sẽ nói chuyện này cho A Đa phi biết. Người thông minh như A Đa phi, chỉ cần nghe được những lời này, có lẽ tự khắc sẽ hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đó là viễn cảnh duy nhất Phong Minh muốn tránh.

Nhưng không ngờ, đứa trẻ đã xuất gia, cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại, đã một lần nữa xuất hiện ở hậu cung.

Với thân phận phi tần thượng cấp, ngang hàng với A Đa phi.

Với vị thế có thể đẩy A Đa phi khỏi vị trí của mình.

Thế mà, nha đầu trơ trẽn ấy vẫn cố đến gặp A Đa phi như để tìm kiếm tình thương của mẹ.

Một nha đầu không biết ý, không hiểu sự đời.

Cho nên, Phong Minh mới nảy ra ý định xoá sổ Lí Thụ phi.

Không còn một thị nữ trưởng hoà nhã, chu đáo, am hiểu lòng người nữa, nơi đây chỉ có một người đàn bà với ánh mắt lạnh lùng.

“Người muốn gì?”

“Tiểu nữ chẳng muốn gì cả.”

Miêu Miêu có cảm giác nhoi nhói sau cổ.

Trên cái kệ sau lưng thị nữ trưởng có con dao phay khi nãy mới dùng để cắt bánh mì. Tuy chỉ là một tấm sắt thô sơ khoét lỗ, nhưng đối với Miêu Miêu bé nhỏ cũng đủ trở thành mối đe dọa rồi.

Với khoảng cách cỡ này, Phong Minh chỉ cần với tay là chop được.

“Người muốn thứ gì cũng được.”

Phong Minh nói ngọt.

“Tự bản thân người cũng biết điều đó không có ý nghĩa gì mà?”

Phong Minh cười mơ hồ khi nghe câu Miêu Miêu nói. Bên dưới vè mặt đến cười gượng cũng chẳng tới ấy rồi cuộc đang ẩn giấu điều gì?

“... Này, người có biết đâu là thứ quan trọng nhất của người mà người trân trọng nhất không?”

Phong Minh nói với Miêu Miêu, nụ cười nhạt vẫn hiện diện trên môi. Miêu Miêu lắc đầu. Dù là người hay vật, cô cũng không biết thứ gì là “nhất” với mình.

“Ta đã cướp đi điều đó đấy, cướp mất đứa con tâm can bảo bối mà nương nương trân quý nhất trần đời.”

Ngay từ ngày đầu hầu hạ A Đa phi, Phong Minh biết mình sẽ không bao giờ có chủ tử thứ hai nào nữa. Bà ta tôn kính người phụ nữ tuy thân là nữ tử nhưng ý chí lại kiên cường sắt đá này, người có chung tầm nhìn và có thể đối thoại ngang hàng với Đông Cung Thái tử.

So sánh với bản thân bấy lâu nay chỉ biết nghe lời cha mẹ, chỉ biết làm những gì được yêu cầu, Phong Minh đã bị vị phi tử này làm cho vô cùng ấn tượng. Phong Minh mỉm cười cất tiếng.

“Khi đó, A Đa nương nương cũng từng nói. Đứa nhỏ mất là do ý trời, mọi người không cần phải canh cánh trong lòng mãi.”

Cho đến khi trẻ con lên bảy, chẳng ai biết trước được điều gì. Bởi chỉ cần nhiễm chút bệnh vặt vãnh, chúng cũng có thể dễ dàng rời xa dương thế.

“Dẫu vậy, ta biết A Đa phi vẫn rơi lệ hằng đêm.”

Nói xong, Phong Minh từ từ cúi mặt xuống. Miêu Miêu nghe thấy âm thanh tựa như những tiếng nước nhỏ.

Không còn thấy bóng dáng thị nữ trưởng cứng rắn vừa rồi đâu nữa, chỉ còn lại một người đàn bà với cõi lòng đầy day dứt và sám hối mà thôi.

Trong suốt mười sáu năm qua, rốt cuộc người phụ nữ này đã ôm tâm tình như thế nào mà hầu hạ bên cạnh A Đa phi chứ? Không tìm

trượng phu, làm một thị nữ một lòng cúc cung tận tụy vì chủ tử của mình.

Miêu Miêu không thể nào hiểu được tâm tình ấy. Miêu Miêu chưa từng đem lòng trân quý một ai như thế. Cho nên, Miêu Miêu không biết bà ta thực sự hi vọng điều gì.

Liệu bà ta có chấp nhận lời đề nghị sau đây của Miêu Miêu hay không?

Nhâm Thị giờ này hẳn đã được báo lại chuyện Miêu Miêu tìm đọc các loại ghi chép mấy ngày nay.

Miêu Miêu chẳng thể nào giấu giếm chuyện gì với tên hoạn quan tổng quản hậu cung kia được. Cô không cho rằng việc này có thể lấp liếm như vụ của công chúa Phù Dung.

Mà cũng không nên che giấu.

Sau khi nghe chuyện Miêu Miêu nói, Nhâm Thị sẽ bắt Phong Minh về quy án.

Cực hình tất nhiên không thể tránh được, bất kể tình huống có thể nào.

Và sự thật mười sáu năm trước tất yếu sẽ được đưa ra ánh sáng.

Cho nên, dù bây giờ có giết Miêu Miêu diệt khẩu thì cũng không thay đổi được gì. Bại lộ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Người thị nữ trưởng thông minh này không lí gì lại không hiểu được điều đó.

Điều duy nhất Miêu Miêu có thể làm chỉ có một.

Không phải là thỉnh cầu giảm hình phạt, cũng không phải là nhiều lời về cách xử trí của A Đa phi.

Cô chỉ có thể đem hai động cơ giảm xuống còn một.

Chỉ còn cách tiếp tục giấu giếm A Đa phi về động cơ kia.

Miêu Miêu biết nói lời này thực tàn nhẫn, bởi vì nó cũng tương đương với việc bảo đối phương tự đi nộp mạng.

Cho dù là vậy, trong đầu Miêu Miêu cũng chỉ nghĩ ra được phương án này thôi. Là một tiểu nha đầu chẳng có quyền lực gì, cô cũng chỉ làm được đến thế.

“Kết quả sẽ không thay đổi gì. Nhưng nếu thị nữ trưởng chấp nhận...”

Xin hãy chấp nhận lời đề nghị này, Miêu Miêu khẩn cầu.

(Mệt quá.)

Miêu Miêu quay trở về căn phòng riêng của mình trong cung Phi Thuý, ngã xuống chiếc giường cứng ngắc.

Quần áo thấm đầy mồ hôi, dính dớp khó chịu. Mồ hôi đổ ra khi căng thẳng nhóp nhép và nặng mùi, ngửi khá hôi. Cô muốn đi tắm.

Ít nhất cũng phải thay áo thôi, Miêu Miêu nghĩ. Cởi áo ra là thấy từ ngực đến bụng cô quấn một lớp băng vải dày. Trên đó còn chồng thêm mấy lớp giấy dầu, dùng băng vải cố định lại.

“May là không cần đến.”

(Bị dao chém thì đau lắm.)

Miêu Miêu lột lớp giấy dầu, rồi trông y phục mới vào người.

•§•

Rốt cuộc chuyện này nghĩa là sao? Nhâm Thị nghiêng đầu khó hiểu.

Ai mà ngờ vụ án Lí Thụ phi bị đầu độc vẫn còn chưa ra đầu vào đầu, nay đã được giải quyết chỉ bởi vì hung thủ ra đầu thú?

Trong gian phòng khách của cung Phỉ Thuý, Nhâm Thị kể lại chuyện này cho người thị nữ thiếu thân thiện. Việc ấy cũng đã được thông tri đến Ngọc Diệp phi.

“Sự việc là vậy đó. Phong Minh đã ra đầu thú.”

“Thật là một việc đáng mừng.”

Thị nữ thiếu thân thiện cũng chẳng có phản ứng đặc biệt gì, chỉ trả lời như vậy.

Nhâm Thị chống khuỷu tay lên bàn. Cao Thuận quay sang nhìn hần như có gì muốn nói, nhưng bị hần làm ngơ. Tám phần là định nhắc động tác như vậy trông không lịch sự.

“Người còn biết điều gì phải không?”

Hần cứ có cảm giác tiểu cô nương này đôi khi có mưu đồ gì đó.

“Nô tì không hiểu ý đại nhân.”

“Người nhờ Cao Thuận thu thập về một đồng ghi chép còn gì.”

“Vâng, tiếc là đều uống phí.”

Miêu Miêu bình thản nói, khiến người ta hoài nghi có phải cô cố tình coi đối phương là kẻ ngốc hay không. Có thể là trò đùa quá trớn lần trước của Nhâm Thị vẫn còn làm cô hậm hực, nhưng hần cứ có cảm giác bình thường cô cũng hay nói kiểu này.

Vẫn là cái dáng vẻ ấy, nhìn Nhâm Thị với ánh mắt như nhìn một bãi sinh lầy. Thất lễ đến mức này, tréo ngoe thay lại khiến hần thấy cực kì sáng khoái.

“Như người đã nói, động cơ là để duy trì vị trí một trong tứ phu nhân.”

“Vậy sao?”

Miêu Miêu nhìn Nhâm Thị như thể hoàn toàn chẳng có hứng thú gì cả.

“Thật đáng tiếc, A Đa phi đã định sẵn là sẽ mất địa vị phi tử thượng cấp này rồi. Sau khi rời khỏi hậu cung, nương nương sẽ chuyển tới Li cung ở phía Nam sinh sống.”

“Là vì vụ việc lần này phải không?”

Miêu Miêu hỏi ngược lại.

Xem ra, cuối cùng đàn gảy tai “mèo” cũng có chút tác dụng.

“Không, việc vốn đã định rồi. Là quyết định của Hoàng thượng.”

Không trả về quê cũ, mà lại “kim ốc tàng kiều” ở Li cung, có lẽ là vì nể tình vợ chồng nhiều năm gắn bó.

Hiếm khi có dịp Miêu Miêu chủ động hỏi một câu, khiến Nhâm Thị cảm thấy muốn được nước làm tới. Hắn đứng lên, tiến lại gần một bước, Miêu Miêu không hiểu thế nào, lại cảnh giác lùi về sau nửa bước.

Cao Thuận sững sốt nhìn như thể muốn nói, đã bảo mà.

Xem ra, Miêu Miêu quả nhiên có để bụng trò đùa vặt vãnh hôm trước.

Cô biểu lộ sự cảnh giác cao độ như vậy khiến Nhâm Thị cũng thấy khó xử. Hắn quay trở lại ngồi xuống ghế.

Cung nữ nhỏ bé cúi đầu chào rồi định lui khỏi phòng, nhưng lại bất chợt dừng bước.

Một cành hoa đỏ hình loa được cắm trang trí ở gần đó.

“Vừa nãy Hồng Nương cắm đấy.”

“Vâng, hoa này nở không đúng mùa gì cả.”

Miêu Miêu ngắt lấy một bông hoa, ngậm vào miệng.

Nhâm Thị lấy làm khó hiểu, chậm rãi tiến lại gần, bắt chước động tác của Miêu Miêu.

“Ngọt thật.”

“Có độc đấy ạ.”

Nhâm Thị phun phì phì bông hoa ra khỏi miệng, Cao Thuận vội vàng bưng nước tới.

“Không chết người được nên không sao ạ.”

Tiểu cô nương kì quái liên liếm môi, trên mặt hiện lên một nụ cười có chút ngọt ngào.

Chương 30

A ĐA PHI

Chuyện Miêu Miêu nửa đêm trần trọc không ngủ mà lén ra khỏi cung Phỉ Thuý thật sự chỉ là ngẫu nhiên.

Ngày hôm sau, Thục phi sẽ rời khỏi hậu cung.

Cô không định làm gì, chỉ muốn ra ngoài lững thững đi dạo một chút. Tiết trời đã vào đông, giá rét vô cùng, Miêu Miêu phải khoác hai tấm áo bông mới dám ra khỏi cửa.

Hậu cung chẳng có gì thay đổi, dường như vẫn luôn đầy ắp những mối tình không lành mạnh, cô phải cẩn thận bước đi, cố gắng không bất cẩn nhòem vào một bụi cỏ hay chỗ tối nào. Đối với những kẻ có trái tim cháy bỏng như lửa mà nói, cái rét ngoài trời đông cũng chẳng phải chướng ngại gì.

Trong lúc vô tình, Miêu Miêu ngược mắt lên nhìn vầng bán nguyệt treo trên bầu trời, nhớ lại chuyện Phù Dung công chúa, thế là quyết định trèo lên tường thành chơi. Cô vốn định nhân lúc này uống rượu ngắm trăng một chút, nhưng trong cung Phỉ Thuý không có rượu, nên đành thôi. Sớm biết vậy đã để dành chút rượu Nhâm Thị cho hôm trước rồi. Miêu Miêu thấy thèm món rượu măng xà đã lâu không được nếm, nhưng nhớ đến cảnh tượng mấy ngày trước, lại lắc đầu nghĩ bỏ đi thôi.

Miêu Miêu giẫm lên mấy viên gạch nhô ra khỏi bức tường, trèo lên thoăn thoắt. Phải cẩn thận y phục, nếu không có thể sẽ bị vướng lung tung.

Có cái gì mà khói... gì đó, tóm lại đứng trên cao khiến người ta cảm thấy sảng khoái, trăng sao le lói chiếu rọi khắp kinh thành. Nơi có ánh đèn hoa rực rỡ ở phía trước nhất định là khu phố hoa rồi.

Chẳng phụ danh xưng “khu phố sống về đêm”, giờ này hẳn là lúc ong bướm bắt đầu dập dờn tán tỉnh những đoá hoa.

Miêu Miêu chẳng làm gì, chỉ ngồi bên mép tường, thả chân xuống đung đưa, ngẩng lên nhìn bầu trời phía trên đầu.

“Ô, có người tới trước rồi sao?”

Một giọng nói không cao cũng không trầm vang lên.

Quay đầu lại, cô thấy một chàng thanh niên tuấn tú mặc quần đứng ở đó.

Không, thoát nhìn cứ ngỡ là nam nhân, nhưng đó thực ra là A Đa phi. Nàng bới tóc lên, buộc túm sau gáy, trên vai treo một hồ lô lớn. Hai má ửng đỏ, xiêm y có chút mỏng manh. Tuy chân đi vẫn vững, nhưng có vẻ đã có chút hơi men rồi.

“Không ạ, nô tì đứng dậy ngay đây.”

“Thôi, ở lại uống với ta một chén.”

Thấy người ta đã lấy hẳn chén rượu ra, Miêu Miêu không còn lí do gì để từ chối nữa.

Bình thường, Miêu Miêu sẽ cân nhắc đến Ngọc Diệp phi mà tìm cách từ chối khéo, nhưng cô không thiếu tinh tế đến mức cự tuyệt chén rượu trong đêm cuối cùng của đối phương tại hậu cung này. Tuyệt nhiên không phải là bị rượu ngon mê hoặc.

Miêu Miêu bưng chén rượu đực bằng hai tay.

Rượu nồng, thơm và ngọt, ít mùi cồn.

Miêu Miêu không nói gì, chỉ uống từng hớp rượu nhỏ. A Đa phi thì lại cầm hẳn hồ lô lên, kề miệng uống đầy sảng khoái.

“Ta trông giống nam nhân lắm phải không?”

“Trông như nường nường cố hành xử cho giống vậy.”

“Ha ha, người nói chuyện thẳng thắn thật.”

A Đa phi co một chân, tựa cằm lên đầu gối. Sống mũi thẳng cùng đôi mắt với hàng mi dài cứ có vẻ gì đó quen quen. Miêu Miêu cảm thấy phi tử này nom rất giống một ai đó, nhưng đầu óc lằng lằng nên nghĩ mãi không ra.

“Từ khi con trai rời khỏi vòng tay ta, ta vẫn luôn là người bạn bên cạnh Hoàng thượng. Không, có lẽ là quay trở về làm bạn bè của Hoàng thượng thì đúng hơn.”

A Đa phi không tự cho mình là phi tần, mà ở bên cạnh Hoàng đế như một người bạn.

Là người bạn thân thiết đã ở bên từ khi còn bú sữa.

Nàng không ngờ mình lại được chọn làm phi.

Có điều, đó chỉ là được chọn làm người định hướng, làm kim chỉ nam với danh nghĩa phi tử đầu tiên.

Không ngờ lại nhờ vào chút lòng thương cảm mà đảm đương chức vụ phi tần hữu danh vô thực suốt mười mấy năm liền.

Rõ ràng nàng cũng muốn sớm nhường lại vị trí này cho người khác.

Nhưng vì sao cứ lần nữa không đi?

A Đa phi tiếp tục tự độc thoại.

Dù người đang ở đó có là Miêu Miêu hay chẳng có kẻ nào, chắc nàng vẫn sẽ nói ra như thế.

Ngày mai, vị phi tử này sẽ rời khỏi đây.

Bất kể trong cung lan truyền lời đồn gì đi chăng nữa, cũng đều không quan trọng nữa rồi.

Miêu Miêu chỉ lẳng lẳng nghe những lời độc thoại ấy.

Mãi một lúc lâu sau khi nói xong, A Đa phi mới xách hồ lô đứng lên, vẩy hết số rượu còn lại ra khỏi bờ tường cho rơi xuống hào nước sâu bên dưới.

Nhìn những giọt rượu vãi ra như rượu tiễn biệt, Miêu Miêu sức nhớ tới nô tì đã tự sát ngày trước.

“Dưới nước nhất định là rất lạnh.”

“Vâng.”

“Nhất định là khó chịu lắm.”

“Đúng thế.”

“Khờ quá.”

“... Có lẽ vậy.”

“Mọi người, đều thật ngốc.”

“Có lẽ là vậy.”

Miêu Miêu có chút hiểu ra.

Nô tì kia đích thực là đã tự mình tìm chết.

Và trong lòng A Đa phi hẳn cũng biết rõ điều này. Có lẽ nàng quen biết nô tì đó.

Có lẽ, “mọi người” trong lời này cũng ám chỉ cả Phong Minh. Chắc hẳn, Phong Minh cũng có dính líu đến vụ án tự sát của nô tì ấy.

Để A Đa phi không bị liệt vào đối tượng tình nghi, nô tì đó đã chấp nhận chìm xuống đáy nước buốt lạnh.

Để bảo vệ bí mật không ai được phép biết, Phong Minh đã chấp nhận đứng lên giá treo cổ.

Không liên quan gì đến ý chí của A Đa phi, những người này đều nguyện vì nàng mà không tiếc tính mạng.

(Thật đáng tiếc.)

Rõ ràng có thiên phú cùng tư cách để thống lĩnh hàng vạn người.

Nếu không phải thân phận phi tần, mà dùng tư cách khác để ở bên Hoàng đế, có lẽ mọi việc đã thuận lợi hơn.

Miêu Miêu vừa nghĩ miên man điều ngớ ngẩn này, vừa ngắm bầu trời sao lấp lánh.

A Đa phi đã trèo xuống trước. Miêu Miêu cũng bắt đầu ngấm hơi lạnh, và ngay khi đi cô định trèo xuống khỏi tường thành...

“Người đang làm gì trên đó?”

Một tiếng gọi thình lình vang lên, Miêu Miêu giật mình bước hụt, từ trên lưng chừng tường thành ngã xuống.

Lưng và mông cô va đập mạnh.

“Ui da, ai vậy, làm giật cả mình.”

Miêu Miêu làu bàu.

“Xin lỗi.”

Bên tai có tiếng thầm thì.

Miêu Miêu sững sốt quay đầu nhìn và trông thấy vẻ mặt ủ rũ của Nhâm Thị.

“Sao Nhâm Thị đại nhân lại ở đây?”

“Bản quan là người hỏi câu đó mới phải.”

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhận ra mình vừa ngã xuống từ trên cao nhưng lại không thấy đau cho lắm. Cô chỉ cảm nhận được mình đập mạnh vào cái gì đó, nhưng không phải là mặt đất cứng đơ.

(Ồi mẹ ơi!)

Miêu Miêu định đứng dậy, nhưng không động dậy được. Cô đã bị ghì chặt lấy.

“... Đại nhân làm ơn buông nô tì ra đi ạ?”

Miêu Miêu cung kính nói, nhưng Nhâm Thị không chịu nới lỏng vòng tay đã siết chặt quanh bụng cô.

“Nhâm Thị Đại nhân.”

Hắn phớt lờ lời Miêu Miêu nói. Miêu Miêu bèn quay lại nhìn mặt Nhâm Thị, phát hiện khuôn mặt hắn lúc này đỏ bừng, hơi thở phả tới nồng nặc mùi rượu.

“Đại nhân uống rượu đấy à?”

“Bị bắt hầu rượu, bắt đắc dĩ thôi.”

Nói xong, Nhâm Thị liền ngược nhìn bầu trời. Bầu trời mùa đông trong vắt không gợn mây, vô số vì sao sáng lên lấp lánh.

(Hầu rượu à.)

Miêu Miêu nhìn Nhâm Thị bằng nửa con mắt. Trong hậu cung, nhắc đến “hầu rượu” thường không khỏi gợi lên những suy nghĩ đáng

ngờ. Người ta tuy đã không còn của quý, nhưng đến mức như vậy, Hoàng đế cũng quá phóng túng rồi.

“Đại nhân buông ra đi.”

“Lạnh lắm, không chịu đâu.”

Viên hoạn quan có gương mặt đẹp như hoa như ngọc lại thốt ra những lời dẫn dắt như con nít. Áo ngoài không khoác, cứ thế mà đi ra ngoài giữa đêm hôm, đương nhiên là phải lạnh rồi. Cao Thuận đi đâu mất tiêu rồi nhỉ? Miêu Miêu thầm thắc mắc.

“Nếu vậy thì ngài về phòng đi, kéo lại nhiễm phong hàn.”

Về nhà hẳn luôn cũng được, hoặc về chỗ chủ nhân căn phòng đã mời rượu hẳn cũng được, dù thế nào thì cũng chẳng liên quan đến Miêu Miêu.

Thế nhưng, Nhâm Thị lại cọ cọ trán mình vào bên cổ Miêu Miêu, bám chặt không rời.

“Gia chủ mời rượu, vậy mà bắt ta uống đã đời xong lại chạy đi đâu chẳng biết. Đến lúc quay lại thì nói tâm trạng đã khoan khoái hơn rồi đuổi ta về.”

Miêu Miêu không ngờ giữa hậu cung này lại có người dám đối xử với Nhâm Thị như vậy, cảm thấy có chút thán phục. Có điều, chuyện đó với chuyện này là hai chuyện khác nhau.

(Tha giùm, mình không muốn bầu bạn với kẻ đang say quắc cần câu.)

Tên say cứ bám dính lấy người ta như thế này, thật là phiền phức.

(Khoan, ngẫm lại thì vốn dĩ...)

Bấy giờ Miêu Miêu mới nhớ ra mình vừa từ trên cao ngã xuống, mà nhìn trạng thái này thì có nghĩa là Nhâm Thị ít nhiều cũng đã đỡ cô.

Chỉ là, có lẽ vì hấn đang say rượu nên chân đi không vững, nên mới ngã ngửa xuống bụi cỏ.

Miêu Miêu thầm nghĩ, thôi thì dù sao người ta cũng đã lấy thân đỡ mình, mình đã không một lời cảm ơn thì chớ, lại còn giục người ta buông ra, như vậy cũng có chút không phải phép. Nhưng nếu cứ tiếp tục ngồi lên người hấn như vậy thì cũng không hay.

“Nhâm Thị đại...”

Khi Miêu Miêu khấn khoản thỉnh cầu không biết đến lần thứ mấy, cô bỗng cảm thấy hình như có giọt nước rơi xuống cổ mình. Giọt nước ấm nóng từ trên cổ cô chảy dài xuống sau lưng.

“Chỉ một chút nữa thôi.”

Giọng Nhâm Thị vang lên, vòng tay quanh bụng Miêu Miêu lại siết chặt hơn một chút.

“Sưởi ấm cho ta thêm một chút nữa thôi.”

Nghe âm điệu khác hấn ngày thường, Miêu Miêu chỉ biết thở dài. Sau đó, cô ngược nhìn lên trời, bắt đầu đếm một ngôi sao, hai ngôi sao lấp lánh.

Ngày hôm sau, rất đông người tụ tập trước cổng chính.

Vị phi tử đã sống trong hậu cung này lâu nhất, khác với đêm qua, đang mặc bộ xiêm y dài tay thụng chảnh hề hợp với nàng.

Trong đám cung nữ xung quanh có vài người cắn khăn tay sụt sùi.

Vị phi tử anh tuấn như một thanh niên, từng là đối tượng sùng bái của biết bao cung nữ trẻ tuổi.

Nhâm Thị đứng trước mặt A Đa phi, tiếp nhận một vật gì đó. Nhớ lại cảnh chè chén đêm qua, Miêu Miêu quả tình có chút lo lắng, nhưng xem ra cả hai đều tỉnh táo chứ không đến nỗi say sang tận hôm nay.

Vật mà Nhâm Thị vừa nhận lấy chính là chiếc mũ miện tượng trưng cho thân phận Thục phi. Vật này, chẳng bao lâu nữa, sẽ được chuyển giao cho một nữ nhân khác.

(Hai người này nếu đổi trang phục cho nhau thì hay nhỉ.)

Một người có tướng mạo xinh đẹp như tiên nữ và một người có tướng mạo anh tuấn tựa thanh niên, đáng lẽ ra không có điểm nào chung, nhưng Miêu Miêu cứ cảm thấy cả hai có nét gì giống nhau một cách lạ lùng.

(A, thì ra là thế.)

Tối qua, Miêu Miêu cứ cảm thấy A Đa phi rất giống một người nào đó, xem ra chính là Nhâm Thị.

Nếu A Đa phi đứng ở vị trí của Nhâm Thị, không biết có gì khác biệt hay không.

Đúng là một ý tưởng nhạt nhẽo.

Cử chỉ của A Đa phi hoàn toàn không giống một nữ tử đáng thương bị trục xuất khỏi hậu cung.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ oai phong凛冽, thậm chí còn có nét hãnh diện như vừa hoàn thành trách nhiệm của mình.

Bất giác, một phỏng đoán vô căn cứ cực kì hoang đường vụt hiện lên trong đầu Miêu Miêu.

Vì sao A Đa phi lại có vẻ cao ngạo tự hào như vậy? Trong khi nàng vẫn chưa hoàn thành chức trách của một phi tử thường tình.

“Từ khi con trai rời khỏi vòng tay ta...”

Những lời A Đa phi nói hôm qua lại hiện lên trong đầu cô.

(Rời khỏi vòng tay? Chứ không phải là đã chết, đã mất ư?)

Nếu thay đổi chiều hướng suy nghĩ, có thể giải thích rằng, đứa bé đó vẫn còn sống.

Nguyên nhân A Đa phi không thể sinh con được nữa là vì nàng lâm bồn trùng khớp với thời gian Hoàng thái hậu trở dạ. Hoàng đế và con trai của A Đa phi là quan hệ chú cháu, hơn nữa, giả như cả hai sinh ra cùng lúc, có lẽ trông sẽ như hai anh em ruột.

(Nếu bị đánh tráo thì sao?)

Trong lúc trở dạ, chắc hẳn A Đa phi cũng tự cảm nhận được rằng, giữa hai đứa trẻ mới sinh này, ai mới là kẻ sau này được hưởng nhiều sự quan tâm chăm sóc.

Để được yêu thương che chở hơn gấp nhiều lần thì không phải là ở bên A Đa phi - con gái của một vú nuôi, mà là ở bên Hoàng thái hậu.

A Đa phi sức khoẻ rất kém sau khi sinh nở, có lẽ khi đó đã không thể phán đoán đúng sai.

Nhưng nếu việc đánh tráo hai đứa trẻ sơ sinh giúp con mình được cứu, đó âu cũng là tâm nguyện của A Đa phi.

Giả như sau này, sự việc bại lộ.

Giả như điều đó xảy ra sau khi Hoàng đế thực sự đã qua đời.

Việc cha Miêu Miêu không chỉ bị đui khỏi hậu cung mà còn bị phán nhục hình, cũng có thể lí giải được. Bởi vì ông không phát hiện ra đứa bé đã bị đánh tráo.

Cho nên, Hoàng đế ở trong cung mới không có địa vị.

Cho nên, A Đa phi cương nghị phóng khoáng mới ở lại hậu cung suốt nhiều năm.

(Thật là ngớ ngẩn.)

Miêu Miêu lắc đầu.

Toàn là suy nghĩ hoang đường. Dù là ba cô thị nữ trong cung Phỉ Thuý cũng không ảo tưởng đến thế.

(Xem tiếp cũng chẳng ích gì.)

Ngay khi Miêu Miêu định quay về cung Phỉ Thuý, phía trước bỗng có người tất tả chạy tới.

Đó là một bé gái mang gương mặt non nớt, Lí Thụ phi.

Đằng sau là thị nữ thử độc vừa chạy theo vừa thở hồng hộc.

Phía sau nữa là đám thị nữ bộ dạng chán chường, chạy cũng chẳng buồn chạy.

(Vẫn chẳng thay đổi gì cả. Trừ một người.)

Miêu Miêu cũng chẳng làm được gì hơn. Chuyện của mình phải tự dựa vào chính mình mà giải quyết, nếu không đừng hòng sinh tồn trong chốn nữ nhi quốc này.

Chỉ là, ít nhất thì hiện giờ cô bé cũng không cô đơn một mình nữa. Chỉ như thế thôi, cũng đã tốt hơn xưa rất nhiều rồi.

Lí Thụ phi đến trước mặt A Đa phi, giơ cả chân phải và tay phải ra cùng lúc, động tác trúc trắc như con rối gỗ điều khiển bằng dây. Sau đó, hình như vấp phải vạt váy của mình, cô bé ngã dúi dụi về phía trước.

Xung quanh vang lên những tiếng cười, khiến Lí Thụ phi trông mếu máo như sắp khóc. A Đa phi bèn rút khăn tay ra, lau mặt cho cô gái nhỏ.

Vị phi tử tuấn tú như một thanh niên giờ lại có vẻ mặt hiền từ của một người mẹ.

Chương 31

BỊ ĐUỔI

“Biết làm thế nào bây giờ?”

Nhâm Thị lật xem giấy tờ với vẻ mặt sầu não.

“Phải làm thế nào bây giờ?”

Người thuộc hạ trầm mặc cũng nhìn tờ văn thư trên bàn.

Đúng là một vụ án khiến người ta đau hết cả đầu.

“Về vụ án của Phong Minh hôm trước, đây là danh sách thân nhân của bà ta cùng những người có liên quan, chỉ là...”

Phong Minh nghiễm nhiên nhận án tử, tuy chưa đến mức diệt tộc, nhưng toàn bộ tài sản của quyền thuộc đều bị sung công, hơn nữa, bất kể nặng nhẹ, tất cả đều bị xử nhục hình.

Điều đáng mừng duy nhất là chủ tử của bà ta, A Đa phi hoàn toàn được miễn phạt. Bởi vì vụ án này được kết luận rằng tất cả đều do một mình Phong Minh tự ý gây ra.

Trong số những người liên quan có bao gồm cả các lái buôn thường qua lại với gia tộc của bà ta. Vốn tưởng chỉ là một nhà nông chuyên nuôi ong, không ngờ phạm vi làm ăn của nhà này lại rộng đến vậy.

“Trong hậu cung có khoảng tám mươi người là con cháu của những người có liên quan.”

“Trong số hai ngàn người có đến tám mươi người, tỉ lệ cũng cao thật.”

“Đúng vậy.”

Cao Thuận dò hỏi vị chủ tử đang nhú mào.

“Có nên nghĩ cách giấu kín không?”

“Người làm được ư?”

“Chỉ cần ngài ra lệnh.”

Chỉ cần hắt mồm ra lệnh...

Cao Thuận nhất định sẽ làm theo.

Bất kể là đúng hay là sai, tất cả đều theo lệnh của Nhâm Thị.

Nhâm Thị thở ra một hơi thật dài.

Trong số những người liên quan, có một cái tên quen thuộc.

Xem ra đám côn đồ đã bắt cóc thiếu nữ tiệm thuốc, ép cô bán mình làm nô, là một trong số những kẻ có liên quan đến vụ án này.

“Nên làm gì mới phải đây...?”

Nhâm Thị có thể dễ dàng đưa ra quyết định, nhưng hấn sợ, không biết về mặt cô nương kia sẽ như thế nào khi biết lựa chọn của hấn.

Hạ một mệnh lệnh thì rất đơn giản. Chỉ là, nếu trái với tâm ý của mình, không biết cô nương kia sẽ có phản ứng thế nào đây?

Bình dân và quý nhân, Miêu Miêu đã phân rõ ranh giới giữa mình và Nhâm Thị như thế. Dù là mệnh lệnh đáng ghét đến mức nào, đến cuối cùng có lẽ cô vẫn sẽ chấp nhận. Nhâm Thị có cảm giác ranh giới bị phân chia này cứ tựa như một khe vực khổng lồ.

Nhưng nếu giấu kín thân thế của Miêu Miêu thì sao?

Vậy có khác gì cưỡng ép Miêu Miêu ở lại nơi mà bản thân cô không thích? Hơn nữa, nếu cô nàng trực giác cực kì nhạy bén đó mà biết

được chuyện này...

“Nhâm Thị đại nhân.”

Trong khi Nhâm Thị đang đau đầu trần trở, Cao Thuận bỗng cất lời.

“Chẳng phải đại nhân từng nói cô ấy là một quân cờ tốt để lợi dụng hay sao?”

Người thuộc hạ bình thản nói một câu, khiến Nhâm Thị từ tốn vén lại tóc mái.

•§•

“Đuổi hàng loạt?”

“Đúng vậy.”

Tiểu Lan vừa nhấm nháp mút hồng cho bữa ăn vặt vừa nói. Hồng dùng làm món mút này vốn do Miêu Miêu hái trộm trong vườn cây ăn quả, rồi lén lút treo dưới mái hiên để phơi, nhỡ mà bị lộ chắc sẽ phải nghe mắng một trận. Không, thực tế là đã bị ăn mất rồi. Không có chuyện Hồng Nương lại không phát hiện ra chuyện này, chỉ là may mắn có Cao Thuận đi ngang qua giải vây giùm. Nghe Cao Thuận nói thích ăn hồng, Hồng Nương đành hậm hực nói “chỉ lần này thôi đấy”, rồi mắt nhắm mắt mở tha cho Miêu Miêu.

“Cảm giác cũng giống như tru di cửu tộc ấy, nghe nói tất cả con gái của những lái buôn từng giao thiệp với nhà đó đều bị đuổi.”

Nghe Tiểu Lan lúng búng nói, Miêu Miêu gật đầu.

(Không hiểu sao cứ có dự cảm không lành.)

Dự cảm của Miêu Miêu thực sự rất chuẩn.

Trên giấy tờ, nhà mẹ đẻ của Miêu Miêu quả thực là thương nhân buôn bán. Nhà Phong Minh là hộ nông dân nuôi ong, đôi bên cũng

có chút qua lại.

(Nếu giờ bị đuổi thì mệt rồi đây.)

Miêu Miêu khá thích cuộc sống hiện tại.

Đương nhiên, nếu được quay về khu phố hoa thì cũng rất vui, nhưng mò về thì thể nào cũng sẽ bị lão tú bà tham tiền túm lấy bắt đi tiếp khách.

Sau khi giới thiệu Lí Bạch, đến giờ Miêu Miêu vẫn chưa lời được thêm vị khách quý nào khác tới cửa. Vấn đề nằm ở đây.

(Thể nào cũng bị bán đi cho xem.)

Sau khi chào từ biệt Tiểu Lan, Miêu Miêu quyết định đến tìm một nhân vật mà cô bình thường không hề muốn gặp.

“Thật hiếm thấy. Sao người thờ gặp vậy?”

Tại cổng chính của hậu cung, viên hoạn quan xinh đẹp nhẹ nhàng nói.

Không chỉ cung Phỉ Thuý mà Miêu Miêu còn chạy qua hết các tấm cung của tứ phu nhân.

“...!”

“Bình tĩnh lại đã, mặt người đỏ hết cả lên rồi.”

Khuôn mặt đẹp như tiên nữ của Nhâm Thị lộ ra một chút lo lắng.

“Nô... nô tì... có... chuyện phải nói.”

Miêu Miêu thở hổn hển và nhả từng từ.

Nhâm Thị hơi nheo mắt, không hiểu sao sắc mặt có vẻ u sầu.

“Biết rồi, vào trong rồi nói.”

Miêu Miêu được dẫn vào trong gian phòng của Cung quan trưởng, vẫn như nhiều lần trước, lại bắt Cung quan trưởng phải ra ngoài chờ, Miêu Miêu cảm thấy ngại ới là ngại. Gần đây Cung quan trưởng bận tối tăm mặt mũi vì chuyện của A Đa phi. Miêu Miêu hành lễ chào Cung quan trưởng rồi mới bước vào trong phòng.

Nhâm Thị đã ngồi trên ghế, đang lật xem công văn trên bàn.

“Người có chuyện muốn hỏi về việc trục xuất hàng loạt gần đây chứ gì?”

“Vâng, xin hỏi nô tì sẽ bị xử trí như thế nào?”

Nhâm Thị không đáp, mà đưa tờ công văn đó cho Miêu Miêu xem. Trong sổ hàng loạt những cái tên được viết trên trang giấy thượng hạng, tên Miêu Miêu cũng xuất hiện ở đó.

“Tóm lại là nô tì cũng thuộc diện bị trục xuất phải không ạ?”

(Phải làm sao đây?)

Một khi bị đuổi, với thân phận của mình, Miêu Miêu chẳng thể nói không. Miêu Miêu biết rất rõ mình chỉ là một cung nữ thấp cổ bé họng. Vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc, cô cố gắng kiềm chế để không làm ra ánh mắt nịnh bợ lấy lòng. Kết quả, tại tật xấu thường ngày, vẻ mặt cô biến thành vẻ mặt như đang nhìn sâu lòng vậy.

“Người định làm sao?”

Không phải giọng điệu ngọt ngào thường thấy, mà là ngữ điệu dò hỏi, khiến nó lại toát lên vẻ làm nũng như trẻ nhỏ. Khác với giọng nói, khuôn mặt hắc vẫn cứng ngắt đầy nghiêm túc.

Giống hết giọng nói của hắc trong đêm trước khi A Đa phi rời đi.

“Nô tì chỉ là một cung nữ tầm thường. Chỉ cần đại nhân ra lệnh, dù là làm tạp vụ, đầu bếp hay thị nữ thử độc, nô tì đều xin tuân lệnh.”

Miêu Miêu nói hết sức chân thành. Chỉ cần nhận được lệnh, cô bằng lòng dùng hết khả năng để hoàn thành chức trách. Cho dù lương bổng bị giảm bớt một chút, cô cũng không phàn nàn lấy một câu. Miễn là có thể trì hoãn việc phải bán mình, cô có thể đi tìm khách hàng mới, hoặc làm gì đó để thoát thân.

(Cho nên, làm ơn đừng đuổi tôi.)

Miêu Miêu tự cho rằng mình đã cố hết sức, thỉnh cầu người ta tiếp tục lợi dụng mình.

Nhưng vẻ mặt của người thanh niên nọ vẫn cứng đờ. Hắn bỗng nhìn né đi chỗ khác, khẽ thở dài một hơi.

“Biết rồi. Ta sẽ cấp cho người nhiều tiền hơn một chút.”

Giọng người thanh niên lạnh như băng, khuôn mặt cúi gằm, không thấy rõ sắc mặt.

Thương lượng thất bại rồi.

•§•

Cao Thuận thở dài thườn thượt, tự hỏi hôm nay đã là ngày thứ mấy liên tiếp phải thấy chủ tử giận dữ rồi.

Công việc trước mắt thì không bị ảnh hưởng gì, nhưng cứ hể về phòng, chủ tử lại rúc vào góc tường, toả ra bầu không khí u ám và buồn bực. Cao Thuận chỉ mong hắn chịu dừng cái việc đó đi.

U ám đến mức sắp mọc nấm luôn rồi.

Chẳng còn sót lại dáng vẻ của người thanh niên xinh đẹp như tiên nữ cùng giọng nói ngọt ngào như mật nữa.

Sau khi nhận được thông báo đuổi việc, tuần sau là Miêu Miêu phải rời cung. Nghe nói, tuy cô không phải người thân thiện hay nói cười, nhưng cũng hiểu lễ nghĩa, đã đến thăm một lượt những nơi từng chiếu cố mình để chào từ biệt.

Ngọc Diệp phi vốn lần lửa không đáp ứng, nhưng sau khi biết đó là quyết định của Nhâm Thị thì đành nhượng bộ. Nhưng không quên ném lại một câu, "Lúc sau hồi hận thì đừng có đến tìm ta."

"Quả nhiên lúc đó nên quyết định giữ nha đầu ấy lại."

"Đừng nói gì nữa."

Cao Thuận khoanh hai tay trước ngực, nếp nhăn giữa ấn đường ngày càng sâu hoắm. Cao Thuận nhớ lại những chuyện ngày xưa.

Vị chủ nhân này trước kia mỗi khi làm mất món đồ chơi yêu thích thường có phản ứng như thế nào nhỉ?

Cao Thuận luôn phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được món đồ chơi mới quý hiếm hơn để đền bù.

Hoặc, có lẽ không nên đối đãi với cô nương này như một món đồ chơi nữa.

Chính vì Nhâm Thị không muốn coi cô nương ấy như một thứ công cụ để lợi dụng, cho nên mới quyết định buông tay. Nếu đã vậy, tìm một cô nương tính tình khác người mới để bù lại, liệu có còn ý nghĩa?

Phen này mệt rồi đây.

"Nếu đã không thể thay thế được thì đành phải chuẩn bị hàng thật giá thật thôi."

Cao Thuận tự lẩm bẩm một mình với âm lượng nhỏ đến mức không ai nghe thấy được, rồi chợt nhớ ra một người. Là một vị võ quan biết

rõ nhà cô nương kia.

“Rách việc thật.”

Cao Thuận số khổ bèn gãi gãi sau gáy.

Chương kết

HOẠN QUAN VÀ KỈ NỮ

“Đi làm việc đi.”

Bị lão tú bà thúc giục, Miêu Miêu đành bước lên một cỗ xe ngựa cực kì xa hoa.

Công việc của đêm nay hình như là đến phục vụ yến hội tại phủ đệ của một quý nhân nào đó.

Bị đưa đến một toà dinh thự ở phía Bắc kinh thành, Miêu Miêu buông tiếng thở dài náo ruột.

Đi cùng cô có các tiểu thư và vài người khác. Ai nấy đều xiêm y diễm lệ, son phấn điệu đà. Nghĩ đến việc mình cũng đang ăn vận như vậy, không hiểu sao cô cứ cảm thấy nhấp nhồm không yên.

Đoàn người đi qua một đoạn hành lang dài, bước lên cầu thang xoắn ốc, được dẫn đến một gian phòng rộng thênh thang. Trên trần nhà treo đèn lồng rực rỡ, các dây tua rua đỏ rực nhẹ nhàng đung đưa.

Dưới sàn nhà trải kín thảm nhung đỏ chót, còn chõng thêm mấy lớp lông thú để các vị khách đêm nay có thể an vị bên trên.

(Đúng là giàu nứt đố đổ vách.)

Phía kia có khoảng năm người đang ngồi xếp thành một hàng ngang, nom trẻ hơn Miêu Miêu tưởng.

Ánh lửa lập lòe soi rọi những gương mặt trẻ trung, Bạch Linh tiểu thư trông thấy bèn liếc môi một cái. Nữ Hoa tiểu thư bên cạnh liền thụi một cú vào mạn sườn nàng. Vị tiểu thư yêu kiều phải nói là

nhanh tay không tưởng, đến nỗi ngay cả lão tú bà cũng phải đầu hàng.

(Lẽ ra phải giới thiệu sớm hơn một chút chứ.)

Nghe nói khách quý lần này là quan lớn phụng sự triều đình, hình như là do Lí Bạch giới thiệu.

Nếu là chỗ quen biết của Lí Bạch, khoản nợ của Miêu Miêu chắc cũng được giảm bớt đôi phần.

Thôi thì cũng may là Miêu Miêu đã nhận được số bạc khi bị đuổi khỏi cung nhiều hơn dự tính, nên cô không phải bán mình, chỉ cần đi theo làm mấy việc vặt thời vụ như thế này thôi.

(Bà già kia lại còn tặc lưỡi tiếc nuôi nữa chứ.)

Xem ra lão tú bà muốn biến Miêu Miêu thành kĩ nữ cho bằng được.

Mấy năm gần đây, ý đồ của bà ta rất rõ ràng.

Đã mấy lần lão tú bà căn nhắc kêu Miêu Miêu đừng bán thuốc nữa, nhưng Miêu Miêu không chịu. Chuyện sở thích của cô từ được liệu đổi thành nhảy múa hát ca sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

Dẫu sao thì từng vò rượu, từng đệm ngồi trong gian phòng này cũng đều khiến người ta loá mắt.

(Dù có tiện tay khoắng vài món về làm kỉ niệm, chắc cũng không ai phát hiện ra.)

Ấy, không được không được, Miêu Miêu lắc đầu.

Gọi kĩ nữ đến tận phủ đệ còn tiêu tốn hơn cả đặt tiệc ở thanh lâu. Đầu chỉ thế, kĩ nữ được gọi tới còn là hồng bài danh kĩ chỉ một đêm rót rượu cũng có giá bằng số ngân lượng kiếm cả năm trời.

Đã vậy, lại còn gọi một lèo “tam cơ” - ba danh kĩ đầu bảng của Lục Thanh quán - Mai Mai, Bạch Linh và Nữ Hoa, có thể thấy vị này đúng là chẳng có gì ngoài tiền bạc.

Miêu Miêu là một trong mấy người được đưa đến phụ giúp “tam cơ” tiếp khách.

Tuy đã được dạy dỗ mấy thứ cơ bản, nhưng Miêu Miêu không biết ngâm thơ, không biết kéo nhị hồ, càng không biết ca múa. Cô cùng lắm chỉ có thể liếc mắt để ý khắp xung quanh và đảm bảo chén rượu của khách không bao giờ cạn. Còn lại, e là chẳng làm được gì khác nữa.

Sau khi ép cơ mặt tạo thành một nụ cười cố định, Miêu Miêu từ tốn rót rượu vào những chiếc chén không.

Tất cả khách khứa đều say sưa trong những điệu múa hoặc khúc thơ ca của các vị tiểu thư, chẳng ai buồn để ý đến Miêu Miêu cả, nhờ vậy, cô cũng thấy dễ chịu hơn. Cũng có người bắt đầu chơi cờ vây với một người phụ việc.

(Ồ kìa? Bộ chán quá hay sao?)

Rõ ràng tất cả mọi người ai nấy đều uống rượu mua vui, thưởng thức ca múa, chỉ có duy nhất một người trong số đó gục đầu ủ rũ.

Đó là một thanh niên trẻ tuổi mặc tơ lụa thượng hạng, đang ngồi co một gối lên, uống rượu một mình.

Chỉ có không khí ở nơi ấy là nhuộm màu xám xịt.

(Hết việc để làm rồi hả?)

Xét ra thì Miêu Miêu cũng là kiểu người nghiêm túc một cách lạ kì, cô liền cầm lấy một bình rượu đầy đến bên cạnh nam tử u ám nọ.

Tóc mái óng mượt che khuất nửa trên khuôn mặt đối phương, khiến cô hoàn toàn không thể đoán biết biểu cảm của người này.

“Để ta yên.”

(?)

Quái lạ, sao giọng nói này nghe quen thế nhỉ?

Tay Miêu Miêu đã cử động cùng thời điểm suy nghĩ ấy xuất hiện trong đầu.

Cô quên bém luôn cái việc hành động ấy của mình có thể xem là thất lễ hay vô phép.

Miêu Miêu vén chỗ tóc mái lên, cố tránh không chạm vào trán người đàn ông đang cúi mặt.

Một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra.

Vẻ mặt hăm hực thoáng chốc liền biến thành sùng sốt.

“Nhâm Thị đại nhân?”

Tuy rằng nụ cười sáng lấp lánh đã không còn, giọng nói cũng không ngọt ngào như mật, nhưng đích thực là tên hoạn quan mà cô đã gặp hàng trăm lần. Nhâm Thị chớp mắt vài cái. Không hiểu sao hăn cứ nhìn Miêu Miêu chăm chăm, khiến cô bứt rứt, không làm thế nào bình tĩnh nổi.

“Người là ai?”

“Người ta cũng thường hay hỏi thế.”

“Có ai từng nói người trước và sau khi trang điểm cứ như là hai người khác nhau không?”

“Người ta cũng thường nói vậy.”

Không hiểu sao cứ cảm thấy trước kia cũng từng có đoạn hội thoại tương tự như thế này. Miêu Miêu thả mớ tóc mái vừa vén lên về chỗ cũ. Thế rồi, Nhâm Thị vươn tay, định tóm lấy tay Miêu Miêu.

“Sao người lại trốn?”

Hắn nhìn Miêu Miêu với vẻ buồn bực.

“Xin chớ đụng vào kĩ nữ.”

Đây là quy tắc nên không thể làm khác được. Muốn đụng vào là phải trả thêm tiền.

“Ta còn phải hỏi người đấy, sao người lại ăn vận thế này?”

Miêu Miêu nhìn tránh đi, đáp với vẻ khó xử.

“Nô tì đang làm thuê ngắn hạn ạ.”

“Làm ở kĩ viện? ... Chẳng lẽ người...”

Miêu Miêu hiểu Nhâm Thị định nói cái gì, bèn trợn mắt nhìn hắn.

Xem ra người này cứ hay thích hoài nghi phẩm hạnh của người khác.

“Nô tì chưa tiếp khách một mình. Vẫn chưa.”

“Chưa à...”

“...”

Miêu Miêu không nói lại được gì. Trước khi trả hết khoản nợ còn lại, khó có thể bảo đảm rằng lão tú bà không dắt khách đến ép cô phải tiếp. Tạm thời là nhờ có cha và các tiểu thư ngăn chặn, cô mới bảo toàn được tấm thân này.

“Vậy chi bằng ta mua người nhé?”

“Hả?”

Miêu Miêu vốn định đáp “đại nhân lại đùa”, nhưng một ý tưởng bỗng loé lên.

“Có lẽ lại là ý hay đấy.”

“!”

Nhâm Thị tròn mắt sửng sờ.

Không biết phải tả thế nào, nhưng vì hôm nay người này không toả sáng lung linh, nên biểu cảm lại vô cùng phong phú. Nụ cười tiên nữ kia tuy kiều diễm, nhưng không giống vẻ mặt của người bình thường.

Đôi khi Miêu Miêu thậm chí còn cảm thấy không chừng có những hai linh hồn cùng ngụ trong thân xác duy nhất ấy.

“Quay về hậu cung làm việc cũng không tệ.”

Nhâm Thị buông thõng hai vai.

Miêu Miêu nghiêng đầu khó hiểu, chẳng rõ có chuyện gì.

“Chẳng phải người ghét nơi đó nên mới rời đi hay sao?”

“Nô tì nói vậy bao giờ?”

Vì chuyện trả nợ, Miêu Miêu còn chạy đến tận nơi thỉnh cầu Nhâm Thị giữ mình lại, là chính hắc đã đuổi cô đi đấy chứ.

Tuy chuyện phiền toái cứ kéo tới dồn dập không dứt, nhưng làm thị nữ của Ngọc Diệp phi là sướng lắm rồi. Chức nghiệp hi hữu như thị nữ thử độc này, không phải cứ muốn là có thể làm được.

“Nếu phải nói là không thích thì chỉ có duy nhất vấn đề không được thí nghiệm độc dược trong cung thôi.”

“Chuyện này thì dẹp đi.”

Nhâm Thị thì cầm lên đầu gối. Đầu tiên là ngậy ra, sau đó liền cười cay đắng.

“Phải rồi, người chính là loại người như thế mà.”

“Ý đại nhân là sao?”

“Có ai từng bảo người nói chuyện quá văn tắt chưa?”

“... Người ta cũng thường nói như vậy.”

Nụ cười cay đắng dần dần chuyển biến thành nụ cười hồn nhiên.

Lần này đến lượt Miêu Miêu cúi mặt với vẻ khó chịu. Đây là lúc tay Nhâm Thị vươn tới.

“Đã bảo rồi, sao người cứ trốn vậy?”

“Vì quy tắc là như thế ạ.”

Nói thế rồi mà Nhâm Thị cũng không có vẻ gì là chịu thu tay về cả.

Hắn im lặng nhìn Miêu Miêu chăm chăm. Cô bỗng có dự cảm không lành.

“Chỉ một chút xíu thì đâu có làm sao?”

“Không được ạ.”

“Người nào có tổn thất gì.”

“Tổn thất tinh thần ạ.”

“Một tay thôi. Chỉ đầu ngón tay thì được chứ?”

“...”

Dai như đĩa. Đến đây Miêu Miêu mới sực nhớ ra tên này chính là loại cổ chấp như vậy.

Bất đắc dĩ, Miêu Miêu nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

“Đầu ngón tay thôi đấy.”

Vừa dứt lời, có thứ gì đó ấn lên môi cô.

Mở mắt ra, Miêu Miêu thấy đầu ngón tay thon dài của Nhâm Thị dính một vết son màu đỏ thắm.

Nhân lúc Miêu Miêu đang sửng người, Nhâm Thị thu tay lại, sau đó, không ngờ, hẩn nhẹ nhàng quẹt ngón tay ấy lên chính môi mình.

(Tên này...)

Khi hẩn bỏ hai ngón tay ra, màu đỏ tươi của son đã dính lên đôi môi duyên dáng của hẩn.

Nhâm Thị nheo mắt, lại còn nở một nụ cười hồn nhiên. Hai má như thể cũng dính son, có màu phớt hồng như sắc anh đào vậy.

Vai Miêu Miêu run lên bần bật, nhưng vì Nhâm Thị đang hướng gương mặt tươi cười quá đổi ngây thơ về phía cô, Miêu Miêu chẳng thể nói được gì, đành phải cúi đầu và đưa mắt nhìn lảng đi chỗ khác.

(Dính sang rồi còn gì.)

Miêu Miêu mím chặt môi, đôi má chuyển thành màu anh đào. Dù rõ ràng cô không hề trang điểm má hồng.

Chợt nghe thấy tiếng cười khúc khích, Miêu Miêu ngẩng lên thì thấy ánh mắt mọi người xung quanh đang đổ dồn về phía mình.

Các tiểu thư nhìn hai người họ với nụ cười vô cùng ám muội.

Nghĩ đến sau đó đã thấy sợ rồi.

Miêu Miêu bắt đầu nhấp nhồm không yên.

Cao Thuận xuất hiện không biết từ lúc nào, hai tay khoanh trước ngực với vẻ nhẹ nhõm.

Như thể muốn nói rằng cuối cùng cũng xong được một việc rồi.

Miêu Miêu lúng túng, chẳng hiểu chuyện gì với chuyện gì, nên không nhớ rõ những việc đã xảy ra sau đó.

Chỉ biết là các tiểu thư cứ gặng hỏi mãi không tha.

•§•

Vài ngày sau, một vị quý nhân cực kì tuấn tú xuất hiện tại khu phố hoa của kinh thành.

Người nam tử này mang đến một lượng vàng lớn đến mức ngay cả lão tú bà cũng hoa hết cả mắt, cùng với một loại thực vật quái lạ không hiểu sao có sâu sinh trưởng trên thân, yêu cầu đổi tất cả lấy một vị cô nương.

[Hết.]

[1] Vốn là từ dùng để gọi nơi ở của Hoàng thái tử, nhưng cũng mang ý nghĩa chỉ bản thân Hoàng thái tử, hoặc trưởng nam của nhà vua.

[2] Ở các quốc gia quân chủ dùng chữ Hán, nữ quan, cung quan, nội quan hay sĩ nữ đều là những từ dùng để chỉ cung nữ cấp cao có phẩm trật trong cung đình, nhưng tác giả có lẽ đã có sự tham khảo danh xưng thời Đường của Trung Quốc, dùng từ Nội quan để gọi phi tần, còn Cung quan là để gọi các nữ quan đúng nghĩa.

[3] Theo truyền thuyết, đây là một loại nước có vị ngọt được rót xuống từ trời. Nước cam lộ gắn liền với hình ảnh Quan Thế Âm Bồ Tát (dùng nước cam lộ rưới tắt lửa lòng chúng sinh).

[4] Dược thiện: khái niệm được bắt nguồn từ xa xưa trong Đông và Nam y. Dược là thuốc, thiện là ăn. Dược thiện là chế biến những món ăn từ nguyên liệu có tác dụng chữa bệnh, bồi bổ sức khỏe.

[5] Kiến trúc có mái nhưng không có tường, thường dựng ở vườn hoa hoặc bên đường, làm nơi ngắm cảnh hoặc nghỉ chân.

[6] Dải khăn lụa choàng trên người.

[7] Một câu bắt nguồn từ Phật giáo, chỉ việc sau khi chết đến cõi cực lạc vẫn sẽ chuyển sinh cùng nhau trên một đài sen, có thể giải nghĩa là vận mệnh gắn liền, cùng sống hoặc cùng chết.

[8] Vi Đà Thiên (hay Skanda) là vị thần của Bà La Môn Giáo. Tương truyền, khi Đức Phật nhập Niết Bàn, có một con quỷ đến cướp mất một cái răng của Phật. Vi Đà Thiên liền cấp tốc đuổi theo để lấy về, nên vị thần này được biết đến là có tốc độ cực nhanh.

[9] Nguyên văn là “dobin mushi”: xúp nấm tùng nhung, thường có tôm, thịt gà, nước tương, chanh và nấm tùng nhung hầm trong một ấm trà bằng gốm.

[\[10\]](#) 1 khắc = 15 phút.

[\[11\]](#) 1 canh giờ = khoảng 2 tiếng.

[\[12\]](#) Gái bán hoa thường lang thang trên phố vào buổi đêm.

[\[13\]](#) Một loại tà thuật của Trung Quốc thời cổ đại.

[\[14\]](#) Một loại thực vật theo Đông y thì có vị cay ngọt, tính nóng, rất độc.

[\[15\]](#) Nhâm Thị đổi cách xưng hô từ danh xưng trung tính (dùng được cho cả nam và nữ) watashi sang danh xưng nam tính và ít lịch sự hơn là ore.

Table of Contents

Chương 1 MIÊU MIÊU
Chương 2 HAI VỊ PHI TẦN
Chương 3 NHÂM THỊ
Chương 4 NỤ CƯỜI CỦA TIÊN NỮ
Chương 5 THỊ NỮ THÂN CẬN
Chương 6 THỬ ĐỘC
Chương 7 CÀNH CÂY
Chương 8 XUÂN DƯỠC
Chương 9 CẠO
Chương 10 U HỒN QUẤY PHÁ (1)
Chương 11 U HỒN QUẤY PHÁ (2)
Chương 12 QUÁT MĂNG
Chương 13 XEM BỆNH
Chương 14 NỖI MÃN
Chương 15 HÀNH ĐỘNG BÍ MẬT
Chương 16 YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (1)
Chương 17 YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (2)
Chương 18 YẾN TIỆC NGOÀI TRỜI (3)
Chương 19 SAU NGÀY HỘI
Chương 20 NGÓN TAY
Chương 21 LÍ BẠCH
Chương 22 VỀ QUÊ
Chương 23 RƠM
Chương 24 HIẾU LẦM
Chương 25 RƯỢU
Chương 26 TỰ SÁT HAY BỊ GIẾT
Chương 27 MẬT ONG (1)
Chương 28 MẬT ONG (2)
Chương 29 MẬT ONG (3)
Chương 30 A ĐA PHI
Chương 31 BỊ ĐUỔI
Chương kết HOÀN QUAN VÀ KỈ NỮ

[Table of Contents](#)